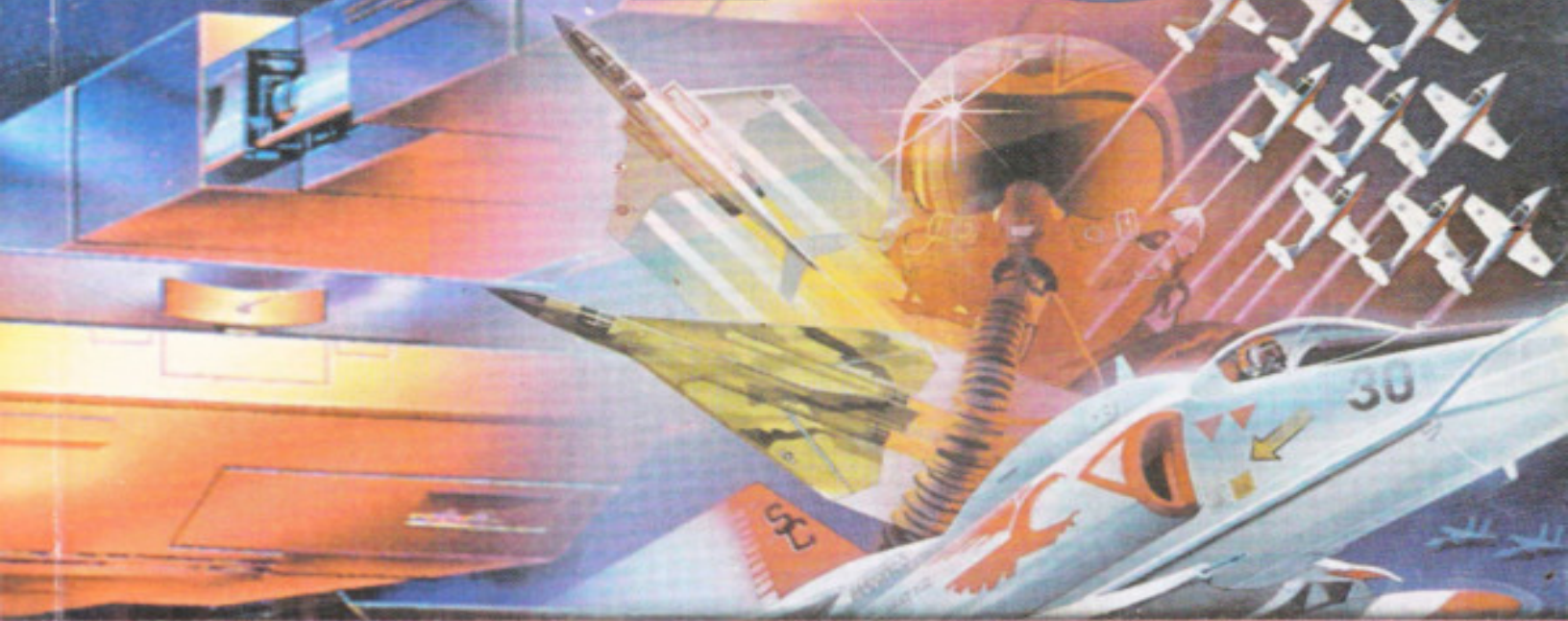

„ПЕРФЕКТЕН ТРИЛЪР!“
Сан Франциско Кроникъл

ТОМ КЛАНСИ

КОМПЮТЪРНА ПОЛИЦИЯ

ПРОЗОРЕЦ

ТОМ КЛАНСИ, ДАЯН ДУЕЙН КОМПЮТЪРНА ПОЛИЦИЯ

Превод: Павел Талев

chitanka.info

Саркос е най-големият виртуален доминион. Участието в битките и войните на негова територия е вълнуващо преживяване, а включването в системата му струва купища пари. Саркос се превръща в база на най-безскрупулните крадци, върлуващи из Мрежата.

Срещу тях се изправя Мегън О'Мали.

Това, което тя открива, надхвърля и най-лошите очаквания. Новите технологии създават нови опасности. На карта е поставена не само кариерата, но и животът ѝ...

Перфектен трилър.

Сан Франциско Кроникъл

Том Кланси, безспорният фаворит, шампионът сред писателите предлага неописуеми приключения — висш пилотаж сред експлозивна смес от престъпления, екшън и нови технологии.

Ню Йорк Таймс

ПРОЛОГ

Вашингтон,
окръг Колумбия,
март 2025

Стаята беше без прозорци, като онези, които можеха да се видят в хиляди административни сгради. Светът беше станал напълно виртуален, по желание на обитателите всяка стена можеше да се превърне в прозорец. Обаче присъстващите в тази стая, изглежда, нямаха и най-малко желание да създават дори илюзията за прозорци, а може би не им харесваше самото основно предназначение на прозореца — да се гледа отвън навътре и обратно. Стените бяха голи и напълно слепи, въпреки че излъчваха студена, мека, бяла и равномерна светлина над голямата лъскава, черна маса в средата и над петимата мъже, седнали в единия ѝ край.

Бяха облечени в костюми. Реверите и вратовръзките на някои бяха по-тесни, а на други по-широки, но дори и тези малки указания за възрастта и модните им предпочитания ги правеха съвсем различни един от друг. Иначе вратовръзките на всички бяха в убити тонове, ризите бели или в бледи цветове, без никакви монограми и шарки. Външният вид на тези мъже не ги отличаваше с нищо и те използваша тъкмо тази незабележимост за прикритие.

Беше един часът.

— И така, кога ще е готово? — попита този, който седеше в средата на групата.

— Вече е — отвърна мъжът, седнал най-далеч от него вляво. Имаше младежки вид, стоманен цвят на косата и стоманеносиви очи. — Уредите са в готовност от осемнадесет месеца, укрепват позициите си и се подготвят за състояние на максимална интервенция.

— И никой не е заподозрян в нищо?

— Никой. Изключили сме абсолютно всякаква възможност за изтичане на информация... не че щеше да е кой знае какъв проблем, ако все пак беше изтекла. В тази околна среда цари толкова типичния за нея хаос, че можете да изстреляте тактическа ракета, което ще

предизвика много скубане на коси и взаимни обвинения, но нито един що-годе полезен анализ. — Младоликът презрително се изсмя. — Никой не се интересува от анализи. Всички са изцяло обладани от желание за пряко усещане и „преживяване“. Дори когато програмата е в ход, никой няма да има и най-малка представа какво става, докато всичко приключи и стане твърде късно.

Мъжът в средата се обърна към единия от двамата, застанали от дясната му страна. Беше по-възрастен, с остри черти на лицето и гъста руса коса, която беше започнала тук-там да посребрява.

— Как върви работата с хората в Екс? Готови ли са?

Мъжът със златисто-сребрилата коса кимна.

— Преди няколко месеца стигнаха максимална икономическа ефективност. Всички проекции напълно имитират реални резултати, ако „реални“ е думата, която ни е нужна. Можем да преместим света като едно нищо. Лостът е готов. Трябва само да изберем мястото, в което да го поставим.

Мъжът в средата кимна.

— Добре. Вашите две секции трябва да си сътрудничат много тясно в тази работа, но вие и без това сте взаимно свързани. Гледайте да изберете подходящото „място“... Когато веднъж започнете, не жалете усилия. Искам всичко да се преобърне с краката нагоре. Тази демонстрация ще се наблюдава от много хора и те ще очакват да видят нещо впечатляващо за средствата, които са отклонили. Извинете. Искях да кажа „вложили“ — другите се усмихнаха, — за да се получат възможно най-добри резултати. Трябва да сте абсолютно сигурни, че позицията на последната игра съответства напълно на предварителния модел. Не искам след това да започне да се говори за „двусмислени резултати“.

Двамата мъже, към които се обърна, кимнаха в знак на съгласие.

— И така — каза мъжът в средата, — обядът с хората от „Токугава“ е в един и половина. Не закъснявайте. Искаме да се покажем на презентацията като екип, а знаете какъв педант е онова нещастно старче, когато стане дума за обноски.

— Ако начинанието успее — обади се един от мъжете, към когото той не се беше обръщал, — вече няма да е нужно да внимаваме с обноските. Той ще трябва да внимава.

Мъжът в средата извърна бавно, преднамерено глава, като кула на оръдие, и вторачи в него очи.

— Ако?

Другият леко пребледня и сведе поглед към масата.

Мъжът в средата продължи да го гледа още няколко секунди, а след това стана. Другите също се изправиха.

— Колата ще бъде тук в един и пет — каза той. — Да приключваме.

Мъжът, който пребледня, побърза да излезе пръв от стаята, следван плътно от единствения, който не беше проговорил. Младоликият със стоманеносивата коса погледна към мъжа в средата, а после последва другите. Вратата се затвори.

Тогава мъжът в средата тихо се засмя.

— Ракета, а? Би било забавно.

Лицето на мъжа със златисто-сребрилата коса доби саркастично изражение, когато се обърна, за да последва другите.

— Ами, честно казано, не знам дали подобно нещо би трябвало да ме безпокои. Вероятно ще си помислят, че е някакво необяснимо чудо...

1

Брод на река Артъл, Талерн, виртуален доминион Сарксос,
Месец на зеленината, 13-о число,
Година на дъждовния дракон

Мястото вонеше като пробит отходен канал. Това направи най-силно впечатление на Шел, когато отметна платнището пред входа на палатката и се загледа в залязващото слънце.

Погледна уморено към осветените в червено-кафяво върхове на борове в гората, прорязана тук-там от дълбоки сенки, към стръмните поляни и бреговете на реката, които днес по обед бяха бойно поле. После за няколко минути си представи съвсем картинно как изглеждаше това място. Строените в прави редици армии, блестящите върхове на копията, разветите от вятъра и огрени от слънцето бойни знамена и предизвикателният зов на бойните тръби, който се носеше над реката, разделяща двете войски — неговата и тази на Делмънд. Последният се бе спуснал с маршова стъпка по пътя, водещ към реката със своите две хиляди конници и три хиляди пехотинци. С типичната си арогантност беше изпратил през реката своя вестonosец Лазурния Алонт. Със същата арогантност Делмънд си бе пробил път през помалките кралства на Сарксос. Нямаше и помен от уважението, което един военачалник засвидетелства на противниковия. Не предложи двубой между пълководците, за да спести проливането на кръв от войските, пренебрегна и предложението за среща на интендантите на двете армии, които да проучат възможността едната страна да откупи договорите на наемниците в другата войска. Често пъти подобна стъпка обезсмисляше битката, тъй като в резултат на сделката едната страна изведнъж удвояваше числеността си, а другата намаляваше наполовина. Не, Делмънд искаше да завземе малката територия на Талерн, която се намираще на отсрещния бряг на Артъл, нещо повече, той искаше да има битка, искаше да усети миризмата на кръв този следобед, да чуе звука на бойните тръби.

Така че Шел трябваше да му предостави тази възможност.

Нямаше защо да се прави, че не беше изпитал удовлетворение от това. Тактическият подход на Делмънд беше направо обиден. Не изпрати разузнавачи да се запознаят с обстановката и да разгледат предварително бойното поле. Просто се беше изкачил с марш по Северния път до река Артъл, като че ли нямаше от какво да се страхува, и след кратко спиране, колкото за да отпрати официално предизвикателство срещу войската, строена на другия бряг, се насочи право към обраслото с трева възвишение в най-далечния край на брега на реката, без да се безпокои, че ще трябва да атакува нагоре по възвишението, върху което противниковата конница вече беше заела позиция.

Делмънд се насочи към Минсар, малък град, разположен на около две мили нагоре по пътя, започващ от брода на Артъл. Явно беше решил, че войската от петстотин конници и две хиляди пехотинци, която Шел беше разположил между брега на реката и пътя към Минсар, е лесно за преодоляване препятствие, още повече че липсата на тесните пряпорци на командващия върху голямото знаме на войската от Талерн показваше, че Шел не е там.

Обаче Артъл беше стара река, издълбала дълбоки проломи, лъкатушейки между покритите с борове хълмове. Тези хълмове криеха много тайни за опитния пътешественик. Множество пътечки, тайни пътища, пътеки, прокарани от ловци и диви животни се виеха из тях, докато реката лъкатушеше помежду им. Пътеките бяха скрити под гъстите клони на борове и ели. Земята под тези огромни стари дървета беше покрита с дебел килим от изсъхнали борови иглички, които заглушаваха звука от всичко, което се движи.

Точно по тази причина изненадата беше пълна, когато основната част от войската на Делмънд — конницата и следващите я пешаци — беше стигнала средата на реката и първите ездачи едва бяха влезли в съприкосновение с разположената горе на възвишението кавалерия на Талерн. Тъкмо в този момент Шел с осемстотин отбрани конници връхлетя върху им от околните хълмове от двете страни на реката и удари по фланговете пехотата на Делмънд, а кавалерията му в тил.

Тя остана изолирана на брега откъм Минсар, а част от нея, която още не беше успяла да излезе от водата, беше изтласкана в тинестите и обрасли с тръстики участъци в отсрещната страна на брода и бе изклана от въоръжените с алебарди пешаци на Шел. Както можеше да

се очаква, пехотата на Делмънд се опита да избяга, но пътят ѝ за отстъпление беше отрязан. Конницата на Талерн с Шел начело на единия от четирите ѝ отряда връхлетя надолу изпод прикритието на боровете, обгради я и започна да поваля пешаците като в кървава жътва. За много кратко време битката приключи.

Така разказано, всичко звучи твърде просто, но не е. Достоверното описание на битката изисква да се споменат дългите часове още от преди разсъмване, които Шел прекара в разполагането при пълна тишина на войските си по хълмовете, надявайки се мъглата над реката да не се вдигне, преди хората му да се скрият. Не трябва да се пропуска и смразяващият студ под клоните на боровете преди разсъмване, студ, който караше дъха да излиза като пара, а зъбите да тракат. Само два часа по-късно той бе заменен от задушаващата горещина на необяснимо топлия пролетен ден. Да споменем и ухапванията на насекомите, влудяващите убождания от боровете иглички през туниката и плетената ризница на Шел, докато той се промъкваше от позиция на позиция, за да се увери, че хората му са се разположили точно там, където трябва, за да ги ободри с добре подбрани, окуражителни слова, докато точно той се нуждаеше от окуражаване, но не смееше да го покаже.

Описанието би трябвало да включва и връхлетелия го страх, който разтърси цялото му същество, когато чу дръзкото предизвикателство на медните бойни тръби на Делмънд да долита откъм пътя в най-далечния край на реката и да се приближава към брода. Напрегнатото очакване бе примесено с опасението, че дори и в този момент на Делмънд може да му хрумне да изпрати разузнавачи из боровата гора, но после то бе заменено от смесица от облекчение и гняв, когато той не стори нищо подобно. „Благодаря на Род за малката услуга“, помисли си Шел, а миг по-късно си каза: „По дяволите, за какъв генерал ме мисли той? Ще му покажа аз на този кучи...“

Последният пристъп на страх го връхлетя, когато войската на Делмънд нагази в брода на реката, като продължаваше да надува проклетите си тръби. „Къде си мислят, че се намират, на парад ли?... След два часа ще видят те един парад!“ След това противникът се насочи към най-далечния край на брода към чакащата го на отсрещния бряг войска. Това бяха неговите войни, командвани от младата и

нетърпелива лейтенант Ала, която нямаше други заповеди, освен „Не му позволявай да премине! Дръж се!“.

И те се държаха. Моментът беше много критичен. Трябваше да се задържат там без подкрепления и да разчитат на собствените си сили, при това достатъчно дълго, докато стане ясно, че цялата конница на Делмънд се е хванала на въдицата и е преминала реката, за да се изкачи на възвишението, което я поставяше в неудобна позиция. Ако част от силите на врага се забавеха на другия бряг на реката, цялата внимателно планирана тактика на Шел можеше да отиде по дяволите. Но в този момент психологическата нагласа на противника му за битката беше очевидна. Няколкото победи над противници, които не бяха взели нужните мерки и нямаха достатъчно късмет, бяха затвърдили убеждението на Делмънд, че е опитен стратег и тактик, макар Шел да знаеше, че това не е така. Сега той просто трябваше да направи очевидното, да го накара да си помисли, че лесно ще спечели битката, да накара Делмънд да направи стъпката, която му се виждаше най-логична. И той я направи... Дори и тогава, в продължение на много минути Шел се измъчваше от съмнения, но когато малобройният му отряд на отсрещния бряг на реката не отстъпи и посрещна първия удар на Делмънд...

Тогава заедно с отбраните си конници Шел вече можеше да скочи на седлото, да надуе рога, за да даде сигнал за атака, и да поведе ездачите стремително надолу по хълмовете под тропота на копита и търкалящи се камъни. Той удари пехотата на Делмънд, незащитена отляво и отдясно, а противниковата конница, отрязана от пехотата си, попадна в капан, притисната отпред и отзад. Викът „За Шел! За Шел!“ — се изтръгна от гърлата на воините му откъм страната на Минсар. Отчаянието им в миг бе заменено от гняв и триумф и те започнаха да си пробиват път към него, докато той начело на конниците си се вряза в тила на противника, за да се свърже с тях.

Половин час по-късно най-лошото беше минало, въпреки че почистването на бойното поле, както обикновено, продължи до залез-слънце... макар че от него полето не стана кой знае колко по-чисто. Оцелелите противникови войници, които не бяха успели да избягат, бяха събрани като стадо и обезоръжени. Ранените трябваше да бъдат прибрани, а онези, за които можеше да се вземе откуп — поне тези, които бяха открити, преди да вземат мерки, за да не бъдат разпознати

— бяха отделени от другите, цената им беше определена, гаранциите взети и бяха пуснати на свобода. Всичко това трябваше да става под контрола на Шел, който с всеки изминал момент чувстваше все по-силна умора.

Сега всичко беше приключило, освен най-важната част, причината, заради която се беше водила битката — пазарлъка с Делмънд. Преди това Шел не беше мислил за този момент и все още се чудеше как той изобщо се беше хванал на въдицата му. Обаче и швейцарците са били изненадани, когато австрийците са допуснали подобна грешка в битката при Моргартен. Делмънд не беше известен като страстен читател и затова бе осъден да повтори големите грешки на пълководците, допуснали ги още преди векове. Затова Шел с основание смяташе, че Делмънд си го беше заслужил напълно.

Навън тръбите уморено даваха сигнал за отбой, с което показваха, че прибирането на ранените е приключило и че сега няма опасност за цивилните — роднини на загиналите, които следваха и двете войски — да приберат телата на близките си. Шел хвърли последен поглед към бойното поле, което потъваше все по-дълбоко в обаяната в розово мъгла, надигаща се от река Артъл. Тя се стелеше над земята и състрадателно покриваше онези, които продължаваха да лежат на нея. След миг той спусна платнището пред входа на палатката, седна на походния стол пред масата, на която беше разстлана картата, и дълбоко въздъхна.

Когато преди няколко години беше водил първата си битка в Саркосо, Шел беше добил представа как би трябвало да изглежда бойното поле след голямо сражение. Над него се развяваше храбро знамето му, а вражеското лежеше в прахта. Сега, когато беше натрупал повече опит от многобройните спечелени и загубени битки, той знаеше, че по тези бойни полета имаше много малко прах. Тази сутрин при изгрева на слънцето възвишението, което започваше от брода, представляваше обширно пространство, обрасло със зелена, подкастрена от овцете трева, цялото осеяно с бели маргарити и малки, току-що цъфнали жълтурчета. Сега, след като беше отъпкано от двадесет хиляди копита и десет хиляди крака, това пространство беше превърнато в кал. Тя беше червена и се залепваше за ботушите с ужасно упорство. Стъпканото в нея знаме на врага се беше превърнало в прогизнал парцал, който не се различаваше по нищо от срутена

палатка или от наметало на дребен благородник, простряно, за да предпази собственика му да бъде взет в плен и за освобождаването му да бъде поискан тлъст откуп.

Що се отнася до поразеното от битката поле, Шел винаги се поразяваше от вонята, която се носеше над него на следващата сутрин. Не се учудваше и на това, че съпрузи, съпруги и други роднини на падналите в боя винаги се появяваха, след като той приключеше или по някое време преди разсъмване, за да им бъде разрешено да потърсят телата на близките си. Те знаеха от болезнен опит каква смрад ще започне да се носи над мястото, когато слънцето изгрее и всичко наоколо се нагрее.

Дотогава Шел възнамеряваше да е далеч от тук. Палатката му вече не можеше да го предпази от вонята, която издаваха разкъсаните вътрешности, нито от изпражненията, последица от първото бойно кръщение на смелите, млади войни. Поговорката казва, че войната е ад. Но в момента Шел беше по-склонен да замени последната с друга, по-нецензурна дума. Със сигурност би предпочел миризмата на сярата пред вонята, която се носеше сега.

„Това е само игра“, помисли си той... и направи гримаса, изразяваща погнуса. Създателят на играта, педантичен и съвестен майстор, си беше свършил работата твърде добре и подобни голи твърдения не променяха нищо. Никое действие не можеше да избегне последиците. С настъпването на вечерта въздухът трябваше да стане по-свеж, но не беше. Естествено по-късно, когато Шел се върнеше в Минсар, щеше да има голямо празненство по случай победата му. Там щеше да се събере голямо множество, което щеше да поздрави героите, допринесли за спечелването на битката, щяха да развоят знамената, да надуют фанфарите, бардовете щяха да пеят хвалебствени песни... Но всичко това нямаше да бъде тук. Това място можеше да бъде прочистено само от природата, а дори и на нея щяха да ѝ бъдат нужни няколко месеца, за да го стори. Дори и след като тревата отново позеленееше и маргаритите разцъфнеха, в продължение на години овцете, които щяха да пасат по пасбищата, щяха да се натъкват на саби, върхове на стрели и зацапани останки от черепи.

През лятото поне тревата щеше да бъде по-буйна. Кръвта е изключителен естествен тор...

Платнището пред входа на палатката се вдигна. Вътре надникна един от стражите на Шел, негов стар сподвижник на име Талч. Пълководецът вдигна очи.

— Кога ще пожелаете да го видите, сър? — попита Талч. Беше грамаден мъжага, кавалерист, все още изпоцапан с кал и кръв от работата през днешния ден и Род знае още с какво. Той вонеше, но същото се отнасяше и за Шел, както и за всеки друг на една миля наоколо.

— След около двадесет минути — отвърна Шел и се пресегна през масата за каната с медовина. — Нека първо се погрижа за кръвната си захар. Той каза ли нещо?

— Нито дума.

Шел повдигна окуражен вежди. Делмънд беше известен с това, че обичаше да се хвали, дори и когато губеше, докато продължаваше да се надява, че ще се измъкне от ситуацията.

— Добре. Ял ли си?

— Не още. Ник беше на лов. Ударил е сърна. Сега я дерат. Обаче тук всъщност никой не иска да яде...

— Защо ли им е? Ние също не искаме. Изпрати някой в Минсар, за да им каже да запалят огньове за приготвяне на храна пред градските стени. Тази нощ ще лагеруваме там. И кажи на Ала, че сега искам да чуя доклада ѝ.

Талч кимна и спусна платнището. Шел погледна след него и за сетен път се запита дали Талч е играч, или е конструкция, т.е. един от многобройните „допълнителни“ участници в играта. Такива имаше много, защото повечето хора предпочитаха да играят по-интересни роли, а не да са само стражи или следващи войската персонажи, въпреки че знае ли човек. Един от най-великите генерали през 22-те години от съществуването на Сарксос, предводителят на конницата Алейнде, беше прекарал почти две години, играейки ролята на перач сред слугите на Великия херцог Ербин, преди да започне изумителното си издигане във военната йерархия. При всички случаи етикетът в Сарксос повеляваше да не се задава въпросът „Вие играч ли сте?“ Това би развалило цялата магия.

Друго беше, ако даден играч сам ти се разкриеше и след това му благодариш за оказаното доверие. Обаче в Сарксос имаше десетки хиляди играчи, които предпочитаха да останат анонимни както с

имената, така и със статута си. Това бяха хора, които се потапяха от време на време във Виртуалното царство за някоя и друга вечер. Други, като Шел, идваха всяка нощ, за да търсят нещо по-така — забавление, вълнение, приключение, отмъщение, власт, или просто да избягат от реалния свят, чиято действителност понякога започваше да им лази по нервите.

Шел отпи голяма глътка медовина и остана така замислен, като от време на време разтърсваше тялото си и се почесваше. В туниката му имаше още от боровите иглички... щяха да изминат дни, докато махнеше всичките. Би предпочел да свърши сутринта остатъка от работата за тази вечер, но не можеше да бъде сигурен каква дяволия щеше да измисли Делмънд, ако разполагаше с време. Дори и от сегашната си силна позиция Шел не можеше да си позволи да пренебрегне репутацията на Делмънд на човек, който умее да се измъква. Майка му, Тарасп от Хълмовете, беше нещо като магьосница, известна с това, че не се обвързваше трайно с никого и минаваше без предупреждение ту към Бялата, ту към Черната магия. От нея Делмънд беше наследил способността лесно да се преобразява, както и опасното си коварство. Беше способен да подпише с едната ръка договор за мир, а с другата да ти забие нож в корема. Веднъж дори беше се опитал да постъпи точно така в палатка, в която трябваше да се договори с един пълководец, който го беше победил в битка. Сред участниците в играта имаше и такива, които се възхищаваха от подобна тактика, но Шел не беше от тях и нямаше намерение да играе нечестно и сега.

Същевременно той не се безпокоеше много, че някой може да се опита да го убие. На основната гредя на палатката беше подпрян, изваден от ножницата, дългият му лакът и половина широк меч. Това беше много просто на външен вид оръжие от сива стомана, с леко синкав оттенък. То имаше много имена, както повечето мечове в Сарксос, или поне тези, които ги биваше за нещо. Мечът, който тук повечето хора наричаха „Улилатор“, или „Писька“, имаше зловеща репутация. Беше известен с това, че можеше да защити господаря си, без дори да се налага той да го държи. Малцина бяха чули свистенето на Писька и бяха останали живи, за да разкажат за него.

Шел се послуша, тъй като чу отвън стъпки и глас, който се оплакваше, след което последваха звучни псувни на елстърнски.

— Талч?

Измина кратка пауза, след която главата на стража надникна в палатката.

— Нашият човек започва да става нетърпелив, а? — попита Шел. На лицето на стража се появи ехидна усмивка и той каза:

— Изглежда, че се чувства засегнат, защото не сме му дали собствена палатка.

— Има късмет, че само достойнството му е накърнено.

— Мисля, че повечето в лагера мислят така. Между другото, сър, Ала иска да я приемете.

— Кажи ѝ да влезе.

— Добре, сър.

Платницето се спусна и после пак се вдигна. Влезе Ала. Когато се движеше, бронята ѝ леко подрънкваше над дългата туника от сърнешка кожа. Сърцето на Шел подскочи, както ставаше от известно време, когато я видеше след сражение. Тя беше валкирия, не в буквалния смисъл, но фигурата ѝ беше такава — едра, силна, но не прекалено мускулиста. Беше изумително руса, а лицето ѝ, обикновено добродушно, можеше за секунди да добие свиреп вид... То беше точно такава по време на битката. Тя също беше от хората, към които Шел изпитваше най-голямо любопитство. Беше ли тя истинска и в реалността, или беше създадена само за играта? И на нея той не би задал подобен въпрос, но в случая с Ала сдържаността му се дължеше не толкова на етикета, колкото на известна нервност. Щеше да се разочарова, ако разбереше, че Ала не съществува в реалния живот, а ако беше обратното, веднага би последвал въпросът: „А ти какво би следвало да направиш?“. Засега той се чувстваше доста добре сам, но си мислеше, че някой ден ще трябва да направи нещо по този въпрос... не изведнъж, а постепенно, а ако и тя искаше да каже нещо — е, тогава...

— Как си? — попита я Шел. — Ходи ли при бръснаря?

Тя седна и направи физиономия, която показваше, че не е имало много смисъл.

— Да... той ми заши раната на крака. Стана бързо. Каза, че до утре ще зарасне. Направи и някои заклинания. А ти как си? Поуспокои ли се вече?

— Какво говориш — каза Шел, — ще трябва да мине поне седмица. Мразя сраженията.

Ала го изгледа учудена.

— Ще трябва да си... Участвал си в твърде много битки. Искаш ли да ти докладвам каква е равносметката?

— Да.

— От нашите сили: сто деветдесет и шест убити, триста и четиридесет ранени, дванадесет от тях в критично състояние. От тези на Делмънд: две хиляди и четиринадесет убити, сто и шестдесет ранени, четиридесет, от които тежко.

Шел тихо подсвирна. Новината за този красноречив успех щеше да се разпространи. Това можеше да охлади за известно време ентузиазма на някои жадни за земи и битки обитатели на Южния континент на Саркосос. Няма да са малко и онези, които щяха да си помислят, че стратегията му е била по-добра от тази на противника. Още повече щяха да бъдат тези, които щяха да си го обяснят с някакво чуло... Това също устройваше Шел.

— Има ли други пленници?

— Има тридесет пехотинци, които не са ранени. Благородниците, които не са ранени, са малко, може би десетина. Почти всички останали благородници са ранени или са загинали в битката. Всички, които не влязат в сметката, изглежда, са избягали, повечето на юг.

— Значи са се отправили обратно към градовете му. Какво им става на тези хора? Да не искат да бъдат избити от конницата?

Ала сви рамене. Тя не си падаше много по политиката. Нейният интерес беше главно към сраженията и яденето, въпреки че за Шел беше пълна загадка и повод за завист какво прави с калориите. За него беше достатъчно само да погледне баница с месо или печен глигански бут, за да напълнее.

— Нещо друго? — попита той.

— Може би ще искаш да хвърлиш поглед на съдържанието в обоза с багажа им — каза Ала, измъкна от туниката си парче пергамент и му го подаде.

Шел го погледна бегло, но докато четеше, челюстта му увисна.

— Какво е това по... Защо му е било нужно всичко това?

— Изглежда, че за тази вечер в Минсар е било предвидено голямо празненство — каза Ала и се протегна лениво, но лицето ѝ

доби свирепо изражение. — Скъпи дрехи, подбрани храни и богатата плячка за победителите, както и унизяване на победените... обикновената история. Щяха да ни влачат с примки около вратовете, а хората щяха да ни замерват с говежди и свински кокали.

Шел изръмжа.

— Къде ли пък биха могли да ги намерят. Тук има само овце.

— Е, да, така е. Вместо прием в чест на победата и голямо напиване и вместо другите местни владетели да се почувстват твърде изнервени, сега Делмънд остана с пръст в устата, а ние пленихме обоза му.

Шел кимна в знак на съгласие, но продължи да чете изумен описанието на багажа.

— Но това е абсолютна глупост, да мъкнат със себе си тези неща... Не мога да повярвам, че е толкова наивен... сигурно крои нещо. Чудя се какво. С кого напоследък Делмънд си е имал работа, че да има изгода, ако го помислят за тъп или луд?

Ала повдигна вежди.

— С нас.

Той я погледна.

— Да не искаш да кажеш, че нарочно ни е подхвърлил тази победа? Влязъл е в капана, въпреки че е очаквал подобно нещо?

— Той не се безпокои много за живота на хората си, ако това имаш предвид — каза Ала. — Добре е известно.

— Хм. — За момент Шел се замисли върху казаното. „Ще видим. Ако не е искал да заблуди нас“... Облегна се назад и се запита кой от враговете му напоследък би могъл да стои по някакъв начин зад действията на Делмънд. За кого те биха били от полза? „Може би Аргат? Не... прекалено праволинеен е за такова нещо. Елбай? Не, от това, което чувам напоследък, тя се готви да скъса с Аргат... Някои се опитват да разрушат Тройния съюз“.

Шел се замисли върху това, преценявайки различните възможности. Очите му попаднаха върху нещо друго, което стоеше на масата с картата. Беше свит на руло пергамент, от който се носеше лек дим. В момента из целия Сарксос ставаше прегрупиране на съюзите, защото Черният властелин беше започнал деветгодишното си придвижване от оградените си с планини земи, за да завладее окончателно всички територии на Доминиона. Всеки път, когато той се

опитваше да го стори, останалите владетели от Сарксос се обединяваха, за да го отблъснат, но последният им съюз не беше така добре организиран, както обикновено. Беше им необходимо прекалено дълго време, за да се обединят... А след поражението си Черният властелин беше започнал по-рано от обикновено следващия кръг от „дипломатически инициативи“. Като че ли този път се канеше да спечели...

Всичко беше доста сложно, но повечето от нещата в Сарксос бяха такива. Точно това правеше играта интересна. През това време Шел трябваше да подходи към Делмънд така, че да не накара враговете му да се нахвърлят веднага отгоре му, особено майка му, която представляваше самостоятелна сила в Доминиона и имаше много връзки, които можеха да причинят неприятности. Трябваше да постъпи с Делмънд по възможно най-справедливия начин, и дори да запази престижа му.

— Мисля, че трябва да го убиеш — каза Ала.

Шел снизходително се усмихна.

— Няма да спечеля много, ако го направя — каза той, но това не беше истинската причина. Даваше си сметка, че Ала също го знаеше. Тя отново го погледна учудена.

— Само си губиш времето с него — продължи тя.

— Ако някой ден човек иска да стане господар на целия Широк Доминион, трябва да се държи коректно както в началото на играта, така и на финала. Нека го наречем просто практика. Има ли още нещо, което да ми кажеш за разчистването на бойното поле?

Ала поклати глава.

— Главният интендант иска да знае кога ще превърнем тези боклуци в пари. Войската започва да става малко неспокойна, усещайки близостта на толкова много злато.

— Не се и съмнявам. Ще започнем да се разплащаме сутринта в Минсар. Утре е пазарен ден. Ще дойдат търговците на злато и скъпоценности от Велатил и с удоволствие ще изкупят плячката ни. Кажете на войниците, че всеки ще получи своя процент от печалбата, а аз ще дам моя дял във войсковия фонд за погребенията.

Ала повдигна вежди.

— Господарю, да не би днес някой да те е ударил по главата?

— Не, просто искам да бъда сигурен, че след няколко седмици ще мога да разчитам на достатъчно доброволци. А сега отворете няколко бъчви от виното, което нашият предвидлив противник носи в обоза си, и го раздайте на войниците. Нека и танцьорките да се поразпуснат, ако естествено имат такова желание.

— Повечето от тях вече достатъчно са се поразпуснали.

— Аха. Кажете им, че са свободни да вървят, където пожелаят. — Шел въздъхна. — Нещо друго?

Ала поклати глава.

— Е, добре — каза Шел. — Талч!

Стражът подаде глава иззад платнището.

— Господарю?

С това обръщение искаше да му подсказе, че Делмънд е отвън.

— Доведете пленника — нареди Шел.

След миг Делмънд влезе наперено вътре между двама стражи. Бяха му свалили майсторски изкованата черна броня, но дори и останал само по трико и подплатен с пух хитон, той беше твърде внушителен. Беше широкоплещест, мускулист и набит, а лицето му беше изкривено от яд. Единственият атрибут към облеклото му, в който имаше нещо необичайно, беше металната халка около врата му. Това беше най-сигурният начин да се запази сегашния образ на някого, който можеше да се преобразява.

Следваше го висок рус, строен мъж, облечен в туника на вестоносец с избродирано отдысно на гърдите голямо синьо куче. Както мъжът, така и туниката му бяха безупречно чисти. Шел забеляза как херолдът побърза да почисти демонстративно прахта от останалия свободен стол при масата.

Делмънд се отпусна, ръмжейки на стола. Херолдът се отдръпна и каза с ненужно висок глас:

— Представям на ваша светлост присъствието на моя господар Делмънд т'Лавирт, Черната одежда, принц на Елстър и Върховен господар на Чакс.

И двете титли бяха верни, но никоя не заслужаваше да бъде обявена с такъв висок глас. Елстър беше страна с толкова много наследници, че в нея имаше дузини принцове, а Чакс беше малка, но гъсто населена област от Сарксос, известна най-вече с горите си от желязно дърво, леките си червени вина, стратегически важното си

положение при сливането на две големи реки и това, че веднъж на две седмици ставаше притежание ту на един, ту на друг участник в играта. Обаче Делмънд беше станал владетел на Чакс случайно... факт, който много забавляваше някои от опитните и изтъкнати играчи в Сарксос. След като я беше спечелил благодарение на много погрешна бойна тактика на негов противник, Делмънд се перчесе с това из кралствата и се представяше за по-важен, отколкото всъщност беше.

Понякога това се случва с новите играчи — потръгва им твърде рано. Постепенно те укрепват позициите си и се превръщат в сила, с която другите трябва да се съобразяват. Много често обаче ги сполетява точно толкова лош късмет в дипломацията или в битка, че те изгарят и напускат играта. Има и случаи, когато стават така досадни на другите играчи, че понякога най-различни сили се обединяват, само за да унижат по най-красноречив начин подобни парвенюта. Засега Делмънд не беше стигнал тази фаза, но беше на път да го стори.

Шел погледна към вестоносеца и после към Ала, а тя обяви, без да повишава глас:

— А това е Шел Предпазливия от Талерн и Ирдейн — свободен лидер на свободен народ, който днес ви победи в битка. Сега ние ще диктуваме условията.

Херолдът Лазурният Алонт направи такава гримаса на отвращение, сякаш някой му беше предложил да говорят за човешката пот.

— Чуйте сега какво ще каже Върховният господар на Чакс...

— Той няма да каже нищо — прекъсна го Ала, — докато победителят не свърши това, което има да казва и не посочи условията, при които би приел вашата капитулация.

Лазурният Алонт настръхна.

— Първото изискване на господаря ми е да покажете уважение към войската му, тази страхотно въоръжена и могъща армия, с която днес преминахме през такива трагични премеждия...

— Извинявай — прекъсна го Шел. — Лазурни Алонт, днес ти участва ли в битката? Не мисля, че си се бил, защото не изглеждаш като всички останали тук и не воняш като нас. Така че можеш просто да пропуснеш това „ние“.

— Хм. Трябва да помним, че никой не може да устои сам срещу големите сили на Черния властелин. Ако ние не се държим заедно,

тогава всички ще...

— О, моля те, остави Бен Франклин настрана — прекъсна го Шел. — Що се отнася до останалото, е, Черен или не Черен властелин, все едно.

Очите на Делмънд се разшириха. Отвори уста и пак я затвори.

— Хайде, сега да бъдем реалисти — каза Шел. — Няма защо да се правиш на изненадан, защото ти самият продаде договора си със Силите на мрака и премина на свободна практика веднага след като ти се отдаде такава възможност. Тази твоя стъпка беше доста странна, но едва ли е нужно да ти го казвам сега, въпреки че навремето всички те предупреждаваха. Дори и майка ти. А сега си застанал тук с надеждата, че от тъпотия, т.е. от добро сърце, ще бъда снизходителен и ще съблюдавам военните норми и ще те измъкна от кашата, в което си се набутал... — Той отпи голяма глътка медовина. — Имам новина за теб. Според нормите за водене на война в Сарксос мога да постъпя както намеря за добре с пленник, за когото не съм взел откуп. Този следобед моите магьосници установиха контакт с всички страни, които евентуално биха проявили интерес. Между другото не можах да се свържат с майка ти. Нейните помощнички им казаха, че това й бил ден за миене на косата. Не се получиха предложения да бъдеш откупен, дори и след като намалихме цената. Съжалявам. Така че ако утре до този час няма предложение, в което искрено се съмнявам, мога да постъпя с теб както намеря за добре.

Шел се облегна назад и се загледа за миг в чашата си с медовина. Ала наблюдаваше Делмънд, без да мигне и се усмихваше като котка, която очаква на коя страна ще побегне плъхът. След това Шел заговори отново:

— Мисля, че би ми доставило голямо удоволствие да те пратя на вечна служба в робските мини на Орон, Господаря на Дългата смърт. Ето виж, този следобед той ми изпрати писмо, в което ме уведоми, че с удоволствие ще те приеме.

Шел се пресегна през масата и побутна с върха на ножа си димящия пергамент, като мислено му се прииска мастилото, с което беше изписан, да престане да пуши. Получи се точно обратното и той се уплаши, че посланието ще подпали нещо ценно по масата.

— Това не е предложение за откуп, а оферта да те купи. Във Виртуалния доминион Сарксос има поне двеста генерали, лордове и

графини, както и по-дребни благородници, които горещо биха ми препоръчали да приема предложението. Обаче аз не обичам много робството. Моят интендант ме посъветва, че ще е много по-добре да ти отнема всичко ценно и да те пратя да просиш по пътищата, за да могат селяните, на които си изгорил нивите и си унищожил добитъка, да те замерят с фъшкии, когато минаваш.

Делмънд видимо потръпна.

— За теб ще е повече от полза да вземеш в плен армията ми, а мен и имуществото ми да върнеш у дома с подходящ ескорт.

— Какво каза? — Шел мушна пръст в ухото си и го завъртя. — Мога да се закълна, че те чух да твърдиш, че имаш армия. Онази жалка сбирщина от подобие на войници с бръснатите глави, която държим в ограденото с колове място за добитъка, онези двеста души със смъкнати задници, без коне и оръжие, тази ли армия имаш предвид? Ох...

За Делмънд отдавна се говореше, че няма чувство за хумор. Сега Шел се увери, че е така.

— Не тази армия — побърза да каже Делмънд. — Другата ми армия.

Шел гръмогласно се засмя.

— Извинявай — каза той. — Ако имаш армия някъде другаде, в което се съмнявам, тя вече не е твоя. Не и след като се разпространи новината за това, което се случи този следобед.

Той много се надяваше да е така. Беше доста вероятно Делмънд да има и друга войска... но днес Шел не бе склонен да приеме подобна възможност.

— Дори и да имаш друга армия, за какво ми е притрябвала, като имам предвид от какво качество са войниците ти? Ако „качество“ е най-подходящата дума.

— Тогава земя.

Шел въздъхна.

— Не ми трябват земите ти. — „Всъщност не е точно така“, помисли си той, но сега не беше моментът да обсъжда личните си амбиции с Делмънд. Днешната битка беше част от дълга поредица начинания, обсъждани с двама генерали от Сарксос, на които Шел имаше доверие... е, дотолкова, доколкото човек можеше да има доверие на някого от играчите в Сарксос. Обикновено то не беше

много голямо. Ако нещата се развиеха добре, през следващите няколко месеца Шел щеше да вземе със сила земите на Делмънд и всички в Саркос, включително и хората, които ги населяваха, щяха на драго сърце да приемат промяната. Сега обаче Шел каза: — Не, благодаря. Интересува ме много повече преносимото ти имущество, което ти заслужаваш да загубиш. Не мога да си обясня защо носиш със себе си тези боклуци, освен, разбира се, с това, че си доста разглезен, за да ядеш обикновената войнишка храна като всички останали. Половин акър брокат за палатка, половин тон златни съдове за храна, дузина брони за официални случаи и цяла бригада танцьорки.

— Не можеш да ми отнемеш тези неща! От незапомнени времена те са част от покъщнината ми...

— Делмънд, аз вече ги взех. Днес ти загуби битката. Не си ли го забелязал? Освен това си откраднал девет десети от всичкото това имущество преди година и половина от Елансис от Ширхолц. Ти превзе замъка ѝ, когато там беше само нейният малък брат, младият Лендгрейв, с недостатъчни сили да го защитава. Много должно от твоя страна, Делмънд, да откраднеш семейните сребърни прибори от деветгодишно момче. Не се учудвам, че не си оставил всичко това вкъщи. Страхуваш се някой да не постъпи по същия начин като теб. Този път обаче не си си направил добре сметката, защото сега всичко това е военна плячка, тъй като е била завладяна честно и открито на бойното поле. Ако я беше оставил в дома си, никой нямаше да я докосне. Но Елансис много ще се зарадва, ако ѝ бъде върнато Окото на Аргон. Това значи в нивите на Ширхолц отново да поникне нещо през тази година, а Талерн да има двама силни съюзници, които от изненада ще повдигнат вежди дълги от тук до Морето на залеза. Това също си го заслужил. Не мога да повярвам, че си дръзнал да откраднеш такова нещо. На всички е известно, че Тъмночервеният смарагд носи разорение на всекиго, който се докосне до него, освен на господарите на замъка Лендгрейв. Не ми казвай, че майка ти те е подучила да сториш и това.

Върху лицето на Делмънд се изписа пълно недоумение. Шел се замисли за момент и прехвърли тази част от разговора във файл: „Майки/мащехи, злобарки, да се пристъпва много внимателно към тази тема“.

— Така — каза той. — Междувременно ще се отнесем с нужното уважение към оцелелите в битката благородници от твоята армия и ще поискаме нормалния за такива случаи откуп. За щастие, за тях имаме доста предложения. Оцелелите в сражението твои пехотинци ще работят принудително един месец в Минсар като обезщетение за щетите, които нанесоха на земите на Талерн, а след това ще бъдат освободени. Кой знае, след това някои от тях могат да пожелаят да останат. Изглеждат ми доста недохранени.

Ти обаче ще получиш храна тази вечер и утре сутринта. След това ще ти дадем полагащия ти се мех с вода и торба с хляб и месо, а един конник ще те съпроводи на десет мили навътре в твоите земи, за да можеш оттам да поемеш пътя за дома. Може би до средата на лятото ще стигнеш там, ако не се мотаеш. Между другото металната яка ще остане на врата ти. Ако полетиш обратно към дома, преобразен като птица или прилеп, няма да имаш време да размислиш върху грешката, която си допуснал — продължи Шел.

Лицето на Делмънд стана моравочервено. Той пое дълбоко въздух и изрече ужасни неща по адрес на цялото родословно дърво на Шел. Тъкмо беше започнал да навлиза във форма, когато откъм подпорната греда на палатката се чу някакъв слаб, подобен на стон шум. Писъкът леко потрепваше. Само толкова, колкото да се види, че стоманеното острие започва да се раздвижва, като че ли дишаше, а писъкът ставаше все по-силен. Приличаше на звука, който издава котарак, когато иска да изплаши някого, само че този звук беше по-силен и заплахата тенденциозна, като гласа на майка ви, когато иска да разбере защо се бавите толкова дълго в банята, и то при заключена врата.

Делмънд рязко пое въздух и млъкна.

— Мисля, че трябва да внимаваш какво говориш — посъветва го Шел. — Писъкът има навика да се измъква от палатката ми нощно време и да ходи по свои работи. Не бих казал, че са напълно законни, защото невинаги са такива, но след подобни случаи винаги плащам погребенията.

Сега вече Делмънд не смееше да помръдне.

— И така всичко е решено — каза Шел. — Лазурни Алонт, като пълноправен хералд на Доминиона, кажи дали това решение е законно?

— Законно е — отвърна херолдът, като гледаше леко изнервен своя работодател.

— Чудесно. Сега вече мога да изслушам потърпевшия, ако има някакви възражения.

Отначало на Делмънд не му достигна въздух, после не му идваха думи, но накрая се съвзе и изкрещя:

— Нищо подобно нямаше да се случи, ако чудото не беше на твоя страна! Вие не се спуснахте по хълма срещу нас на коне, а върху дяволи! Ще разберем откъде можем и ние да се снабдим с такива демони и след това ще ви размажем...

— Повечето от тях са от Алтарн — отвърна спокойно Шел. — Там има хубава, малка конеферма. Аз съм собственикът. Направихме кръстоска между нашия черен Делверн и планински попита. Носи се слух, че има и още някакъв примес... вероятно от коза. Не мисля, че ще ти провърви много с тях, Делмънд. Те хапят, просто трябва да се примириш с това... защото най-вече духът им прави стъпките им така уверени.

— Духове! — изкрещя Делмънд и се обърна към Лазурния Алонт. — Чу ли това? Той призна, че са били духове, т.е. вещици!

Лазурният Алонт погледна крадешком към Шел — лицето му изразяваше пълна безпомощност, но господарят му не го видя, а това накара Шел да се запита дали в някой по-далечен момент да не предложи на човека работа.

— Хм — обърна се Шел към Делмънд. — Подобна реакция не е типична за теб. — Работата, изглежда, загрубява.

Лицето на Делмънд стана още по-тъмночервено. В Сарксос намеците за „реалния живот“ отвън на някой играч не се считаха за кой знае каква проява на тактичност. В края на краищата играта трябваше да служи за отмора от външния свят, за място, където играчът можеше да се освободи от напрежението и ежедневието си и да изпита нещо по-значимо и екзотично в компанията на други, които се стремяха към същото. Но в Сарксос ставаха много неща, които бяха извън правилата, факт, който създателят ѝ очевидно приемаше за показателен, че играта се развива в правилна посока, че това място става все по-близо до реалността, че човек се чувства по-близо до това, което е в действителност, че всичко е по-близо до реалния живот. Освен това

самият Делмънд беше нарушил доста правила в тази битка. Да смениш изцяло позицията си също е честна игра, помисли си Шел.

— Е, добре. Всички въпроси са решени. Талч?

Стражът подаде глава.

— Изведи го навън и го нахрани. След това го заключи в една от каруците от обоза, докато се придвижваме. Не в негова, а в наша каруца. Бог знае какви малки изненади е монтирал в своите. Просешката му торба да е готова за сутринта. Не е нужно да бъдем чак толкова стиснати. Пусни вътре и буца кораво сирене.

Треперещ от гняв, но без да каже дума, Делмънд бе изведен навън. Лазурният Алонт се спря на входа на палатката и каза:

— Ако позволите, бих ви дал един съвет...

Шел кимна.

— Не е много безопасно да обиждате майка му. Ако синът ѝ пострада по пътя, вашата игра също може да тръгне на зле.

За момент Шел не каза нищо.

— Дръзко казано — отбеляза накрая той. — Освен това може и да си прав. Ще имам предвид предупреждението ти, Лазурни Алонт.

Херолдът се поклони и се измъкна от палатката.

За момент Шел остана неподвижен, като хапеше замислен устната си.

— Този момък ми се струва прекалено гъвкав — каза Ала, изправи се и се протегна.

— Може би. Хайде — подкани я Шел и също се изправи. — Нека товарачите да разтурят тази палатка, а ние да поемаме пътя към Минсар, за да вечеряме. Днес свършихме добра работа.

Ала кимна и излезе от палатката.

След малко Шел също излезе навън в здрача и повървя малко в червената, лепкава кал, опитвайки се да намери по-твърдо място. Най-после откри едно, което по някакво чудо не беше превърнато в кал от хилядите копита. Погледна на юг към първата луна — по-малката, която плуваше над мъглата.

Обърна се на север към Минсар, който се виждаше между покритите с гори хълмове. На лунната светлина устремените нагоре върхове на боровете бяха малко по-бледи от останалите клони — по-светло сребро, контрастиращо с по-тъмното сребро и напълно черните сенки, хвърляни от дърветата. На Южния континент беше настъпила

пролетта и на дневна светлина се виждаше истинският цвят на върховете на иглолистните — свежо бледозелено. На други места пък можеха да се видят бледозелените, разтварящи се пъпки на дъбове и кленове — всичко блестеше в новата си премяна. Сутрин полята бяха изумителни. Наред с жълтурчетата, подаващи се в тревата, и белите маргарити на Южния континент, които се появяваха, след като снегът се стопеше, имаше и друга белота — тази на новородените агнета, които подскачаха на неустойчивите си крачета, осветени от пролетното слънце, изумени и същевременно радостни, че са живи. Тъкмо затова, когато ти кажат, че някой като Делмънд е приближил границите на страната ти и се кани да я премине и да превърне всичко в кървава каша — селцата, хората, агнетата и маргаритите, изобщо всичко, което има значение за теб, а и много неща, които до този момент не си считал за толкова важни, тогава ставаш непреклонен и се изправяш в защита на тези места.

Преди време, за негова голяма изненада, Шел беше започнал да прави тъкмо това. Той рядко беше виждал маргарити, освен в цветарския магазин надолу на неговата улица и никога не беше зървал агне, освен на части, увити в пластмасови опаковки на щанда за месо в супермаркета. Обаче в Сарксос беше разбрал какво означават цветята и добитъкът за селяните, за дребните фермери и земевладелци, между които се движеше. И когато за първи път се „установи“ и превърна тази част на Сарксос в свой дом, далечен от другия, а някой в Доминиона идваше с намерение да посегне на добитъка и да унищожава хора и маргарити, при това не от необходимост, а по политически съображения, Шел си каза: „Тая няма да я бъде“ и започна да събира войска.

Сега му се струваше, че първата битка беше много отдавна... както тя, така и последвалите я проблеми, свързани със „спасяването на родината му“ за първи път. В армиите, независимо от това колко са малки, а неговата беше тъкмо такава, се развиваше достойната за съжаление тенденция да им се плаща. Ако заплатите на войниците закъснееха, те отиваха другаде или се обръщаха против теб. Шел беше намирал начини да им плати, понякога от собствения си джоб, и затова си беше спечелил репутацията на ексцентрик сред другите генерали и владетели в Сарксос.

След това дойде проблемът с местните владетели на „неговата страна“, обезпокоени от активността му в тези земи, за които те от много време нехаеха. Тези властелини гледаха, и то с основание, на Талерн като на своя собственост. На тях не им харесваше, че някой събира войска, за да я защитава без тяхно разрешение. Това несъгласие продължи близо година, докато владетелите не разбраха, че борбата против Шел не ги води доникъде и че цената, която той им предлагаше, за да ги купи, всъщност беше добра. След този момент до голяма степен той беше оставен на мира... освен от такива като Делмънд. Когато подобни хора се появяваха на границите на Талерн, Шел правеше всичко възможно да ги възпре, защото беше влюбен в това място. Знаеше, че подобно нещо винаги крие опасности. Обичаш ли, винаги съществува вероятност да бъдеш наранен.

Някои рани обаче си го заслужаваха.

Шел остана още малко на това място, за да подиша чист въздух и да погледа луната, след което каза:

— Тук играта свършва.

Изведнъж всичко около него придоби абсолютно застиналия вид на фотография или холограма.

— Опции — каза гласът на сървър, който контролираше „рамката“ на виртуалния експеримент. — Да продължите: да запаметите: да запаметите и да продължите.

— Запамети — нареди Шел. — Равносетката, моля.

— Запаметено. Равносетка за Шел Предпазливия — чу се гласът на главния компютър на игрите, докато застиналата картина на екрана започна да се разтваря в синия цвят на монитора. — Равносетка от предишната игра: четири хиляди осемстотин и шестнадесет точки. Резултат от сегашната игра: петстотин и шестдесет точки. Всичко: пет хиляди триста седемдесет и шест точки. Проверка?

— Без проверка — отвърна Шел.

— Потвърждавам приетата равносетка; без проверка. Сега ли ще прочетете очакващите ви съобщения?

— Запамети ги за по-късно — нареди Шел.

— Прието — отвърна гласът на главния компютър. — Моля, въведете личния си код за запаметяване на този резултат в директория „архив“.

Шел натисна два пъти клавиша на мишката, за да извика на екрана личния код на компютъра си. Това беше „подписът“, който безпогрешно удостоверяваше за главния компютър, че това е неговият резултат от играта. Подписът беше сложен и прекалено труден, за да бъде подправен от някой негов противник. Част от него се променяше при всеки сеанс. Тя се комбинираше с втората част, която оставаше постоянна в компютъра му. Имаше и трета част, която се пазеше в главния компютър за Саркос. Шел кимна, когато компютърът прие неговото „запаметяване“.

— Запаметяването потвърдено — каза гласът на компютъра. Шел премигна, осъзнавайки за първи път, че гласът много прилича на този на Ала. — Тази част от играта Саркос приключи. Саркос е патентована от Кристофър Родригес, 1999, 2000, 2003 — 2010 и следващите години. Всички права запазени за цялата Вселена, както и за всички други Вселени, които могат да бъдат открити.

След това всичко изчезна. Шел отново се озова в стаята, натъпкана с книги, дискети и с всичката останала покъщнина, включително огромното кресло, заемащо повечето място в помещението, в което ставаше връзката на имплантираното устройство с домашния му компютър. Шел седеше в креслото и се прозяваше истински, а не виртуално в шест часа сутринта в апартамента си в Синсинати. Бледата светлина на настъпващия ден вече се процеждаше през спуснатите завеси и плътта му започна да се оплаква след прекараната в битка дълга нощ. Тялото му се беше вдървило и го болеше навсякъде. Апаратурата беше нагласена така, че да дава по няколко пъти на час нареждане на мускулите да се свиват и разпускат, но понякога тези рутинни движения не бяха достатъчни, за да се разнесе натрупалата се в големите мускули млечна киселина, когато човек е изложен на стрес. Поради това някои дългогодишни редовни играчи се принуждаваха да вдигат тежести и да правят постоянно сериозни физически упражнения. Може и да е вярно мнението, че хората, които прекалено дълго сърфират във виртуалното пространство, са слаби и отпуснати, но играчите от Саркос бяха в забележителна физическа форма. Едва ли бихте могъл да се борите достатъчно добре, за да спечелите едно кралство, ако тялото ви не ви помага в играта.

Междувременно неговото тяло казваше нещо съвсем конкретно. КОРНФЛЕЙКС! — крещеше то. — КОРНФЛЕЙКС И МЛЯКО!

Шел се изправи, протегна се и се захили при мисълта, че трябва да хапне нещо, както и от спомена за лицето на Делмънд, когато беше разбрал, че няма да се отърве с непокътнато имущество само за да се угоди на майка му. „Тарасп от Хълмовете“, помисли си Шел, докато си търсеше ключовете. „Как да постъпим с вас, госпожо? Та вие сте заплаха дори за собствената си плът и кръв. Ще трябва да поговоря с вещиците за това...“

Сложи си по-малко измачкана риза с къси ръкави, заключи апартамента и се спусна по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, докато излезе на улицата в изключително добро настроение. Въпреки че беше събота, нямаше да бъде свободен. Нощната смяна в болницата започваше в три и половина. Това щеше да бъде още една вълнуваща нощ, която щеше да прекара във вземане на кръв и събиране на лабораторни проби от около стотина пациенти, всеки от които направо го ненавиждаше. И въпреки това, когато той влезе в денонощния магазин за корнфлейкс и мляко и си побъбри десетина минути с Я Чен, нощната продавачка, преди да й изтече смяната, сърцето на Шел преливаше от радост. „Каква страхотна кампания. Каква страхотна битка. Нямам търпение да започна да се занимавам с проблемите, произтичащи от това, което стана“...

През целия обратен път от номер 7 до номер 11 той кроеше планове... мислеше си с кои играчи трябва да се консултира. Продължаващата заплаха от Черния властелин не му излизаше от ума. Какво ли точно целеше той с предложението си да „купи“ Делмънд? Сумата беше три пъти по-голяма от нормалната цена за откупа. Освен ако това не беше някаква тайна уговорка между майката на Делмънд и Черния. „Тя е способна на такова нещо“, каза си Шел, докато изкачваше тичешком стълбите. „Като змия е. Всъщност дали първообразът ѝ не е на змия? Сигурно е някоя“...

Той се спря на площадката пред апартамента с ключове в ръка и се загледа във вратата. Тя беше леко откряната. „Не може да съм я оставил отворена“.

Внимателно отвори вратата и надникна вътре.

Сърцето му се сви. Някой беше влизат тук. Някой е влизат и... е претърсвал помещенията.

Запристъпва бавно напред, като едната му половина се питаше дали натрапникът е още вътре, а другата нехаеше, защото в далечния край на всекидневната, където бяха бюрото му и интерфейса^[1] беше настъпило истинско бедствие. Бюрото беше преобърнато с краката нагоре. Компютърът лежеше на една страна, основната кутия беше отворена, чарковете ѝ се виждаха навсякъде. Мониторът беше разбит, цялата му система беше унищожена.

Естествено Шел отиде направо при телефона и се обади на застрахователната компания. Разбира се, след време те щяха да платят, за да си купи нова система. Но те не можеха да направят нищо за дисковото му запамятаващо устройство. Когато в понеделник занесеше харддиска си в магазина, Шел щеше да разбере, че той е бил форматиран и тогава щеше да загуби всякаква надежда.

Преди да излезе, не беше дублирал файловете си в директорията „извънредна ситуация“. Най-лошото беше, че не беше дублирал преносимите си кодове, сложните и абсолютно незапомнящи се кодове, които в комбинация с кодовете, запаметени в главния компютър на игрите в Саркос, му даваха достъп до неговия герой и историята му.

Измина доста време, преди да престане да изпитва желание да си удари главата в стената заради глупостта си. Щяха да минат седмици, докато се измъкне от кашата, в която се беше забъркал, защото хората, свързани със Саркос, бяха маниакално предпазливи, щом станеше въпрос за тяхната сигурност. О, след време той щеше да успее да влезе отново в играта. Щеше да предаде резултатите от последното си запамятаване в дистанционния дублаж (като много съвременни компютърджии, той имаше абонамент в службата „Запаметяване — живот“ — фирма, която пазеше в друг сайт дубликати на запаметените му файлове), както и копия на преносимите кодове, които са били използвани при последното запамятаване. Фирмата щеше да сравни последните му запаметени файлове в директория „архив“ с тези, които пазеше при себе си, щеше да провери валидността на положението му в реалния свят и виртуалната му самоличност и след време отново щеше да му издаде нова парола, за да може да се върне в играта.

Но дотогава нямаше да може да се скита из зелените поля на Талерн. Би могъл да стигне до Саркос чрез една от евтините „въвеждащи програми“, които се продаваха на хора още не решили

дали да се заемат сериозно с играта. Той обаче нямаше да може да се върне в нея като Шел, докато не получише нова парола, а дотогава кампанийният сезон за тази година ще е приключил. Две години най-щателна предварителна подготовка за тазгодишната кампания, две години, изминали в кроене на планове с други играчи — всичко щеше да отиде по дяволите. Някои от хората, с които Шел беше замислял тези планове, щяха да побеснеят. Можеха да не пожелаят да имат нещо общо с него в бъдеще, независимо от факта, че той нямаше вина за случилото се. Други, на които той щеше да липсва, щяха да сключат нови съюзи.

Ами какво щеше да стане с Ала? Ако тя реално съществуваше, беше напълно възможно да се отдръпне поради липса на партньор, с когото да работи, а дори изобщо да излезе от играта. Ако не беше истинска, героите, създадени в процеса на играта, които не са за постоянно, често ги „отзоваваха“ — по-приемлива дума за „изтриваха“. В крайна сметка Сарксос беше едно икономическо предприятие, което не можеше да си позволи да държи неизползвани ресурси. Възможността Ала да престане да съществува поради неговото отсъствие го обезпокои дори повече от провала на кампанията му.

Цялата ситуация беше направо вбесяваща. Но това бяха някои от опасностите, съпроводени с играта, и Шел не можеше да направи абсолютно нищо.

Разбира се, той започна отново. Не беше от хората, които лесно се отказват. Това бе и първата причина, накарала го да стане играч в Сарксос. Обаче докато бавно възвръщаше своя виртуален живот и (след като най-последно му издадоха нова парола) възстановяваше доверието в героя си, един много важен въпрос остана без отговор:

„Защо мен? Защо?“

Беше седем и половина сутринта няколко дни по-късно. Мегън О’Мали беше в кухнята, ровеше из шкафовете и мърмореше:

— Не мога да повярвам, че пак нямаме нищо...

Това, че имаше четирима по-големи братя, години наред й беше създавало много проблеми, но най-лошият беше, че никой от тях не се наяде или поне така изглеждаше. Идваш на закуска с намерение да

мушнеш нещо набързо, преди да тръгнеш на училище, и намираш кухнята празна като реколтата на страна от Третия свят, след като е била опоскана от скакалци. Когато братята пораснаха достатъчно, за да постъпят в колеж, поне тези, които успяха да го сторят, Мегън се надяваше, че положението ще се подобри. Но вместо това стана лошо. Майк и Сийн започнаха да ядат повече, за да компенсират това, което вече не можеше да бъде изядено от Пол и Рори, които отсъстваха. Номерът да се скрие храна от двамата, които учеха наблизко в университета в Джорджтаун, успяваше само понякога, и то обикновено, ако храната не беше по вкуса им. За нещастие съвсем малко неща за ядене влизаха в тази категория. За известно време едно от тях беше мюсли... докато късно една нощ, тършувайки из шкафовете, Сийн не попадна на запасите на Мегън. Тя започна да ги крие на различни места и понякога тази тактика успяваше.

Но невинаги.

— Скакалци — промърмори Мегън ядосана, вземайки кутията, която беше скрила на много хитро място под мивката, зад шишето с белина и гумените ръкавици. Беше кутия с истинско швейцарско мюсли „Фамилия“, а не местно производство, което имаше вкус на стърготини. Кутията беше празна.

Тя се изправи сред голямата, слънчева, покрита със златисти плочки кухня, въздъхна и хвърли кутията в кофата за боклук. Насочи се към шкафа, където стоеше кутията за хляб, и я отвори.

Хляб нямаше. „Съжалявам, че не се налага да отслабвам, защото тъкмо сега е моментът да започна. Е, добре, тогава чай“.

Намери поне това. Братята ѝ снизходително бяха преминали на кафе веднага след като родителите им разбраха, че то няма да възпрепятства растежа им (жестоката истина беше, че нищо не би могло да го стори). Мегън наля вода в чайника, сложи го на печката, включи котлона на най-силно и отиде да си потърси чаша, поглеждайки мимоходом към часовника. „Седем и четиридесет и пет. Има половин час, докато колата пристигне... мога да проверя пощата“.

Тя слезе в долния кабинет — голяма стая, в която се намираха трите семейни компютъра, свързани с мрежата. И четирите стени от пода до тавана бяха с рафтове, натъпкани с книгите на баща ѝ и майка ѝ. Когато майка ви е репортер на „Вашингтон Поуст“, а баща ви пише детективски романи, това е твърде разнообразна и безразборно

събрана колекция. Всичко неизбежно се смесваше, така че книги по международна политика, икономика, околна среда и световна история, както и, в известен смисъл странни четива, като „Неосъзнати ужаси и какво да правим с тях“, „Тайните планове на «Луфтвафе» през 1946“, се мъдреха на лавиците наред с ужасяваща колекция от трудове, посветени на съдебна медицина, оръжия и отрови, книги със заглавия като „Снобизъм и насилие“, „Плюсовете и минусите на съвършеното престъпление“, „От А до Я за отровните животни“, както и „Медицинска юриспруденция и токсикология“ от Глейстър. Мегън знаеше, че баща ѝ опазва стриктно законите и е изключително деликатен. Веднъж го беше видяла да плаче, когато случайно уби мишка, която се опитваше да улови и да я пусне навън, след като една от котките я беше подгонила из къщата. Въпреки това тя силно се надяваше, че никой няма да го заподозре в извършване на убийство. След като човек се запознае с това, което имаше в кабинета, после трудно би могъл да бъде разубеден, че баща ѝ не е наясно как да го извърши.

Седна в компютърното кресло и въздъхна при вида на натрупаните книги върху масата пред главната кутия на интерфейса. Независимо от това колко пъти им беше напомняла, баща ѝ и майка ѝ продължаваха да оставят книгите си така, че да пречат на връзката между компютъра и компютърното кресло. Те обаче използваха имплантирани устройства в ретината, които безпрепятствено установяваха връзка с компютъра над нивото на масата, а имплантът на Мегън беше от по-нов модел, странично прикрепена към шията компютърна програма, имитираща човешкия мозък, при която връзката с компютъра се осъществяваше под по-нисък ъгъл. Мегън избута настрана купчината книги от тази сутрин, повечето от които бяха на баща ѝ, поглеждайки заглавията им без особен интерес. Най-отгоре върху купа бяха „Разписание на европейските железници“ от Томас Кук, едно ръководство за огнестрелни оръжия на алманаха „Джеймс“, както и една готварска книга, издадена от клуба на любителите на къри с 250 рецепти за лютив и пикантни ястия. Тя премигна, виждайки последната книга. До момента сюжетът на книгата, която той пишеше, вече се беше оформил съвсем ясно. „Примамват някого в един влак в Източна Европа, убиват го... и го потапят в сос от къри“.

„Нее, не става“. Въпреки това тя реши на връщане към къщи да се отбие в магазина и да се запаси с кисело мляко. Ако баща ѝ имаше намерение да готви за вечеря, нямаше да е зле да има с какво да гаси огъня в устата си, ако беше попрекалил с подправките.

Мегън обърна въртящото се кресло в правилното положение.

Трябваше ѝ малко време, за да си „спомни“ любимата си поза. Повдигна леко крака и изпъна назад глава, за да застане под подходящ ъгъл. Имплантираното във врата ѝ устройство застана на една линия с главната кутия, в която се намираще интерфейса на компютъра и тя усети познатия лек шок при установяването на връзката, като че ли някой манипулираше светлинно табло в костите ти — изключваше заобикалящия я свят и включваше друг.

Мегън знаеше, че някои хора нагласяват своите виртуални „работни кабинети“ така, че те се превръщаха просто в още един офис, пълен с етажерки. Тя обаче презираше такава липса на въображение. След като във виртуалната реалност беше възможно абсолютно всичко, защо хората не се възползваха от това? Не можеше да си обясни поведението им. Сега тя се озова в средата на избория от нея амфитеатър. Над нея на два стажа се издигаха ред след ред седалки от бял варовик. Над най-горния ред се виждаше черно небе с ярки звезди, което се простираше, докдето стигаше погледът. Тя погледна през рамо над фасадата на амфитеатъра, за да види спускащия се надолу склон от осветен в бледорозово зърнест лед, посипан със синкав сняг от метан. Ниско над хоризонта, закръглен и оцветен като презряла праскова, висеше Сатурн с наклонените на една страна пръстени. Дългата сянка, идваща от обърнатата му към слънцето страна, хвърляше под диагонал успоредни черти върху осеаната с плитки кратери повърхност на планетата. Отразяващата се от нея светлина осветяваше в бледозлатисто повърхността на неговата луна Рея. Като земната Луна, Рея никога не извърщаше от Сатурн лицето си, но Мегън знаеше, че при продължително наблюдение планетата щеше да започне бавно да избледнява, пръстените щяха да променят положението си и скоро след това слънцето щеше да изгрее над малкия, твърде близък хоризонт на Рея и щеше да промени цвета ѝ от бледозлатисто в искрящо като лед бяло, а върху амфитеатъра щеше да се спусне огромна сянка от високия ръб на издълбания от метеор кратер Тирава.

За съжаление тази сутрин Мегън имаше да върши много други неща, освен да гледа планетата.

— Стол — нареди тя и иззад нея се появи един, който приличаше досущ на тези, които имаше в дома и. Тя сложи крака върху него и се облегна назад. — Пощата, моля.

— Текуща поща — обяви компютърът с приятен женски глас и започна да показва без коментар поредица от неподвижни аудио-визуални кратки „резюмета“ на чакащите я съобщения. Други хора биха пожелали да персонифицират компютъра си като „секретарка“, възприела някакъв образ, която им говори, докато им поднася пощата и т.н. Но Мегън предпочиташе една машина, която просто да върши това, което ѝ се нареди, и толкова. Не си падаше по бърброви интерфейси, възприели образа на нетърпящи възражение личности.

— Обяснението е, че ти самата си такава — ѝ бе казал Майк, когато преди няколко месеца бе споменала за това пред него. После в продължение на няколко дни той се оплакваше от синини по тялото. „Така му се пада“, помисли си Мегън и се усмихна при спомена. „Щом като не си е дал труда да понаучи някои бойни изкуства, за да не може по-малката му сестра да го просва на пода, когато пожелае, мен какво ме е грижа“.

В повечето от съобщенията нямаше нищо важно.

— Дай първото — нареди Мегън и малкото „резюме“ изведнъж стана триизмерно, разду се до истинските си размери и ѝ заговори. Надписът над него сочеше, че това е нейният класен ръководител в гимназията. Господин Мак Ивейн седеше зад бюрото си, което приличаше на това на родителите ѝ. Цялото беше покрито с листове, дискети, книги и бог знае още какво. „Това е напомняне, че тестовете ти SAT III и SAT IV са пренасрочени за 12-и март. Ако искаш да се явиш и на изпита за напреднали, той ще е на 15-и март. Темата на есето по английска литература ще бъде обявена за цялата страна едва през април. За да бъдем сигурни, че...“

— Да бе, да, прекрати, изтрий — нареди Мегън. Беше взела под внимание всичко, за което ставаше дума в съобщението, и се беше подготвила възможно най-добре за тестовете, въпреки че не беше чак толкова уверена, когато поглеждаше към датата на изпита за напреднали. „Средата на март, чудо голямо...“ Като че ли Шекспир и Юлий Цезар не бяха сторили достатъчно за проклинането на тази дата.

И все пак оттам нататък до истинския изпит щеше да има месец и дори повече. Цял месец за ускорена подготовка... — Следващото — каза тя.

Следващото „резюме“ се разду в образа на Кери Хендерсън от по-долните класове в гимназията.

— Мегън, здравей! Виж, вече ми каза, че не се интересува от комисията по танците, но ние наистина, наистина, наистина бихме могли да...

— Прекрати — каза Мегън. — Запомети. „Аз наистина, наистина, наистина не желая да участвам, нека някой друг се заеме с това“. Ако продължа да се опъвам още малко, тя вероятно ще бъде принудена да намери някой друг за тази работа. Следващото.

Третото „резюме“ се превърна в мъж с костюм и вратовръзка, който държеше мостра на един килим в ужасни шарки. Килимът се разпростря в безброй акра, стигна ръба на амфитеатъра на Мегън и накрая изчезна зад него.

— Драги участници в мрежата — каза с развълнуван глас мъжът, — вашият адрес е сред малкото избрани, за да оцените първи качества на...

— Прекрати, изтрий! — простена Мегън. „Кибер реклама... трябва да има някакъв начин да ги спрем“. Запита се дали мерките, които сега Компютърната полиция предлага против рекламите в киберпространството, ще бъдат одобрени от Конгреса. Проблемът беше, че „рекламните“ лобита бяха много влиятелни... Веднага щом правителството успяваше да намери някакъв начин да ги спре, те измисляха друг. Това означаваше, че нейната пощенска кутия, както и на почти всички нейни познати, продължаваше да се пълни с рекламни клипове, които тя не желаше да види. Е, поне тази за килима беше сравнително безвредна. Някои, които намираще в пощенската си кутия, бяха толкова досадни и настоятелни, че изпитваше желание да приложи на компютъра си някои от ритниците, които бе усвоила в бойните изкуства. Щеше да е още по-добре, ако имаше възможност да ги приложи на онези, които ги изпращаха...

„Водата сигурно вече почти ври“, помисли си тя и погледна към оставащите резюмета. „Тук няма нищо наистина важно, тези могат да почакаат...“

Въздухът около нея изведнъж се изпълни с приятна мелодия и Мегън с изненада се огледа. Някой искаше да си поговори с нея на

живо. „В този час?“

— Кой е? — попита тя компютъра.

— Представя се като Джеймс Уинтърс — беше отговорът.

— Така ли? Ау! — възкликна Мегън. — Приеми.

В единия край на амфитеатъра внезапно се появи кабинет, който изглеждаше по-подреден от този на майка ѝ и баща ѝ. Лъчите на утринното слънце проникваха през венецианските щори на прозорците и хвърляха успоредни черти върху голямото бюро в предната част на офиса. Зад бюрото, което в момента беше почти празно, като се изключат няколко компютърни разпечатки, писма и наредени една върху друга дискети, седеше едрата, широкоплещеста фигура на Джеймс Уинтърс, дежурния офицер в отдела „Компютърна полиция“, чрез когото се осъществяваше и връзката с изследователите сътрудници. Той остави настрана листа хартия, който разглеждаше, и вдигна очи към Мегън. Облечен в костюм, много приличаше на нахакан бизнесмен, ако се изключат прическата на морски пехотинец и ленивият му поглед. Тъглчетата на очите му, покрити с безброй бръчици, създаваха впечатлението, че непрекъснато се усмихва, но в погледа му имаше някаква твърдост, за която повечето бизнесмени можеха само да мечтаят.

— Мегън? Надявам се, че не те заварвам в неподходящ момент.

— Не, приготвям се за училище, но имам още няколко минути.

— „Като че ли не го знае“, помисли си тя и любопитството ѝ се изостри. Уинтърс беше много добре запознат с разписанията на всичките сътрудници на Компютърната полиция. „Нещо се е случило“.

Той кимна, загледан някъде покрай нея.

— Красива гледка.

Мегън леко се усмихна.

— Да, сега „тук“ е лято. Поне през следващите шест часа, ако може да се нарече лято времето, когато орбитата е наклонена с една трета от градуса. Какво мога да направя за вас?

Той я погледна замислен.

— Мегън, просто искам да проверя нещо. В биографията ти пише, че си играч в Сарксос.

Тя повдигна вежди.

— От време на време.

— Да речем, повече от веднъж на две седмици?

— Да, би могло да се каже. Може би средно веднъж седмично, въпреки че понякога играя и по-често, ако стане нещо по-въълнуващо. Това е хубаво място, където просто можеш да поскитаеш, дори и в момента да няма война или вражда между вещици. Там могат да се срещнат интересни хора... а и Родригес си е свършил добре работата. Човек се чувства по-близо до „реалността“, отколкото при много други виртуални игри.

Той кимна.

— Чувала ли си нещо за така нареченото „натирване“ на играчи?

При този въпрос Мегън примигна.

— Имаш предвид, когато изтрият кодовете на някого ли? Вкарване на вируси, саботаж на участници, за такива неща ли става дума? Чувала съм, че понякога се случва. Предполага се, че се прави за отмъщение от някого, който е започнал да приема играта твърде сериозно.

— Напоследък някой, ако има такъв, е започнал да приема нещата прекалено сериозно. През последната година са били „натирени“ дванадесет души.

Това беше новина за Мегън.

— Един човек месечно... но в Сарксос участват стотини хиляди играчи. Не ми се струва кой знае колко много.

— На мен също, освен ако не знаех, че до преди година и половина, в продължение на осем години, не е имало никакви „натирвания“. Нещо става и компаниите, които спонсорират Сарксос, започват да нервничат. Не им се ще да закрият сървър.

— Обзалагам се, че е така — беше краткият отговор на Мегън.

— Играчите в Сарксос плащат на сеанс или годишен абонамент. И в двата случая става дума за много пари, за милиони и милиони долари годишно.

— Имаме един особено драстичен случай на „натирване“ — каза Уинтърс — Естествено няма да разкрия истинското име на играча, но като участник в играта е известен като Шел Предпазливия.

— Господи, Шел! — Възкликна изненадана Мегън.

— Познаваш ли го?

— Да, малко — отвърна тя. — Срегнах го по време на кампанията му преди година. Много хора се интересуват от схватките му с кралиците на Мордири. В протоколите не е записано, че някой

може да завладява територия на друг, преди тя да е обявена официално за изоставена. Всички искат да разберат дали вече не е създаден прецедент в това отношение. Ходих в Талерн, за да се запозная на място с положението. Шел ми направи впечатление на добър играч и свестен човек. Поне такъв изглежда в играта.

— Както би могла да очакваш, сега неговият герой е извън играта, докато човекът, който стои зад него, не получи нова парола. Това „натирване“ е било съпроводено с най-грубата до момента проява на насилие. Тъкмо затова случаят привлече вниманието ни. Както и ти самата каза, повечето пъти неизвестно лице или лица заразяват системата на жертвата с троянски коне или с вируси. Досега имаме само един случай на кражба на домашна компютърна система, който може да е, а може и да не е „натирване“. Доказателствата не са убедителни. Обаче в случая с Шел някой е влязъл с взлом в апартамента му, обърнал е всичко наопаки, изтрил е основния му архив и почти е унищожил системата му.

Мегън поклати глава.

— И никой няма представа кой го е направил?

— Никаква улика, с което експертите от местния полицейски участък да се захванат. Обаче се надявах, че ти може да ни помогнеш малко.

— Искате да отида в Сарксос и да поразпитам тук-там — каза Мегън.

— Ти си подходяща за тази работа. Удобното е, че там имаш установена самоличност преди случая. Всеки нов герой, който се появи и започне да задава въпроси, веднага ще привлече вниманието и ще предизвика подозрение. Но не трябва да бъдеш сама. Мисля, че ще е разумно при създадите се обстоятелства да имаш някого, с когото да работите заедно. Още една гледна точка няма да е излишна... а и Сарксос е много грамадно място. Ще трябва да се провери огромна територия.

Мегън замислено задържа устната си.

— Още някой от сътрудниците изследователи?

— Ще е за предпочитане.

Тя се замисли за момент.

— Трябва да си призная, че не знам кой от сътрудниците на Компютърната полиция може да е „играч“. Обикновено такива

въпроси не се задават.

— Ами, аз знам поне още един изследовател с установена самоличност там, който прояви интерес и няма нищо против, ако друг негов колега знае, че играе. Познаваш ли Лийф Андерсън?

Мегън още веднъж бе заварена неподготвена.

— Имате предвид Лийф Андерсън, който живее в Ню Йорк? Червенокосият с многото езици? Той играе в Сарксос?

— Да. Играе като... — Уинтърс спря, погледна листа, който държеше, засмя се и каза: — Тук пише, че е магьосник от плетищата. Предполагам, че не е някой, който работи като градинар и си служи с магии.

Мегън се засмя.

— Не. Това е класификация, която означава, че се занимаваш с дребни магии, а не с големи и опасни. Може или да си от онези, които предпочитат да са по-близо до земята и „обикновените хора“, или че си много добър в това, което умееш да правиш, но се опитваш да действаш под прикритие. Предполага се, че магьосниците от плетищата не са твърде компетентни.

На Уинтърс, изглежда, му стана забавно.

— Добре. Смяташ ли, че това е добро прикритие?

— Би трябвало — отвърна Мегън, след като помисли. — Магьосниците от плетищата непрекъснато пътуват, за да търсят редки билки, да вършат чудати дела и заклинания. Обикновено познават много хора. Героят, който играя, се занимава със същото нещо, но по различни причини... така че би трябвало да е добро прикритие.

— Тогава да му кажа ли да се свърже с теб?

— Разбира се — отвърна Мегън. — Може ли да изчака до довечера? Днес съм малко заета.

— Няма проблеми. Действай с темпо, каквото намериш за най-добро. Струва ми се, че вие двамата не трябва да избързвате. Ако се втурнете да разследвате сериозно работата, има вероятност „човекът или хората“, отговорни за тези деяния, да се покрият... а вие не бихте искали да стане така.

— В никакъв случай. Ще ми трябва списъкът и на другите участници, които са били „натирени“ — каза Мегън.

— Той е у мен — каза Уинтърс.

Чу се друга приятна мелодия и след това на монитора на Мегън се появи малка, бавно въртяща се пирамида — знак, че има файл, който чака да бъде отворен.

— Ако имаш други въпроси или пък ти трябва още нещо, обади се.

— Добре, господин Уинтърс.

— Благодаря!

Той изчезна заедно с кабинета си. Мегън остана на мястото си. Започна да чувства, че се вълнува повече, отколкото бе необходимо, след като я чакаше един безкрайно дълъг ден в училище. Едно беше да знаеш, че си изследовател сътрудник на компютърната полиция и че си свързан (макар и немного тясно) с хора, които вършеха нещо толкова вълнуващо. Съвсем друго беше обаче да получиш задача от хората, с които се надяваш един ден да можеш да работиш заедно, те да те наблюдават... да се заинтересуват и да ти имат достатъчно доверие, за да ти поверят работа и да видят как ще се справиш.

„Това се казва удар!“ — помисли си Мегън.

Тя стана от креслото и нареди на компютъра:

— Прекъсни интерфейса.

Седеше в креслото на кабинета, а около нея се носеше някакво неземно пицене. Идваше от чайника. Любимият чайник на майка ѝ, който свиреше като влак, трепереше, дрънчеше и пицеше така, като че ли всеки момент щеше да експлодира, а колата, дошла за Мегън, надуваше клаксона.

Тя се втурна към кухнята да свали чайника от печката, преди дъното му да прегори. „Останах без чай“, помисли си тя, но докато събираше набързо от масата в кухнята компютърния си бележник, книгите, дискетите и ключовете от къщи и бягаше към вратата, върху лицето ѝ бе изписана нескрита радост.

— Сарксос, идвам!

[1] Всички кабелни и сигнални връзки на компютъра. — Бел.прев. ↑

2

Виртуален доминион Саркос,
Месец на зеленината, 23-о число,
Година на дъждовния дракон

Кръчмата имаше само едно помещение и покривът течеше. Дъждът, който се лееше тихо, но непрестанно, проникваше през непокрито със слама място. Дъждовните капки капеха монотонно върху огнището на камината, изградено от аспидни плочи, и със съскане се превръщаха в пара, там където паднеха. От камината навсякъде наоколо се носеше синкав пушек, който се издигаше към почернелите греди на тавана. От тях висяха няколко горящи с пращене лампи, които сякаш плуваха сред дима и хвърляха оскъдна светлина върху старинните, масивни дървени маси, целите покрити с резки от ножове.

Около тях беше насядала и ядеше, и пиеше разнородна смесица от хора — селяни, дошли от нивята, благородници, седнали върху сгънатите си плащове, за да нямат пряк допир с пейките, наемни войници с изподраскани кожени ризници, добре облечени чуждестранни търговци, които разговаряха оживено помежду си за тържищата на Саркос и за това как ще им се отразят сегашните войни. С други думи, това бяха редовните посетители, които обикновено се събираха вечер във „Фазана и буренцето“, за да се наливат с билков чай, на който викаха „гахфех“, или пък с разводненото, но за щастие безопасно вино на съдържателя, да се гледат подозрително и да се забавляват.

В ъгъла, в който се издигаше коминът, седеше задължителният за такива места подозрителен странник с качулка над очите и крака, качени върху грамаден пън, чакащ да бъде хвърлен в огъня. Той пушеше с дългата си лула, а очите му проблясваха изпод качулката, докато наблюдаваше компанията. Една голяма котка с мръснобяла козина, раздрани уши и млечнобяло от слепотата око, го погледна и каза:

— Хъм, пак си ти... — и го отмина.

Лийф Андерсън, който седеше сам край една малка маса в далечния край на кръчмата, се огледа и си каза, че това е точно такова място, каквото майка му винаги го беше предупреждавала да отбягва. Проблемът беше, че когато изпаднеш в покровителствено настроение, тя се безпокоеше, че той може да попадне на такова място в реалния свят. Но Лийф много се съмняваше, че там изобщо има такива, или поне там, където беше вероятно да ги има — в Ню Йорк, Вътрешна Монголия^[1], Външните Хибриди и може би в Юкон. Той леко се усмихна. Винаги му беше чудно, че такава корава жена като майка му, която години наред беше танцувала в Нюйоркския градски балет, беше здрава като стоманена пружина и имаше език като бръснач, можеше да се безпокои за „малкото си момченце“, като че ли той не беше наследил нищо от нейната твърдост.

Кръчмарят се надвеси намусено над него.

— Трябва ли ти този стол? — попита той.

Беше характерен типаж, също като странника до огнището — дебел, плешив, с престилка, която е била прана някъде преди сегашния цикъл на Дракона, и винаги в отвратително настроение.

Лийф го погледна.

— Чакам един човек — отвърна той.

— Страхотно — изръмжа съдържателят и сграбчи с една ръка стола. — Когато дойде, ще вземеш друг. Този ми трябва за клиенти, които си плащат.

Лийф вдигна чашата с чая и многозначително я размаха под носа на кръчмаря.

— Правиш се на куражлия, а? — продължи да се заяжда съдържателят. — Ако искаш още един стол, плати за още една чаша. — Той се засмя на собственото си остроумие, разкривайки зъби като на герой от роман на ужасите, писан от зъболекар.

— Не е много разумно да обиждаш магьосник — отбеляза Лийф.

Кръчмарят го погледна с надменна усмивка, явно без да се впечатли от вида му — строен млад мъж с изпокъсана роба, украсена с поизбелели и неясни алхимически и магически символи.

— Ти си само един магьосник от плетищата — каза презрително той. — Какво ще направиш? Няма да дадеш бакшиш?

— Не — отвърна Лийф, — ще ти дам. — Той свали шапката си и порови известно време в нея. После извади това, което търсеше,

подхвърли го на кръчмаря и изрече тихо една дума.

Кръчмарят инстинктивно го хвана, загледа се за момент в нещото, което приличаше на парцал, привързан с връв, а след това се огледа уплашен. Незнайно откъде се появи дим, който го обгърна. Всички в кръчмата извърнаха глави.

Пушекът бавно се разсея. Там, където стоеше кръчмарят, на пода едно бяло мишле се озърташе като изпаднало в шок.

Лийф се наведе и взе от земята до него увития в парцал талисман.

— Дори магьосниците от плетищата знаят някои заклинания. Този бакшиш добър ли е? — попита той. После погледна под другата маса, преди да се извърне наново към мишлето: — Приятен ден.

Мишката се обърна, за да види какво беше привлякло вниманието на Лийф... и съзря съсухрената бяла котка да се приближава с вид, който показваше, че е готова за едно малко предястие преди вечерята.

Мишлето се втурна през попуканите и изтъркани каменни плочи на пода, а котката го последва, без да бърза особено много, просто се наслаждаваше на ордъовъра.

Другите посетители не се впечатлиха много от случилото се и се обърнаха към масите, защото дъщерята на кръчмаря, която също остана напълно безучастна, беше започнала да разнася питиетата и да приема нови поръчки. Лийф прибра талисмана и се облегна назад с чаша в ръка. Вниманието му беше отново привлечено от чуждестранните търговци, които обсъждаха работата на тържищата.

Тук, както и в реалния свят, между търговците се въртеше оживена търговия с предварително спазаряване на стоката преди доставката и за Лийф не беше трудно да си представи как баща му е седнал с тези мъже и разговаря за маржове и предварителни продажби, докато чака кравите и свинете да се върнат от паша.

„Някога наистина трябва да се опитам да го доведа тук, помисли си Лийф. Може да успеем да направим малко «пари»“. Но талантът на баща му в инвестирането го караше да обикаля толкова много из цялата планета както във физическия смисъл, така и виртуално, че той бързо се отказа да пилее от малкото си свободно време във виртуалния свят или да се занимава с каквото и да било, което дори далеч да напомня на пазарлък. „Ако го докарам тук, той вероятно ще

предпочете образа на някой безстрашен воин само с препаска между бедрата или с каквото и да било, което да замени костюма му...“

Изведнъж вниманието на Лийф беше привлечено от друг посетител, който стоеше в отсрещния край на кръчмата. Беше висок, слаб, погълнат от заниманието си млад мъж, облечен в кожен тъмен елек. Той методично чистеше и поглеждаше цевта на един пистолет, някакъв полуавтоматичен потомък на глок. Обикновено подобно занимание би трябвало да предизвика безпокойство сред околните, но „Фазанът и буренцето“ се намираше в малкото княжество Елендра, а това беше едно от местата в Сарксос, в които барутът не действаше. В действителност така беше и в повечето места в Сарксос. Създателят на играта беше направил своя алтернативен свят предимно за хора, които твърдо предпочитат механичните оръжия и които предполагат, че за да се убие с противника, трябва да се изправите в непосредствена близост един срещу друг.

Обаче Крис Родригес явно беше предположил, че винаги ще има и хора, за които животът не би бил пълноценен без оръжия, които да могат да правят „бум“ и колкото по-често и по-силно го правят, толкова по-добре. Именно за тях в съседство със Сарксос бяха страните Арстан и Лидиос, където бяха разпространени експлозивни и други оръжия на химическа основа. Това бяха шумни места, в които войните бяха чести и вземаха много жертви. Много сарксосци се стараеха изобщо да избягват Арстан и Лидиос, защото считаха, че е по-добре да оставят тамошните младежи и девойки да се забавляват с това, което им харесва, и да не отвличат вниманието им с досадни представи за свят, в който нещата бяха по-други.

Но очевидно някои играчи в Сарксос бяха на малко по-друго мнение, защото имаше чести опити да бъдат изнамерени експлозивни или заместители на барута, които да могат да се използват и в Сарксос въпреки твърдението на създателя на играта, че в нея няма такива и няма да има. Някои играчи — ентузиазирани алхимици или бъдещи търговци на оръжие — отделяха доста време за опити да изобретят подобни вещества. С тях ставаха инциденти, които бяха трудно обясними по друг начин, освен със старата сарксоска поговорка, че „Правилата се грижат сами за себе си“.

Черната дръжка от ковано желязо на вратата до Лийф се помръдна, тя със скърцане се отвори навътре и закри гледката пред

него. Посетителите прекратиха заниманията си и впериха взор нататък. Винаги правеха така дори ако влизащият им беше познат. Но този явно не беше. Продължиха да го наблюдават.

Новодошлата се обърна и затвори вратата. Беше средна на ръст, стройна, с дълга кестенява коса, стегната отзад в плитка, която бе навита около главата ѝ. Дрехите ѝ бяха в тъмни, строги тонове — кафява туника, черен брич и ботуши, а отгоре беше облякла стегнат елек от тъмнокафява кожа. Бричът беше с плетеници от тъмнокафява кожа, а върху всичко това беше облякла тъмнокафява роба, цепната отзад, за да може да язди. Носеше и торба от кафява кожа. Ако беше въоръжена, Лийф не можеше да види, къде държи оръжието си... не че това имаше някакво значение.

Тя се огледа достатъчно дълго, за да даде своя принос в играта на размяна на погледи, защото това си беше игра. Трябва да издържиш погледа на тълпата, да им покажеш, че имаш също толкова право да бъдеш тук, колкото и те. В противен случай можеха да започнат неприятности, за които ти може да имаш, а може и да нямаш вина, но накрая със сигурност щяха да се стоварят върху теб. Компанията от „Фазана и буренцето“ оцени изпълнението и се направи, че новодошлата не я интересува.

Тя погледна към Лийф. Той отново повдигна шапката си, за да може да види червената му коса.

Посетителката се усмихна, приближи се, седна на другия стол и огледа с критичен поглед обстановката.

— Често ли идваш тук? — попита тя.

Лийф я погледна отегчено.

— Не, сериозно те питам. Това място е истински вертеп. Как го откри?

Лийф се засмя.

— Попаднах тук миналата година, по време на войните. Не ти ли се струва, че в него има някакво селско очарование.

— Има мишки — отбеляза Мегън, отдръпна леко назад крака и погледна под масата към нещо, което пробяга отдолу. — Е, няма значение, ето я и котката...

Лийф отново се засмя.

— Искаш ли нещо за пиене? Чаят не е лош.

— След малко. Разбрах, че си взел списъка от Уинтърс.

— Да... преди няколко дни. — Лийф отмести чашата с чая и се замисли. — Част от него ме изненада. Проблемът е, че познавам повечето от тези хора с техните имена в играта, а не с истинските от реалния свят, ако това изобщо може да се нарече познаване. Иначе бих могъл да се ориентирам по-бързо, както и много други хора. Обаче едно нещо веднага прави впечатление. Всички натирени са били много активни играчи. Няма дилита. — Лийф употреби саркоската дума за дилетанти — хора, които се включваха в Играта по-малко от веднъж седмично. Доколкото мога да преценя, сред тях няма и участници с дребни роли. Всички, които са били натирени, са някакви значителни фигури.

Мегън кимна. Очевидно и тя го беше забелязала. Обаче го погледна малко озадачена.

— Преди няколко дни, казваш? Мислех, че искаш да започнеш веднага разследването.

— О, аз започнах — захили се Лийф насреща ѝ. — Обаче исках първо да проуча сам някои неща. Ако се окажеше, че е напразно губене на време, щеше да е за моя сметка, а не и за двамата.

— Е, добре. И откъде започна разследването си?

— Главно на север. Саркос има два главни континента, единият на север, другият на юг. От северния към южния се простира голям архипелаг, наречен Полумесецът, в който има хиляди подходящи убежища за пирати, бунтовници и за хора, които искат да си починат за няколко седмици от играта и да се погрижат за виртуалния си тен. Поговорих с някои. Един от тях се казва Линдау.

— Линдау, онзи от щурма на Вътрешното пристанище? — попита Мегън.

— Да. Въпреки че откакто е бил натирен, не се занимава много с щурмуване. Разговарях и с Еренгис, която дълго време е била върл враг на Линдау. Тя е истинска латерна на два крака. — Лийф се протегна и погледна под близката маса. — Разговарях и с няколко други, които са били врагове на Шел или на други от натирените, както и с техни приятели. — От изражението на Мегън заключи, че видът му е бил твърде самодоволен.

— Добре — каза тя. — Да ти се е набило в очи някое име? Някое, което да се среща в повечето случаи.

Лийф леко се усмихна.

— Вече си го открила, така ли?

— Аргат — каза Мегън.

Лийф кимна.

Аргат беше крал на Орксен, една от страните по на север. Тя беше планинска и бедна на ресурси, като се изключи големият брой варвари, облечени в животински кожи. Това бяха хора, които обичаха да водят непрестанни войни. Страната беше известна под името „Черното кралство“, защото години наред заставаеше на страната на Черния властелин в неговите периодични кампании. И въпреки това тя самата никога не беше завладявана от друг, с което бе предизвикала раздразнението и завистта на някои играчи.

Аргат беше станал крал на Орксен през последните десет години на играта по начин, който се считаше за нормален в Сарксос. Той си беше спечелил име на способен генерал на орксенската войска по времето, когато страната беше управлявана от слаб и некадърен крал. Никой не се изненада много, когато една нощ на застаряващия крал Лорин му се случи случка при езерото, в което ловеше риба, и беше намерен от слугите си на сутринта с глава във водата, заобиколен от слисаните риби. Беше удавен от няколко часа. Никой не се изненада, когато убиецът не беше намерен, и не се учуди, че Аргат беше избран с акламации за крал, защото нещастният крал Лорин беше надживял всичките си наследници.

След това Аргат направи забележителна кариера според сарксоските стандарти. Като повечето хора, той водеше кампаниите си през лятото, а през зимата се занимаваше с интриги и кроене на планове, сключваше споразумения с едни играчи и нарушаваше договорите си с други. Той печелеше някои битки, а други губеше, но все пак победите му бяха повече. Аргат си разбираше от работата. Една година Шел води сражение с него и го победи по същия начин, както направи и с Делмънд, а този факт изненада някои от местните хора. Армията на Аргат беше много по-многобройна от тази на Шел.

— Аргат не е изкуствено създаден герой за играта, нали?

— Не, той съществува реално, сигурен съм — отвърна Лийф. — Веднъж някой ми каза с какво се занимава в истинския живот. Много е вероятно Аргат да е поискал да си отмъсти на някого, който го е победил в честна битка.

— Но това би могло да бъде само напоследък — отбеляза Мегън. — Всички натирвания са станали през последните три години от съществуването на играта. Защо изведнъж ще иска да започне да си отмъщава?

— А защо не? — сви рамене Лийф. — Нещо вкъщи се случва. Нещата тръгват на зло. И изведнъж играта загрубява.

— Да, може би си прав, но нямаме никакви доказателства в подкрепа на подобно предположение — каза Мегън. — А Шерлок Холмс казва, че не е добре да се строят хипотези без достатъчно факти. Засега разполагаме само с косвени доказателства.

— Все отнякъде трябва да започнем — възрази Лийф. — Аргат ще свърши работа, освен ако нямаш нещо по-добро предвид.

— Не знам дали е по-добро — каза Мегън. — Мислех да отида до Минсар.

— Където беше последното натирване.

— Не толкова заради самото място, но там, както казват, сега се събират лешоядите. Командващият на една армия, колкото и малка да е, не изчезва, или не го натирват, без това да привлече вниманието. Там ще има голямо струпване на хора, докато положението не се изясни... докато не намерят нов господар, на когото да се закълнат във вярност или не решат да се разпръснат. Можем да узнаем много неща, щом всички отиват там, за да се запознаят с положението.

— Идеята не е лоша, но все си мисля, че трябва да проучим Аргат.

Мегън направи физиономия, с която искаше да покаже, че не възразява.

— И така, къде е човекът с главно А в момента?

— Познай?

— В Минсар? — Мегън го погледна заинтригувана. — Ти се шегуващ. Че какво ще прави той там? Минсар е твърде малък за него. Един свободен град едва ли би го заинтригувал. Аргат води кампании за завладяването на цели държави. Виж какво направи в Полумесеца и по на север и Провеис! Градът едва ли има голямо стратегическо значение за него. Дори реката, която минава там, не е плавателна.

— Никой не може да каже със сигурност какво прави той там — отвърна Лийф. — Може би мотивът му е просто отмъщение. В края на

краищата Шел веднъж го е побеждавал. Сега там има вакуум във властта. Може би си мисли, че е настъпил моментът да я вземе.

— Не знам. — Тя поклати глава. — Аргат е известен с хитро скроените си планове. Защо ще прави нещо толкова очевидно?

— От нехайство — отвърна Лийф. — От самоувереност, че няма да бъде заловен.

— Е... може и така да е. Виж какво, съгласна съм с теб, все отнякъде трябва да започнем. — Мегън се огледа. — Тук на кого може да се поръча нещо за пиене?

— На дъщерята на кръчмаря. Баща ѝ е зает.

Може би леката усмивка на Лийф накара Мегън да го стрелне за миг с поглед. Но той беше олицетворение на самата невинност, когато дъщерята на кръчмаря се приближи. Мегън си поръча чай. Когато ѝ го донесоха, известно време остана замислена, отпивайки малки глътки. През това време Лийф наблюдаваше нещо, което ставаше под масата от дясната им страна.

— И как ще стигнем там? Пеша ли? Да не би навън да имаш коне? — попита го тя.

— А? — Лийф се огледа стреснато. — Не, не. Падам от конете.

— О!

— Да не би да можеш да яздиш?

Мегън направи кисела физиономия.

— Е, не съм кой знае колко добра. Нямам нищо против дългите преходи пешком, но все пак Минсар не е близо и не ми се иска да губим време.

— Тогава имаш късмет, че пътуваш с магъосник. Имам спестени около три хиляди мили.

Той със задоволство видя как Мегън с облекчение му се усмихна. Ако човек няма кон на разположение, за да пътува из Сарксос, или някакво друго превозно средство като например боклукчийска кола или някой кротък голям гущер, който да язди, тогава няма друг избор, освен да ходи пеш, а такова пътуване можеше да бъде безкрайно. По такъв начин създателят на играта ти предоставяше възможност да опознаеш по-добре неговия свят. Обаче играчите можеха да натрупват точки по време на играта вместо пари или власт, за да пътуват транзит, т.е. да добият способността просто да изчезнат от едно място и да се появят на друго. Това можеше да стане със съответното заклинание за

пътуване транзит, което беше много просто и дори онези, които не бяха магьосници, можеха да се справят. Войските не можеха да се ползват от това улеснение. Според Родригес това би заприличало прекалено много на реалния живот. Обаче хора, които пътуваха мирно в компания на други, можеха да се възползват от тази възможност, за да отидат, където пожелаят.

— Това са много мили — каза Мегън. — Какво си правил тук, за да спечелиш толкова точки?

— Ами, обикновено това, с което се занимават магьосниците от плетищата — отвърна Лийф. — Лекуване на болни... възкресяване на мъртви.

Мегън повдигна едната си вежда. В Сарксос нямаше много толкова могъщи магьосници.

— Е, да кажем само лекуване на болни — побърза да я успокои с лека усмивка Лийф. — Когато за първи път влязох в играта, купих лековит камък от една жена мъдрец, която излизаше в пенсия. Много е добър, лекува всякакви рани до пето ниво и болести до шесто.

Мегън примигна явно впечатлена.

— До пето ниво? Възстановяването на отсечени крака и ръце трябва да те е направило много известен на бойното поле. Как, по дяволите, си могъл да си позволиш да купиш такова нещо?

Лийф леко се засмя.

— Всъщност не бих могъл, но жената не се пазари много. Срецнах я в гората, тя ме помоли да ѝ дам вода за пиене и аз ѝ дадох...

— А! — възкликна Мегън. — Значи е била от онези стари госпожи, които те награждават за добро дело. В Сарксос често стават такива неща.

Родригес не се беше посвенил да открадне познати и непознати идеи от стари приказки, народни предания, фантастични истории от всички епохи, като се започне от днес и се стигне чак до времето, когато е живял Лукиян от Самос. В резултат на всичко това винаги беше добре да се отнасяш с нужното уважение към странниците, които можеш да срещнеш в гората. Те можеше да са предрешени играчи... а можеше да е и самият създател на играта, който иска да провери дали играеш така, както би искал.

— Да, може да се каже, че беше нещо като възнаграждение, но тя ми направи известна отстъпка. Не ми даде камъка съвсем безвъзмездно

— каза Лийф.

— Както и да е, направил си добра сделка.

— Така е. Това е едно много добро прикритие за пътуването ми до Минсар. Там сигурно има много ранени, за които още няма кой да се погрижи, имам предвид мои колеги. Какво ще е твоето прикритие?

— Същото както обикновено — отвърна Мегън. — Воин пакостник на свободна практика, крадец или шпионин в зависимост от нуждите и от това кой ми плаща. Скитам се насам-натам, опитвам се да разбера кой какво прави и на кого го прави и продавам информацията на онзи, който е склонен да плати най-много. От време на време открадвам по нещо... естествено заради добра кауза. Бия се, ако се наложи. Дори тук, където хората би трябвало да са по-добре запознати с тези работи, невинаги схващат навреме, че една девойка или жена може да бъде добър боец колкото тях, а дори и по-добър. — Тя се усмихна малко тъжно. — Те са още по-непрозорливи, ако не си някоя грамадна, която носи щит, бронзов сутиен и голямо копие. Това ме устройва. Нямам нищо против да се възползвам от факта, че не съм характерен типаж, дори и само когато го правя, с цел да подчертая това.

Лийф кимна и се замисли.

— Добър персонаж. Шпионите имат основателна причина да бъдат навсякъде... дори и когато нямат такава. Самото им присъствие увеличава параноята около тях. Хората се изпускат и казват неща, които при други обстоятелства не биха казали.

— Така е. — Мегън вдигна чашата с чая, но спря и се загледа в нея. — Какво по дяво... Вътре има нещо.

— Какво? Да не са ти сложили повече билки?

— Билките не са с толкова много крачета. Това е дървеница — каза Мегън, извади я от чашата, огледа я критично за момент и я хвърли зад гърба си. — Добре. Значи имаш в резерв много мили. Тогава, след като приключим тук, можем да тръгваме, ако си готов.

— Разбира се. Трябват ми само няколко минути да проверя координатите, преди да тръгнем. Не искам поради грешка да се озовем във Висония.

Мегън го погледна с недоумение.

— Висония? Това име не ми е познато.

Лийф направи гримаса.

— Намира се точно от другата страна на Залива на здрача. Не е голямо място. Изолирано е, и то с основателна причина.

— Така ли?

— Недей да проявяваш такова любопитство! Не те съветвам да ходиш там. — Лийф леко потръпна. — Обитателите на това място са малко сълзливи. Пълно е с изпитващи носталгия принцеси, предрешени като бардове, които търсят магическото Незнамкакво, както и с мъдри еднорози с телепатични способности и големи очи, пълни с отдавна стаена мъка. Има и дребни джуджета с островърхи шапки, които яздят върху приятелски настроени горски зверове. Миниатюрни мечки и язовци живеят в малки къщурки, издълбани в горски пънове. Срещат се и малки феи, които пърхат с прозрачните си крилца.

Мегън направи кисела физиономия.

— Изглежда, това място не е подходящо за кръвната захар на човека.

— Нито пък ако иска да си остане нормален. Проблемът е, че то не е много далеч от Минсар. Една малка грешка в транзитното заклинание и можем да се озовем там. Или което е още по-лошо, да попаднем в Арстан или Лидиос. — Той пак погледна към човека, който за трети, а може би и за четвърти път чистеше цевта на своя глок.

— Не, благодаря — каза Мегън. — Там, където живея, и без това има достатъчно патлаци.

Лийф кимна, облегна се назад и изпъна краката си.

— Ако вече не сме попаднали на вярната следа, в което се съмнявам, все пак бихме могли да открием в Минсар нещо полезно, ако, както каза, големите играчи са се събрали там. Обикновено след битка се говорят какви ли не неща, особено пък след битка, в която един от участниците е бил натирен.

— Точно на това разчитам — отбеляза Мегън. — Ако само бихме могли да... Какво има? — попита тя заинтригувана, когато Лийф изведнъж се наведе, за да погледне отново под съседната маса.

— Ох, ох — каза съчувствено той. — Мисля, че нещата отидоха прекалено далеч. Есмиратовелитот!

Чу се едно „бум!“ от изместения въздух под масата. Всички в кръчмата рязко извърнаха глави, но най-забележимо този, който

чистеше патлака, подобен на глок. Посетителите наблюдаваха с любопитство.

Изпод масата, малко поизцапан и сипещ проклетия, изпълзя съдържателят на заведението. Лицето и ръцете му бяха жестоко изподраскани. Следите като че ли бяха от котешки нокти, но бяха по-дълбоки и по-широки от нормалното. Като сумтеше, но избягваше да погледне към Лийф, кръчмарят се изправи на крака, поизступа дрехите си и се отправи към кухнята, сипейки все по-бързо проклетия.

Човекът с тъмната качулка над очите, който стоеше в ъгъла до комина, се запревива от смях, като гледаше повече към онзи с патлака, отколкото към кръчмаря. Мегън разгледа последния с любопитство.

— Той ли беше мишлето?

— Аха.

— Това не е ли в противоречие със закона за квадратурата на куба? Искам да кажа какво е правил с това туловище, когато е бил превърнат в мишле?

— Е, това е магия, което означава, че софтуерът се е оправил някак с трудните проблеми. Не ме питай как правят това софтуерите... не разбирам много от тези неща.

Те станаха. Мегън хвърли една монета, която се изтърколи със звън на масата. Дъщерята на кръчмаря я прибра и, както го изискваше модата, я пъкна в корсажа си.

— Аз черпя — каза Мегън, след като момичето си отиде. — При създадите се обстоятелства можеш да си имаш неприятности, ако се опиташ ти да платиш. Човекът може да си помисли, че му правиш някакво заклинание.

— Никога не бих направил подобно нещо.

— Кажи му го — подкани го Мегън и погледна към кръчмаря, който продължаваше да се гневи и да псува.

Излязоха навън.

Мегън се зарадва, защото се заформяше бой между човека с глока и онзи с тъмната качулка, който стоеше край камината.

— Защо ме гледаш, бе? — попита онзи с патлака.

— Че кой друг да гледам, когато ти гледаш мен.

— След няколко минути тук ще настъпи оживление — каза Мегън, докато вървяха с Лийф по зелената поляна, която беше селският мегдан, на който се намираще „Фазанът и буренцето“.

— Тогава ще е по-добре да се омитаме — подкани я Лийф. — В Минсар стават по-интересни неща. Между другото, когато пристигнем там, ще се познаваме ли?

Мегън се замисли върху това, докато вървяха в тъмното към едно празно, затревено пространство срещу кръчмата. Тук-там из тревата бяха пасли овце и на много места бяха оставили нещо, което овцете често оставят след себе си, затова Мегън внимаваше къде стъпва.

— Не виждам причина да не се познаваме. В Сарксос стават толкова много случайни познанства, че никой няма да заподозре нещо. А и никой от нас не е толкова известен, че да привлече вниманието с пристигането си в някоя страна.

— Вярно — съгласи се Лийф. — Е, добре, можем да направим транзитирането оттук.

— Не оттук — каза Мегън и посочи към земята. — Освен ако не искаш да отнесем с нас тази голяма купчина отходен материал от овцете.

— О! — Лийф се премести няколко крачки встрани. — Така.

— Колко голям е обхватът на транзита?

— Пет стъпки в диаметър. Готова ли си? Тръгваме.

Мегън се огледа, за да се увери, че всичко, което ѝ беше нужно, е в радиус от пет стъпки. Всичко беше вътре. Оръжията ѝ бяха плътно привързани към тялото, тези, които вече не бяха станали част от него.

Лийф изрече дума от шестнадесет срички.

Всичко наоколо стана черно, после бяло, след това пак черно и тъпанчетата в ушите на Мегън здравата изпукаха. Секунди по-късно те пак изпукаха, докато тя разтриваше очи и се опитваше да махне танцуващите фосфоресциращи точки в тях. Проблемът с тези транзитни заклинания беше, че за кратко време виртуалната реалност се превръщаше в нещо подобно като това да излезеш за миг и пак да влезеш в хиперпространството. В продължение на няколко секунди то те прави полусляп и дезориентиран, сякаш някой е гръмнал електрическа крушка в лицето ти.

Мегън примигна. Зрението ѝ бързо се възвръщаше. Намираха се сред дълбоката тишина на гъста борова гора, като онези, които описват в толкова много приказки. Нощта бързо настъпваше. Минсар не се виждаше никъде.

— Направил си грешка — каза тя, като се стараеше гласът ѝ да не прозвучи прекалено укорително.

— Мамка му — измърмори Лийф. — Проклет, шибан малшанс. Как стана тази работа?

— Не бих се безпокоила чак толкова — започна да го утешава Мегън, като едва се сдържаше да не се разсмее. Знаеше, че Лийф е силен по чуждите езици, но не беше очаквала, че може да използва дарбата си за такива словосъчетания. — Нека просто се опитаме да разберем къде се намираме.

— Да, права си. — Лийф се огледа наоколо, след това сложи пръсти в уста и пронизително изсвири.

Мегън го погледна с лека завист. Въпреки че имаше четирима братя, това беше умение, което тя не можа да научи. Зъбите ѝ явно не бяха подредени както трябва. Лийф отново изсвири, този път по-силно, и се огледа в очакване.

В бора близо до тях се чу шумолене. Нещо се спусна от един по-висок клон на по-нисък. Беше птица пътеоткривател. Тези птици се срещаха тук-там в играта, за да дават общи съвети. В Сарксос, както никъде другаде, можете да твърдите, когато някой ви пита откъде знаете нещо, че едно птиченце ви го е казало. Някои птички не бяха толкова малки. Тази беше с размери и цвят на врана, но имаше интелигентни и живи очи, каквито малко врани притежаваха.

— Хей — каза Лийф, — нужен ни е съвет.

— Тази сутрин се заредих с пресни запаси — отвърна птицата с раболепен глас, който я издаваше, че в предишния си живот е била търговец на стари коли. — Ако завиете тук и вървите по този път в продължение на една миля — тя посочи вляво с човката си, — пред себе си ще видите висок връх, на който върху една скала стои русокоса девойка, заобиколена от пламъци...

— О, не, не — прекъсна я Лийф. — Знам как свършват тези работи. Предпочитам ядрена война.

— След това със сигурност няма да можеш да узнаеш каквото и да било — обади се Мегън. — Птичко, кой път води отгук за Минсар?

Птицата хладно я изгледа.

— Какво ще дадеш?

— Половин английска кифла.

Пернатото се замисли.

— Давай — каза то.

Мегън порови в торбата си, извади парчето и започна да го рони върху земята. Птицата се спусна долу и закълва трохите, но Мегън пристъпи напред и я прогони.

— Хей! — възкликна обидена птицата.

— Първо посоката — настоя Мегън.

— Вървете по този път в продължение на миля и половина, свийте първо вляво, повървете още миля и половина и ще стигнете до брода на реката. Градът е на две мили северно оттам. Сега давай.

Мегън отстъпи назад и птицата подхвъркна към трохите.

— Вече не е както преди — заоплаква се тя, докато кълвеше. — Проблемът е в липсата на доверие. Вече никой няма доверие на никого.

Лийф се засмя.

— Искаш да кажеш, че тук никой не дава нещо за нищо — поправи я той. — Довиждане, птичко.

Тя не отговори, защото беше заета с трохите.

Продължиха нататък. Лийф все още не можеше да се успокои напълно, че беше допуснал грешка при първия транзит.

— Оттук мога бързо да ни прехвърля — каза той. — Изчислението на координатите няма да е проблем.

Мегън сви рамене.

— Защо да хабим ценни мили, когато сме толкова близко? Можем да стигнем и пеш. Нали в тази гора няма призраци или нещо подобно.

— Не съм чул да има — отвърна Лийф. — Но все пак...

— Ако настояваш да се прехвърлим, няма да имам нищо против. Но няколко мили през гората в тъмното не ме плашат.

— Е, добре, може би имаш право. Хайде да тръгваме.

Тръгнаха пеша. Пътят до Минсар им отне около час. Шумът от града и миризмите му стигнаха до тях много преди да го видят. Първо усетиха миризмата. Тя идваше от полесражението при брода на реката.

Времето в Сарксос течеше по-бавно, отколкото в реалния свят. Явно, че намеренията на Родригес са били такива още от самото начало, както за да даде възможност на играчите да поиграят по-дълго за парите си, така и заради това, че поначало времето за отвлечените от

самодиви или други свръхестествени същества от другите светове би трябвало да тече по-бавно. Това означаваше, че би трябвало да е изминала седмица и половина от битката на Шел Предпазливия с Делмънд, но тук бяха минали само няколко дни и дори цяла армия от лешояди не би могла да почисти толкова бързо бродовете на река Артъл. Отдавна се беше стъмнило и птиците си бяха отишли. Обаче, когато Лийф и Мегън стигнаха до брега и почувстваха чакъла под краката си, от отсрещния бряг ги загледаха множество светещи очи, любопитни да видят кой смущава пира им.

— Това са вълци — каза Лийф.

Мегън стисна зъби както заради миризмата, така и при вида на тези любопитни очи. В този момент две от тях се понесоха през студените, бързи води.

— Те са около стотина.

— Ако се съди по миризмата, ще имат още много работа — каза Лийф. — Няма да ни безпокоят.

— Едва ли — съгласи се тихо Мегън.

Лийф я погледна и леко се изненада от дължината и остротата на дългия нож, който внезапно се появи в ръката ѝ.

— Къде държеше това? — попита я той.

— На скришно място — отвърна Мегън, докато вървяха по средата на полесражението. Нямаше смисъл да се опитват да го заобиколят. Труповете бяха навсякъде. Очите ги наблюдаваха, докато минаваха, после отново насочиха вниманието си към ужасната си трапеца. В тишината на нощта се чуваше ясно звукът от разкъсвано месо и трошене на костите.

Мегън се зарадва, когато най-после излязоха на пътя и след един завой звукът постепенно заглъхна. За отслабването на миризмата беше необходимо повече време. Докато изчезне напълно, вече усетиха миризмата от отходната система на Минсар. Помията от канавките по улиците му се изливаше в ями извън крепостните стени.

Минсар беше на неколкостотин години и бе надраснал два пъти стените си. Извън старите гранитни блокове, от които бяха изградени, имаше почти постоянен град от палатки и паянтови постройки, както и неизбежното струпване на някои производства, които бяха прекалено зловонни и опасни, за да бъдат допуснати в града. Това бяха кожари, производители на хартия и пекари (както други градове, Минсар беше

открил, че при определени условия брашното можеше да се превърне в силен експлозив). Сега извън „външния пръстен“ на града имаше друг, състоящ се от палатки и временни постройки. Те бяха на войската, защитавала Минсар, но имаше и постройки, заети от няколко други по-големи и по-малки групи войни, които бяха дошли тук под командването на един или друг владетел, дошъл да се запознае с положението.

Мегън и Лийф се насочиха към градските врати през огромната смесица от шумове и най-разнообразни миризми. Миришеше на печено месо, на разлято вино, на изпечен хляб (очевидно пекарите трябваше да работят по двадесет и четири часа в денонощието, за да задоволят търсенето), на коне и конски тор, на зловонните ями под градските стени, случаен полъх на парфюм, идващ от някого, който следваше войската, или от току-що изкъпал се и напарфюмирал се войник, излязъл от градската баня, която беше извън крепостните стени. Всички миризми се смесваха сред глъчката от гласове, които говореха и крещяха на разни езици, смееха се, псуваха, шегуваха се или просто разговаряха. Лийф и Мегън се вслушваха, доколкото можеха, в разговорите, пробивайки си път към градските врати.

Пазачите при портите почти не упражняваха контрол. Явно беше, че градът все още е обхванат от празнично настроение, след като бе спасен от опасността да бъде изклян от Делмънд. Повечето от разговорите около Лийф и Мегън, докато вървяха по покритата с едри заоблени камъни главна улица, бяха за това как положението висяло на косъм, как войската изведнъж се бе оказала без пълководеца си и какво ще стане сега с нея.

— Какво направи с ножа? — попита тихо Лийф.

— Няма го — отвърна Мегън.

— Това е добре. Тук ножовете са забранени.

— Тази вечер едва ли някой би могъл да следи за това — каза Мегън, като гледаше тълпите от въоръжени мъже и жени наоколо, които се опитваха да влязат в тесните градски кръчми или поне да измъкнат оттам нещо за пиене на крак. Тя се опита да не гледа към едно облечено в пъстри дрехи гърбаво джудже, което ѝ пресече пътя, като си пробиваше път в тълпата и размахваше миниатюрен меч под гръмогласния смях на останалите.

— Я се опитай да вземеш мечовете на всички тези хора? Колко пазачи според теб има в Минсар?

— Тази вечер ли? По-малко от обикновено — отвърна Лийф. — Разбирам логиката ти.

Минаха покрай друга тълпа, застанала пред вратата на една кръчма. Вътре беше невероятна блъсканица. Хората бяха натъпкани като сардели. Те крещяха и се мъчеха да си проправят път към бара. Други пък се опитваха да се измъкнат оттам. Една снажна кръчмарка си пробиваше път през тълпата с по няколко халби бира във всяка ръка. Халбите не бяха стъклени, нито керамични, а оловни и отвътре бяха почернели. Тя използваше тези оловни „чукове“ като ефикасни оръжия и около нея винаги имаше малко празно пространство, защото хората се отдръпваха, за да не ги фрасне по главите с тях или пък да ги стъпче.

Лийф се отправи към тълпата пред вратата на кръчмата, шмугна се в нея и Мегън го последва. Глъчката я обхвана, както водата плувеца.

— ... не знам защо Ергън настояваше да дойдем тук вечер, когато е най-претъпкано...

— ... я се разкарай...

— ... горе в голямата зала, за да търси Елбай. Тя не остана там дълго и аз си помислих...

— ... тук е пълно с идиоти, които искат да се напият и да предизвикат скандал, аз не бих...

— Пет малцови уискита и едно греяно вино...

Мегън видя как един от по-преждеговорившите се измъква от тълпата, последван от двама приятели. Тя сръга Лийф и му даде знак да направят същото.

Той кимна в знак на съгласие и я последва.

— Жалко, че тук нямат душеве — промърмори Лийф. — Чувствам, че имам нужда от един след всичко това.

— Хей, още е рано. Виж какво, чух едно име, което ми е познато.

— Така ли?

— Да. Елбай. Виждаш ли онези мъже, които свиха в малката уличка? Хайде.

Той се огледа и ги видя в тълпата. Бяха двама високи, двама по-дребни и един много нисък. Вървяха по една уличка, тясна като алея.

Мегън тръгна след тях. Лийф я последва.

— Какво казаха?

— Нещо, което ме заинтригува. — Тя се усмихна в мъж дивата светлина, хвърляна от факлите. — Когато си шпионирал дълго време, започваш да си изработваш усет за това, което си струва да чуеш. От тази работа може да излезе нещо.

Мегън сви в уличката, а Лийф я последва. Беше широка не повече от четири стъпки. Вратите и прозорците от двете ѝ страни бяха плътно затворени.

— Това не е улица, а килер — промърмори Лийф. В края ѝ една врата леко се откряна. През нея нахлу светлина от запален огън и се чува приглушени разговори, смях и крясъци.

Вратата се отвори по-широко, пропусна мъжете, които вървяха пред Мегън и Лийф, и пак се затвори. Мегън се спусна напред, преди да я бяха заключили. Успя да се вмъкне вътре, опитвайки се да не прави впечатление. Точно срещу вратата имаше огнище, а до него малко отворстие, което водеше към кухнята. В отворстието имаше широка дъска, на която чакаха няколко халби с бира. Точно когато Мегън и Лийф влязоха вътре, оттам се показаха две ръце и подадоха на минаващия сервитър печено пиле в табла. Явно заведението беше от малко по-висока категория. Там, където в другите кръчми имаше факли, втъкнати в железни скоби по стените, бяха сложени истински газени лампи със стъклени шишета. Върху старите, изподраскани маси имаше фенери, всеки на желязна поставка. Те горяха като малки, обвити в дим звезди. Повечето от масите бяха заети от хора, които ядяха, пушеха, пиеха и разговаряха.

Лийф, който беше зад Мегън, я сръга, показвайки ѝ празна маса в единия край, немного отдалечена от тази, която бяха заели мъжете, които бяха проследили. Не беше невъзможно да чуят какво си говорят. Те извикаха кръчмаря, поръчаха си вино, настаниха се около масата и продължиха разговора си почти от там, откъдето го бяха прекъснали.

— ... да си отиде просто така.

— Натири ли са го. Всеки го знае.

— Е, да, ама откъде знаят, че е наистина?

— О, я стига, кой е чувал за някого, който да се престори на натирен? Мисля, че това е невъзможно. Такива са правилата.

— Не знаех, че в правилата има раздел, който не го позволява — обади се най-дребният мъж, човек с лице на ястреб и малки умни очи. — Може да е някоя нова, интересна тактика. Изчезва... а след това се връща, когато не го очакваш.

Вниманието на Мегън бе привлечено от висока, стройна жена, която спря пред масата им и попита:

— Кво искате?

— От най-добрата ви медовина, добра жено — отвърна Лийф. — А за моята спътница...

— Гахфех, моля — поръча Мегън. — Печено, гъста сметана и двойна порция сладко.

Високата, стройна жена отметна назад черната си коса и каза:

— Няма сметана, двойното сладко е на двойна цена.

— Е, добре, без сметаната и едно единично сладко — примири се с въздишка Мегън. Жената се отдалечи, като направи гримаса, с която искаше да покаже, че Мегън не е с всичкия си да поръчва двойно сладко.

— ... мисля, че е тактика, която бих искал да опитам — каза един от мъжете. — Но не ми се вярва Шел да е постъпил така.

— Добре ли го познаваш?

— Не, но съм чул историите, както и всеки друг. Ако той...

Те млъкнаха, когато жената приближи масата им. Последва дълга пауза, през която бяха сервирани топли и студени напитки. Мегън не се интересува от тях, но ѝ беше любопитна реакцията на някои от другите посетители, които бяха войници и търговци. Бяха седнали достатъчно близо, за да могат да чуват какво се говори на онази маса. Някои от тях се бяха навели в същата посока, макар да се правеха, че не са. Когато жената си отиде, мъжете, които Мегън подслушваше, започнаха да говорят доста по-тихо. Тя се понамръщи и съсредоточи вниманието си върху гахфеха, който ѝ бяха донесли.

— Доста кофти теория — прошепна Лийф.

— Понякога хората не могат да повярват в очевидното — каза Мегън. — Започват да се правят на много умни. Искам само да споменат отново онова име.

Лийф поклати глава, с което искаше да попита каква е ползата. Гласът на единия от мъжете се извиси по-високо.

— ... Защо сме се наврели в тази дупка, когато всички останали са горе в голямата зала?

Мегън се усети, че би искала това да не е игра, а някаква по-земна форма на забавление, която би могъл да настроиш, за да чуваш по-добре.

— Няма начин да ни пуснат там — каза човекът, към когото беше отправен въпросът.

Настъпи нова пауза, когато им донесоха питиетата. Първият мъж вдигна оловната халба с бира, която беше поръчал, и бързо отпи голяма глътка.

— Нас може би не, но всички големи играчи са там. Не биха си позволили да върнат някого тази вечер. Никой не знае кой може да се окаже той. Ще го върнат, той ще се ядоса... и идната седмица ще се появи с пет хиляди души, които никой тук не би се осмелил да върне обратно. Обзалагам се, че тази вечер приемът е за сметка на градската управа. В неин интерес е. Кой знае, утре могат да останат без храна и да имат предлог да изхвърлят всички навън. Но тази нощ никой няма да се осмели да изгони важните персони. Твърде много сделки са в ход.

— Ти пък какво разбираш от сделки?

— О, разбирам аз.

— Да бе, ти си най-добрият приятел на Аргат. Чувал съм я тази история. Затова ли си тук с нас и пиеш тази пикня?

Чу се смях и ръмжене, което подсказваше, че играта може да загубее, ако останалите продължават да дразнят този, който го издаде. Лийф погледна към Мегън.

— Чу ли името? Какво е то?

Тя му каза.

— Да, ама аз мисля, че току-що чухме едно друго име. Мисля, че си струва да отидем там.

— Да, разбира се, ако успеем да се вмъкнем, без да ни изхвърлят за ушите.

Лийф се замисли. Мегън помълча известно време. Разговорът на другата маса отново стана приглушен, когато двама се опитаха да успокоят обидения.

После Мегън попита:

— Добър ли си като магьосник от плетищата?

— Доста добър — отвърна Лийф, поглеждайки я леко обиден, защото професионалната му гордост беше накърнена.

— Искаш ли да направим още едно транзитно пътуване?

— Какво, оттук ли? Една малка грешка и ще бъдем запратени в някоя стена. Тогава край на двама чудесни герои, а и на цялата мисия. Не, благодаря!

— Добре. Можеш ли да ни направиш невидими?

Той я погледна малко изненадан.

— Разбира се.

— И двамата?

Лийф се замисли.

— Не за дълго.

— Не е нужно. Просто докато влезем в главната зала, където е срещата на важните клечки. След това можем да се скрием зад някой goblen или нещо подобно.

— Това ще ми струва точки — каза Лийф.

— Ще имаш основателна причина. О, хайде, Лийф. Ще ти прехвърля малко точки за компенсация! И аз имам известен резерв.

— Съгласен. Само че нека да отидем колкото може по-близо. Къде е тукашната голяма зала?

— Сигурна съм, че е във вътрешната крепост.

Допиха питиетата си максимално спокойно, платиха сметката и излязоха на малката уличка, разговаряйки, за да изглежда държанието им нормално. В нощ като тази хората, които не говореха в тъмното, повече привличаха вниманието.

— Ако и двамата са вътре — каза Лийф, — можем да се заловим за работа.

— Ако са — усъмни се Мегън.

Те се насочиха към крепостта — висока сграда от каменни блокове, която се извисяваше в дъното на централния пазарен площад.

Около отворената главна врата се бяха скупчили няколко роти стражи, които пиеха от метални чаши и тихо разговаряха, като се оглеждаха поне на пръв поглед внимателно. Повечето носеха цветни сюртуци върху броните и почти всички имаха извезан нечий знак на гърдите. Те не се загледаха много в Мегън и Лийф, които минаха покрай тях и се насочиха към сянката на едната страна на крепостта. Покрай нея минаваше тесен път, който водеше по-навътре в града.

Когато Мегън минаваше покрай вратата, погледна за миг вътре. Картината беше много пъстра, гласовете на хората отекваха във високия таван на залата, а огромни гоблени в дъното леко се поклащаха от вятъра, идваш от тесните високи бойници, които те закриваха.

Лийф избра едно място точно зад предния ъгъл на крепостта, където не достигаше светлината от факлите, и затърси нещо в един от джобовете си.

— Игрална връзка — прошепна той.

Мегън усети лека вибрация във въздуха, която ѝ подсказа, че компютърът на играта разговаря тихо с Лийф, за да не бъде чут от никой друг.

— Прехвърляне на точки. Невидимост. Пространство за двама. — Той млъкна и повдигна вежди. После погледна Мегън. — Знаеш ли колко ще ни струва...

— Не ме е грижа, ако не е повече от три хиляди точки — каза тя. — Защото имам само толкова.

— О, не, струва само двеста точки.

— Чудесно. Игрална връзка — прошепна тя.

— Слушам — каза в ухото ѝ компютърът.

— Прехвърли двеста точки на Лийф.

— Готово.

— Прехвърлени са.

— Добре — каза Лийф. — Знаеш ли как става тази работа?

— В общи линии.

— Не заставай между погледа на някого и силен източник на светлина. За щастие вътре ще има най-вече факли. Стой близо до стените, това е най-добрият начин и ако все пак ти се наложи да минеш през светлина, направи го бавно. Говори много тихо. Невидимото пространство усилва звука. И в името на Род не се блъскай в никого.

— Добре.

— Игрова интервенция — каза Лийф. Настъпи кратко мълчание. — Невидимо пространство — продължи Лийф.

Изведнъж отвсякъде започна да се чува звук като от звънец и кожата ѝ засърбя. Мегън се огледа. Всичко друго изглеждаше нормално, но когато вдигна ръце пред очите си, не ги видя.

Обърна се и установи, че не може да види и Лийф. Това беше страничен ефект, който не беше съвсем предвидила.

— О'кей — каза гласът му до нея. Беше необикновено силен. — Виж какво, аз ще се опитам да мина през главната врата, когато стражите не спазват стриктно разстоянието помежду си и никой не излиза и не влиза. Ти направи същото. След това ще се отправя към най-близкото скривалище от дясната страна. Ти направи същото, но свий вляво. Разходи се за малко. После виж кой е най-големият гоблен и се скрий зад него. Докато сме там, ще изключа невидимостта, защото в това състояние напрежението е голямо.

— Добре. Ами ако някой вече се е скрил зад най-големия гоблен?

— Тогава иди зад следващия най-голям и се моли и той да не е зает.

Те се насочиха предпазливо към голямата порта. Мегън трябваше на два пъти бързо да се отмести, докато край нея минаваха хора, почти докосвайки я. Трябваше да го направи още няколко пъти, когато застана пред вратата и зачака удобен момент. Накрая настъпиха няколко секунди, в които никой не влизаше и не излизаше, а войниците, пазещи вратата, гледаха в противоположни посоки.

Тя се вмъкна вътре и се блъсна в нещо, което не видя. Беше Лийф. Беше й необходимо малко време, за да се оправи от шока, след това мина през вратата, отскачайки встрани, за да пропусне един елегантно облечен благородник, който вървеше право срещу нея. Застана неподвижна, колкото да огледа бързо помещението. Беше добре украсено за зала, състояща се първоначално от четири голи стени и множество дупки, които да захванат напречните греди на тавана. Сега имаше постоянен таван вместо временния, когато крепостта е била предназначена само за отбрана.

По цялата дължина на залата се издигаха високи бели, гладки колони. Грамаден килим в червено и синьо бе разстлан по средата на залата, а кожите на различни животни, повечето овчи, бяха пръснати тук-там край далечните стени, от които висяха гоблени, за да прикриват голите каменни блокове и да предпазват от течението. В центъра на залата хората се бяха разпръснали във всички посоки. Повечето бяха на малки групички от трима-четирима, които пиеха и разговаряха. В единия край на залата, пред най-големия гоблен имаше подиум, макар че едва ли заслужаваше да бъде наречен с тази дума.

Имаше само едно стъпало, а върху него стоеше бял стол. Той беше празен.

Този стол говореше по-красноречиво от всичко друго за тукашното положение. Сега град Минсар беше без владетел, след като Шел го нямаше. В момента голямата градска зала беше пълна с потенциални владетели... хора, които оглеждаха имота, предполагайки, че бившият му собственик сигурно няма да се върне или поне нямаше да го направи навреме, за да попречи на някого да заеме мястото му. Никой от тези хора не беше от категорията, които агентите на недвижими имоти наричаха „само зяпачи“.

Мегън се огледа наоколо, докато се промъкваше предпазливо към стената отляво, притисна се до нея, пое си за малко въздух и се опита да се отърси от непрекъснатия звън, който чуваше в ушите си. Реши, че за Минсар настъпваха лоши времена. Ако градът скоро не си намереше могъщ закрилник, нямаше да мине много време и щеше да вили пред вратите си някой от тези хора начело на войска, а посланието, което щеше да получи, щеше да бъде следното: „Приемете ни като «протектори»... или ще загубите всичко, което имате“. Имаше вероятност потенциалният му протектор да е някъде сред тази тълпа. Мегън подозираше, че тъкмо заради това беше приемът тази вечер. Никой град не искаше да е в недобри отношения с новия си владетел или пък да бъде обвинен, че не му е оказал полагащото се гостоприемство, след като пушилката се разсее.

Тя огледа залата, за да реши кой е най-големият гоблен. Беше този зад трона. До него нямаше обиколена път. Много хора гледаха към трона от разстояние, но никой не беше застанал твърде близо. „Може би никой не иска да прояви нетърпение твърде рано“, помисли си тя.

Пристъпи предпазливо напред и бавно се придвижи в лявата страна на залата към подиума, като се заслушваше внимателно, докато вървеше. Пред нея имаше отрупани с ястия маси, наредени във формата на буквата Г. Благородниците непрекъснато сновяха около бюфета, като че ли не бяха яли с дни. Между тях се разхождаше с безгрижен вид, поне така се струваше на Мегън, човек, облечен сравнително семпло в тъмносиви одежди, но с дебела златна верига около врата. Отделните ѝ елементи бяха големи колкото юмрук.

Беше кметът на града — единственият представител на властта в Минсар, след като Шел беше изчезнал. В очите на Мегън лицето му

изразяваше безпокойство, въпреки че се стараяше да не го показва. Гледаше гостите така, като че ли не беше много сигурен дали между тях няма да започне схватка за града му още тук. За щастие нямаше признаци за подобно нещо. Мегън огледа благородниците и видните войни, които ядяха и пиеха от запасите на Минсар, и си каза, че това са хора, които най-вече искат да се натъпчат хубаво. Това, което не видя обаче, беше струпването на хора тук-там, което би предположило присъствието на важна персона. Беше се научила да гледа за такива дребни признаци по официалните приеми и да ги открива от партитата, които даваха от време на време баща ѝ и майка ѝ. Правилото беше, че най-важната личност на едно парти неизбежно ставаше център на такива „струпвания“, въпреки че с напредването на вечерта „струпването“ можеше да се превърне в кръг. Другото правило беше, че рано или късно всички отиваха в кухнята... въпреки че тук нямаше вероятност да стане подобно нещо. Кухнята беше само за слугите.

Тя мина колкото ѝ стискаше по-близо до бюфета, като напрегнато се заслушваше. Не се осмеляваше да се приближи много от страх някой да не се блъсне в нея. Да си невидим беше твърде опасна работа. Имаше играчи, които можеха да реагират с нож на нещо, което не виждат.

— ... съомгата е много хубава...

— ... нямам вино... Къде е това момиче? В това място има срамно малко прислуга...

— ... мисля, че не си струва усилията от моя страна. Тук са само дребни риби и боричкането вече започна.

— Така ли?

— Ама, разбира се. Само се огледай. Всички сериозни хора са някъде другаде и се пазарят. Обаче не и с него, той е извън играта...

Човекът, който говореше — някакъв херцог или барон, ако се съди по малката му неофициална коронка, погледна към кмета, усмихна се и се загледа в друга посока. После заобиколи масата и се насочи право към Мегън, за да стигне до едно печено прасенце, сложено в другия край.

Тя бързо заотстъпва назад, за да му стори път. Херцогът или баронът ѝ обърна гръб и взе един нож.

Мегън се беше отдалечила на безопасно разстояние. Имаше хора, които усещаха невидимия и беше по-добре да внимава особено когато наблизо имаше ножове, които можеха без предупреждение да полетят от нечия ръка. Знаеше добре това. Мегън запристъпва колкото може по-безшумно към големия гоблен зад трона и най-после се скри зад него.

Някъде в единия му край тя различи очертанията на Лийф. Предположи, че и той усеща присъствието ѝ. Беше Застанал там, където се допираха гобленът и подиумът, за да не може някой да види отдолу краката му. Приблужи се към него.

— Видя ли го? — попита Мегън.

— Ах, ти ли си? Какво? — попита стреснат Лийф.

— Кметът на града — каза тя. — Подмазва се на знаменитостите.

— Да, да.

— Виж какво, махни това от мен за малко. Звъненето в ушите е много досадно. Не мога да чувам.

— Това е съпровождащ ефект от заклинанието — обясни Лийф и звъненето веднага отслабна, когато той намали силата на заклинанието. — Няма начин да се спре напълно, освен ако не искаш да премахна самото заклинание. Ако настояваш...

— Не, недей — побърза да каже Мегън. — Не съм облечена подходящо за случая. А ти пък изглеждаш така, сякаш си спал в някой храст. Знаеш ли, че една сламка стърчи от магьосническата ти шапка?

— Тя ми придава по-достовверен вид — отвърна леко засегнат Лийф. — Един магьосник от плетищата трябва да изглежда така, сякаш току-що се е измъкнал от някой плет.

Мегън се усмихна, когато Лийф махна този атрибут за достоверност.

— Пак ще изляза навън — заяви Мегън. — Ама това наистина е много мъчително. Ти можеш пак да станеш невидим, ако искаш, но аз се изкушавам да прикоткам една от прислужниците, да ѝ взема дрехите и да започна да се разхождам с кана за вино в ръка. Тогава ще мога да слушам по-добре какво си говорят.

Лийф повдигна вежди.

— Твоя работа. Узна ли нещо?

— Нищо, освен това, че всички, които ни интересуват, вероятно са на друго място.

Лийф изсумтя.

— Не се учудвам. И все пак... ще се срещнем отново тук след няколко минути. Ще си останеш ли със заклинанието, или ще прикоткаш онази мома?

Тя въздъхна.

— Не го махай. — След миг звънът в ушите ѝ отново се усили, а Лийф не се виждаше никъде. — Благодаря, ще се видим след малко.

Гобленът леко се изду и той излезе навън. Мегън се измъкна от другата страна, като много внимаваше къде стъпва. Невидимостта е полезно нещо, но трябва да имаш очи и на тила. Никога не знаеш откъде може неочаквано да те приближи някой, а освен това усещането, когато вървиш, без да виждаш краката си, беше много странно.

Тя пак се отправи към бюфета и през следващите петнадесет — двадесет минути се постара да се приближи колкото може повече до яденето и разговорите, без да се блъсне в някого или някой да блъсне нея. Дори започна много предпазливо да краде храна. Съомгата беше превъзходна, а това беше добре, защото тя не беше безразлична към нея.

— ... мисля, че тук нещата са към края си — каза един много семпло облечен мъж в тъмносиня дреха, цепната по ръкавите и с извезани ревери.

Възрастната жена, на която говореше, беше с красива бяла коса, стегната отзад на кок, а черната ѝ рокля беше богато извезана със сребро.

— Е, да, предполагам, че за добро или за лошо в следващите няколко дни съдбата на това място ще бъде решена. Жалко. Тази мини демокрация ми харесваше. Някой обаче ще предяви претенции към нея... вероятно заради военните действия, които ще започнат в Покрайнините.

— Какво, в Северните покрайнини? Толкова близо? И толкова скоро? Мислех, че тази работа ще се проточи още поне няколко седмици.

Възрастната дама се огледа наоколо, преди да отговори. Нямахше никой друг наблизо или поне така изглеждаше. Тя сниши глас и каза:

— Мисля, че Елбай крои нещо. Видях я да се качва по стълбите, за да разговаря с Раист... Сега, когато онзи не е тук, Раист ще води

переговорите.

— Аргат не е тук?

— Замина преда час... Видях го с очите си. Много бързаше. Мисля, че под краката му започва да припарва... С войските му става нещо, за което ще му е нужно голямо умение, за да се справи.

— Оставил е Раист Хитреца да уточнява подробностите?

— Не мисля, че Раист ще има да уточнява много нещо — каза възрастната дама и се засмя. — Залагам на Елбай...

Те отминаха. Мегън погледна към гоблена зад празния трон. Видя, че той се раздвижи и тръгна нагам. Зад него завари Лийф да се чеше.

— Този сърбеж наистина ми дотегна — промърмори той.

— Бих искала да не споменаваш това — каза Мегън и изведнъж се почувства като подвижна реклама на препарат против бълхи. — Току-що чух нещо интересно. Аргат не е тук.

— Не е тук? — Лийф престана да се чеше, пое дълбоко въздух и започна тихо да нарежда нещо на език, който според нея принадлежеше към скандинавските. Това нареждане не й прозвуча като молитва.

— Виж какво, спри за малко — прекъсна го тя.

— Колко мили отидоха на вятъра...

— Престани да хленчиш, Лийф. Няма време за това. Знаеш ли кой е тук?

— Кой?

— Елбай.

Той примигна.

— Онази Елбай ли?

— Същата. Доколкото чух, тя е някъде горе и си бърби с един от хората на Аргат.

— Заферметс — каза Лийф. — Помниш ли какво каза онзи в кръчмата?

— Да, но не желая да говорим повече по въпроса, ако не ми кажеш на какъв език е тази дума заферметс! Подозирам, че си измисляш думи, за да впечатлиш хората. Та ти и без това говориш толкова много чужди езици.

— Това е романски — каза нехайно Лийф и се огледа. — Сърсилвански диалект. — Мисля, че ще мога още малко да ни държа

невидими.

— Сигурен ли си?

— Искаш ли да подслушваш какво говори Елбай, или не искаш?

— Ох... — Мегън беше съвсем изнервена. — Хайде... трябва да ги намерим.

— Няма да е трудно. Но трябва да останем невидими...

— Гледай на всяка цена да продължиш заклинанието. Хайде, стълбите са натам. Ще се движим плътно до стената и ще се стараем да не се сблъскаме един в друг.

На стълбите имаше стражи, но те не бяха пречка за Мегън и Лийф. Въпреки че бяха нащрек, стражите не бяха чувствителни към невидимостта и нямаше как да спрат нещо, което не виждат. Мегън и Лийф се прокрадваха зад тях и се заизкачваха безшумно по стълбите към втория етаж. Лийф полагаше всички усилия да останат невидими. Беше платил за това, а и Мегън беше платила. Но ако човек е невнимателен, може да изпусне работата, както когато изпусне и счупи нещо скъпо, което е купил. Това би им струвало още по-скъпо.

Вторият етаж бе едно голямо, открито помещение с паравани тук-там, които бяха украсени с резба или покрити с плат по северняшката мода, за да могат да предоставят временно уединение за всекиго, който би желал да застане зад тях. Покрай стените имаше също дебели гоблени, предпазващи от течението, което идваше от тесните бойници. В единия край Елбай седеше на голям, резбован стол, поставен зад един параван, а пред нея на по-малък стол седеше някакъв човек. Той беше дребен, строен, с къса коса и къса брада и беше облечен в тъмни дрехи.

Лийф се приближи предпазливо към тях, като се придържаше плътно до стената. Чу леките стъпки на Мегън зад себе си. Тук светлината беше слаба и осветяваше най-вече средата на помещението. Тя идваше от две газени лампи, сложени върху изкусно направени поставки от ковано желязо.

Лийф реши да не се приближава на повече от десет стъпки и се прилепи плътно до гоблена, като внимаваше да не го разклати. Усети лекото помръдване на вълнената материя, когато Мегън направи същото. И двамата известно време наблюдаваха Елбай.

„Заслужава си да я наблюдава човек“, помисли си Лийф. Беше на около петдесет години, възпълна, с късо подрязана прошарена руса коса и лице, което странно контрастираше с фигурата ѝ на домакиня. Очите ѝ бяха разположени под лек наклон, което ѝ придаваше малко екзотичен вид, но бяха големи и замислени. Бяха най-тъмносините очи, които Лийф си спомняше да е виждал някога, с почти теменужен цвят. Приличаше на нечия баба... но баба, разположила се удобно с меч в ръка, чието острие опираше о каменния под. Носеше красива, бляскава ризница на плочки върху дълга, извезана със сребро туника с цвят като върха на пламъка. Удобните ѝ ботуши бяха стъпили върху възглавничка, сложена пред стола ѝ, а тя се беше облегла назад и държеше меча с ръка, отпусната върху дръжката му, като бавно и ритмично го навеждаше ту натам, ту насам, докато говореше.

— Тези тримата са ми трън в задника от месеци — казваше тя с мекия акцент на хората от средния запад на дребния, елегантен мъж, който седеше срещу нея. — Сега господарят ти може да ми направи една услуга.

— Сигурен съм, че той може да бъде убеден да го направи — каза мъжът, като поглаждаше късо подстриганата си брада, — ако ви е му покажете, че ще има изгода от една такава намеса от негова страна. — Човекът беше облечен от главата до петите в лъскаво черно — дълга, подплатена с пух туника от черен сатен, върху нея друга покъса, която се носи под ризницата, но сега беше без ризница, а на колана му висеше дълъг кинжал.

Елбай високо се засмя.

— Раист, да не искаш да ми кажеш, че Лилан, Гудлием и Менел не са също такъв трън в неговия задник, колкото са в моя. С настъпването на пролетта те непрекъснато сноват насам-натам из Северната страна и търсят война, в която да се намесят. Нямах нищо, в което бих желала те да се намесват, и им го казах. Казах им също да се омитат, докато не съм загубила търпение. Е, те се ометоха, но къде отидоха? Право на границата с Орксения. И какво направиха? Продадоха договорите на армиите си на Аргат.

— Вижте сега — обади се елегантният дребен мъж, — вижте сега, лейди Елбай, нещо като че ли бъркате фактите. Тези договори бяха купени от Енвър, лорд на Покрайнините, който, както знаете...

— ... който, както всички знаем, не смее да пръдне, без Аргат да му каже в какъв цвят да го направи — прекъсна го Елбай и се намръщи. — Не обиждай разузнаването ми, като се опитваш да ме убедиш, че Енвър е действал на своя глава. Аргат му нареди да купи тихомълком тези договори и да насочи войските на тримата лордове срещу моите. Мога само да добавя, че моите войски си седят в летния лагер мирно и тихо, без да закачат никого. Това е нещо, което твоят господар не може да разбере, затова си мисли, че зад тази работа се крие някакъв заговор. — Елбай прехвърли крак върху крак, като през цялото време поклащаше небрежно опрания о пода меч. Светлината от лампата попадна върху него и се отрази върху спуснатия наблизгоблен. Извезаните върху него бягащи ловни кучета като че ли се заяпаха в местещата се светлина. — Е, щом като иска заговор, ще го има. Не мисли, че не съм забелязала раздвижването на войските през последните няколко дни. Познавам обкръжението веднага щом се появят признаци. Искам да кажа, опита за обкръжение. Ще е по-добре твоят господар Аргат да погледне на изток, защото подкрепленията ми пристигат в пълна готовност. Те са три пъти повече от войската, която той може да събере сега. Знам числеността ѝ и намеренията му, докато той може и да не знае моите. Нали затова плащам на моите магьосници, а трябва да те уверя, че те са най-добрите.

Дребният, елегантен мъж не се помръдна. Изразът на лицето му изобщо не се промени.

— Сега господарят ти има няколко възможности за действие — каза Елбай. — Той може да продължи да върви по пътя, по който е тръгнал. В такъв случай утре вечер или рано на следващия ден Лилан, Гудлием и Менел ще бъдат превърнати в купчина тор заедно с войските им. След като направя от тях това, за което могат най-добре да бъдат използвани, ще положа усилия да сторя същото и с Аргат. Може би ще ми отнеме малко повече време, но моите хора са събрани и готови, а неговите са разпръснати къде ли не, за да плашат околните кралства да не се намесват. Ще видим тази работа. Предполагам, че в момента, в който някой нападне Аргат с достатъчно големи сили, всичките му съседи, които той държи бездейни със заплахи от доста време, също ще се намесят. Мислиш ли, че той е предвидил възможността да бъде нападнат едновременно от пет страни? Защото тъкмо това възнамеряваме да направим, ако не и нещо повече. От

краля на орксенианците Аргат ще остане само едно мазно, червено петно, когато конят ми и конете на останалите престанат да го тъпчат.

Елбай замълча. В помещението настъпи пълна тишина. Чуваше се само лекото стържене на острието на меча ѝ върху каменния под. Лийф задържа дъха си от страх, че някой може да го чуе. Подозираше, че и Мегън до него прави същото.

— Така — каза накрая Елбай. — Това е първата възможност. Другата възможност е той да извика своите три приятелчета и да ги накара да насочат войските си в друга посока. Ако това стане, всички скоро ще узнаят какво се е случило. Никой от тях не може да пази нещо в тайна особено пък когато са убедени, че са ги използвали за цели, които не са влизали в плановете им. В случая те ще си помислят точно това и репутацията на господаря ти ще пострада, а това ще му донесе всевъзможни други неприятности ако не тази година, то през следващата. Обаче аз съм готова да се обзаложа, че ще бъде през тази година.

— Не сте ли прекалено самоуверена? — попита Раист.

— О, съвсем не — отвърна Елбай. — Убедена съм, че твоят господар няма да се възползва и от възможност номер две. Доста вероятно е при тази възможност авторитетът му да пострада. Има и трета възможност, при която той сам да се нахвърли върху Лилан, Гудлием и Менел и да унищожи армиите им. По такъв начин неговата войска ще има какво да прави, без да бъде унищожена от моята. Така би си създал репутацията на човек „въдворил ред в Покрайнините“. Рейтингът му ще се покачи. За него няма да е трудно да се справи с войските на тримата, а и авторитетът му няма да пострада.

Раист отвори уста, за да каже нещо.

— Не мисля обаче, че той ще се възползва и от третата възможност — прекъсна го Елбай. — Защото не се е сетил първо за нея.

Раист отново затвори уста.

— Вероятно ще трябва да убие и лорд Енвър — добави след кратка пауза Елбай. — И без това отдавна иска да го стори.

Отново настъпи мълчание.

— И така, върни се при твоя господар. Той замина преди около час на север към лагера на войската си. Обясни му тези възможности. Направи го внимателно. Аз самата бих предпочела третата

възможност. Ако обаче се опита да пресилва нещата, готова съм да изтрия и него, и войските му от лицето на Саркос и дори Род няма да пролее сълза за това. Обясни му го съвсем ясно, защото аз много обичам да участвам в едно добро сражение преди настъпването на есента... Ако настоява, ще го има. Това е последният му шанс да вземе друго решение и всички да посрещнем мирно и тихо есента, включително и той.

Раист се изправи.

— Ако ми разрешите, аз ще вървя...

— Само още една минутка. Знам също, че след тази кампания той крои планове срещу лорд Фетик и херцогиня Морн. Тяхното положение сега не е много стабилно. Разговаряхме... те са готови да влязат в стратегически съюз с друга сила... не с мен. Нека твоят господар да поразузнае малко кой е готов да ги приеме. Сключването на този съюз е въпрос на дни. Мисля, че могат да съберат големи сили. Почти сигурно е, че ще започнат веднага война, за да се отърват от Аргат. Ще се справят и с херцог Менгор. Съвсем са наясно за какво Аргат използва тази марионетка. Дай му да разбере, че неприятностите му едва започват.

Раист неспокойно запристъпва от крак на крак, но не каза нищо. След малко Елбай му даде знак с глава.

— Е, тръгвай. Бъди внимателен по пътя. В момента наоколо има много вълци...

Раист бързо се поклони и си тръгна. Стъпките му отекнаха надолу по стълбите.

Елбай остана да седи в утихналата стая. След малко по стълбите отново се чуха стъпки и на площадката се появи млада русокоса жена в дълга, семпло ушита синя роба.

— Лельо Ел? — провикна се тя.

— Тук съм, скъпа.

„Лельо“, помисли си Лийф.

Младата жена влезе.

— Е, и? — попита тя.

Елбай въздъхна и подпря меча на облегалката на стола.

— Той ще нападне — каза тя. — Сигурна съм.

— Тогава какво ще правиш?

Елбай се изправи и се протегна.

— Ще закопая и него, и войските му — отвърна тя. — Нямам друг избор, ако искам да отстоя позицията си. Не ми се иска да го убивам, но той няма мозък дори колкото Род е дал на една стрида. Ще иска да се прави на храбрец. Това обаче няма да му помогне, не и този път.

Младата жена въздъхна точно по същия начин, както леля си.

— Добре — каза тя. — Ще разговарям с другите командири и ще ги запозная с положението. Ще изпратим вестоносци при подкрепленията ни.

— Направи го. Кажи им, че Аргат ще се опита да събере още войска от васалните кралства. Не мисля, че ще може да събере повече от две хиляди войници за такова кратко време. Ние ще продължим да го превъзхождаме в съотношение три към едно, а това най-много ме устройва. Никога не съм си падала по бабаитлъци от сорта умри или се покрий със слава. — Тя изсумтя така, както Лийф бе чувал понякога да прави баба му. Това го накара да се усмихне. — Да се погрижим за тези неща, а след това да слезем долу и да хапнем нещо, преди да са излапали всичко.

Те излязоха.

Лийф отново намали силата на заклинанието за невидимост. За тяхно облекчение звъненето в ушите им намаля.

Лийф погледна крадешком към Мегън.

— Изправени сме пред голям проблем — каза тя.

— А? Какво каза?

— Говори по-тихо. Не ги ли чу? Тя ще ликвидира Аргат — каза Мегън. — Това я прави предпочитан обект за натирване.

Лийф я погледна стреснато.

— Чакай малко. Тъкмо ти казваше да не градим теории, без да имаме достатъчно факти. Сега не разполагаме с повече факти, отколкото преди... освен със сведения за някакво предстоящо нападение.

— Е, да... но нали ти сам чу, Лийф! Тя превъзхожда силите на Аргат в съотношение три към едно. Ще го размаже. А тъкмо хора, които в миналото са го сразявали, са били натирвани.

— Виж какво, много ми се иска да го размаже — прошепна Лийф. — Не може да се каже, че той е пример за висок морал по саркоските стандарти, не е ли така? Освен това, ако неговият игрален герой бъде убит, а хората продължават да бъдат натирвани, тогава може би ще имаме някакво доказателство, че не го върши той.

Мегън го изглежда.

— В такъв случай ще се върнем на същото положение, в което сме сега — каза тя. — Лийф, ако Елбай бъде обект на някакво нападение, а ние имаме подозрения, че това може да се случи, ще трябва малко да се поразкрием и да ѝ го кажем! Нейният герой в тази игра е внушителна фигура, няма да бъде честно да позволим да я натирят само за да изкушим извършителя да се разкрие. Тя трябва да вземе някакви предпазни мерки.

— Ако я предупредим, това може да послужи за предупреждение и на Аргат или на онзи, който е отговорен за тези натирвания — запъна се Лийф. — Тогава ще загубим всякаква възможност да открием кой е той или тя.

Мегън се хвана за главата.

— Не мога да повярвам, че изобщо спорим за такива неща. Не можеш да използваш за примамка друг играч!

— Мегън, помисли трезво за малко! Как ще я предупредим? Ние не знаем коя е тя в реалния живот и няма начин да го научим. Забрави ли какви са правилата за поверителността на информацията? Ако тя желае да остане анонимна, няма начин да я открием.

— Ами ако се доберем до боса на играта чрез Компютърната полиция...?

— Да, бе. Ще ги накараме да нарушат правилата за поверителността, и то само по подозрения, така ли? Няма начин да го направят. Дори и ако успеем да ги убедим, ще мине твърде много време, за да има някаква полза.

— Тогава трябва да отидем и да я предупредим сега — каза Мегън.

Лийф продължително я изглежда. После с известно нежелание каза:

— Добре. Нали видя емблемата ѝ... онзи гущер. Долу имаше няколко души със същия знак. Хайде да слезем и да се представим... Да излезем от прикритието.

— Става.

Лийф прекрати невидимостта, доволен, че не му се налага да я поддържа повече, и те слязоха по стълбите в голямата зала. Огледаха се, но Елбай не се виждаше никъде.

— Встрани има някакви малки стаи, където хората могат да се уединяват — каза Лийф. — Може да е там...

— Не, те са охранявани — предупреди го Мегън. — Я погледни нататък.

Беше младата жена, която преди бяха видели с Елбай. Върху яркосинята си роба беше сложила една с по-тъмен цвят, а на гърдите ѝ се виждаше знакът на гуцера, който отличаваше хората на Елбай. Тя се вглеждаше замислена в благородниците и воините наоколо, които ядяха, пиеха и разговаряха.

Мегън и Лийф се запътиха към нея, предизвиквайки любопитството и насмешките на събралите се благородници със странното си облекло на вмъкнали се на приема натрапници.

— Извинете ме — обърна се Лийф към младата русокоса жена и леко се поклони, — ако, както предполагам, вие сте с лейди Елбай...

— Ако ви трябва публика — каза жената, поглеждайки го с любопитство, — опасявам се, че нея я няма тази вечер.

— Не, не я търсим за публика — каза тихо Мегън, — а за едно предупреждение.

Жената ги погледна с изненада.

— Предупреждение за какво?

— Аргат — каза Лийф.

Тя ги огледа предпазливо.

— Ако, както се говори, вашата лейди замисля нападение срещу войските на Аргат — каза Лийф, — трябва да я предупредим, че след това може да ѝ се случи нещо... неприятно. Напоследък хората, които са побеждавали Аргат, са имали неприятности... както личи и от събирането тук тази вечер.

Лицето на племенницата на Елбай доби ледено изражение.

— Интересно предупреждение — каза тя. — Кой ви изпрати?

Лийф отвори уста, за да каже нещо, но я затвори.

— Струва ми се, че от такова предупреждение Аргат може да има повече полза — отбеляза младата жена, — ако наистина има вероятност той да бъде нападнат.

— Никой не ни е изпратил — каза. Мегън. — Ние работим самостоятелно... мислим само доброто на вашата леля, лейди Елбай.

Очите на жената леко се разшириха, но после пак се свиха.

— Малцина знаят, че сме роднини — каза тя. — Кои сте вие?

— Ух — въздъхна Мегън.

— Разследваме случаите на „натирвания“ — обади се Лийф и Мегън усети внезапно облекчение, че той не добави „за компютърната полиция“. Това щеше да е малко прекалено. — Опасяваме се, че вашата леля е заплашена от „натирване“, ако изпълни намерението си.

— Така ли? И как ще стане това?

„Как да ѝ го кажа по-дипломатично — запита се Лийф, като се чудеше как би го казал баща му. — Вероятно със заобикалки“.

— Ако Лилан, Гудлием и Менел... — започна той.

Младата жена веднага присви очи.

— По принцип не обсъждам неща, които засягат други хора, особено пък с непознати, за които нямам гаранции, че мога да им имам доверие. — Изражението ѝ стана още по-студено. — Мисля, че трябва да си вървите.

— Моля ви... нека поговорим с лейди Елбай.

— Това е невъзможно. Извикаха я по работа и така може би стана по-добре.

— Вижте, наистина е важно — настоя Мегън.

— Може би е важно за вас — отвърна студено младата жена. — Бих приела по-благосклонно предупреждението ви, ако не беше очевидно, че вие или някой, свързан с вас, съвсем наскоро сте ни шпионирали. Както казват, съветът на шпионина е нож с две остриета, а моята работа е да предпазвам леля ми от такива, които могат да ѝ навредят.

— Ама нали и ние тъкмо това се опитваме да направим...

— Лека нощ — прекъсна я твърдо младата жена. — Веднага напуснете... преди да съм наредила да ви изхвърлят.

Те я погледнаха и се отправиха към вратата.

Лийф ѝ хвърли още един поглед през рамо, преди да излязат. Племенницата на Елбай беше извикала един човек, който носеше знака на леля ѝ. Беше висок и плешив. Сега тя бързо шепнеше нещо в ухото му. Той погледна след Лийф и Мегън и бързо напусна залата през един от страничните изходи. Те все още бяха сред множеството на площада,

когато един ездач профуча край тях и след това изчезна, измествайки с гръм въздуха около себе си.

— Страхотно — промърмори Лийф. — Сега няма начин да разберем къде е отишла.

— Започвам да имам много лошо предчувствие за цялата работа — сподели Мегън. — Мисля, че положението около Аргат става все по-напечено. Иначе защо и той ще заминава?

Лийф поклати глава.

— Е, поне се опитаме — успокой я той.

— С опити не се върши работа — каза мрачно Мегън. — Само с дела.

Лийф я погледна накриво, докато вървяха през площада.

— А, пак ли ще ми цитираш класици? Емерсън ли беше, или Елисън?

— Майка ми — отвърна Мегън. — Хайде... да се махаме оттук. Трябва да помислим. Колкото и да ми е неприятно да го кажа, винаги мисля най-добре, когато съм извън мрежата.

Те напуснаха играта и отидоха до работното място на Лийф. Беше нещо, което Мегън беше виждала само на картина. Паянтова къща в древен исландски стил, покрита с рехави дъски вместо с керемиди, и с фронтони с драконови глави. Вътре беше много чисто и подредено в най-съвременен датски стил. Големите, разположени точно един срещу друг прозорци, гледаха към зелени ливади, над които се виждаше бледосиньо небе.

Мегън обаче не беше в настроение да се наслаждава на гледката. Двамата с Лийф поспориха повече от час за това, какво са направили и как биха могли да го направят по-добре. Стигна се до кавга, макар първоначалните й намерения да не бяха такива.

— Честно казано, не знам как бихме могли да го направим по-добре — каза Лийф. — Това е мисия за установяване на фактите. Е добре. Установихме ги. При това са твърде добри.

— Така е... ама, Лийф, няма да можем да открием бързо нищо, което би ни помогнало! Не мога да се отърва от чувството, че трябваше да го направим по-организирано.

— Така ли? И откога имаш това чувство? Мисля, че преди да тръгнем, го нямаше.

— Няма значение. Сега го имам. Безпокоя се и за онези двамата, които спомена Елбай — Фетик и Морн. — Мегън ходеше напред-назад, като клатеше глава. — Да предположим, че Аргат успее да се измъкне невредим от битката, която предстои. Няма да е чудно, ако го направи. Известен е с това, че умее да се измъква дори когато цялата му войска е изклана. И тогава ще реши да си го изкара на тях. Елбай каза, че те могат да се окажат в състояние да го победят, а това ги прави потенциални обекти за натирване.

— Би могло, ако ние продължаваме да вървим в тази задънена улица и да търсим за всичко логични обяснения.

— Ако можеш да предложиш нещо по-добро, бих искала да го чуя — подразни го Мегън.

Лийф седна на канапето и прокара пръсти през червеникавата си коса — жест, който показваше, че и той не може да предложи нещо друго.

— Виж какво — каза той. — Хайде да си починем малко от тази работа, какво ще кажеш? Тъпчем на едно място.

Мегън въздъхна и кимна в знак на съгласие.

— Добре — каза тя. — Кога ще се срещнем отново?

— Може би утре вечер?

— Не мога — отвърна Мегън. — У нас утре е семеен ден. Тогава не играя. Трябва да си седя вкъщи и да гледам как братята ми ще ни изядат и ушите. Нека да е вдругиден вечерта, а?

— Съгласен съм.

Мегън се приготви да изключи имплантираното си устройство.

— Виж какво, съжалявам, че ти повиших тон.

— Не си повишавала тон — каза Лийф и се усмихна малко накриво.

— Е, добре тогава. Не съм. Но ти си прав. Направихме всичко възможно.

Лийф завря пръст в ухото си, като че ли за да го отпусти.

— Сигурно е от това, че дълго се опитвах да ни държа невидими — каза той. — Бих се заклеял, че чух да казваш, че съм прав.

— Веднага мога да ти кажа нещо друго, и то на английски. Ще се видим вдругиден вечерта.

Лийф ѝ помаха с ръка и тя изчезна.

Мегън примигна и се озова в креслото си в кабинета. В стаята цареше сумрак. Погледна часовника. Беше късно за училищни занимания. Добре че беше си написала домашните, преди да се потопи в Сарксос за срещата с Лийф „Липсва ми само майка ми в тази работа“ — каза си тя.

Стана сковано от креслото. „Наистина трябва да си поговоря с апаратурата за съкращаване на мускулите. Чувствам се така, като че ли не съм се помръдвала от часове“.

Тя се заразхожда тихо из кабинета, като изключваше онези части от компютъра, които не трябваше да работят през нощта. Спря се пред бюрото, където някой, за разлика от друг път, предвидливо беше махнал книгите си пред оптичното имплантирано устройство. „Да вечеряш с Уилям Шекспир“, „Как да се ориентираме в бъдещия хаос“, „Войната през 2080“, „Рицарят, смъртта и дяволът“. Върху какво ли работи? Мегън се замисли, прозя се и отиде да си легне.

Рано на другата сутрин тя слезе долу и завари баща си да седи при масата в кухнята и да гледа със загрижен вид стерео видеоекрана на кухненската стена.

— Ти не се ли занимаваш с подобни неща в свободните си часове? — попита той, като посочи телевизионния екран.

Мегън, която се опитваше да сложи пуловера си върху ризата, най-после успя да го нахлузи и погледна нататък. Виждаше се знакът на Сарксос, а зад него една носилка, която санитарите извадиха от колата за бърза помощ и бързо затъркаляха към спешното отделение. Бяха облечени в оранжеви гащеризони със синя звезда на гърбовете. Гласът на говорителя казваше:

— Племенницата на жената, която също играе в Сарксос, каза, че е нападение, което може би е опит за отмъщение от някой друг играч. Елън Ричардсън, която играе в популярната игра Сарксос роля под името Елбай, била на път за работата си в пощенската станция на Блумингтън, щата Илинойс, когато някакъв шантав шофьор изблъска колата ѝ извън пътя и станал причина тя да се удари в един стълб.

Откарана е в Милосърдната болница в центъра на града и е в кома. Състоянието ѝ се определя като „критично“, но стабилно.

Картината се смени с жена в медицинска униформа, която се готвеше да направи изявление.

— В момента пациентката не реагира на стимулатори, но при първа възможност ще бъде оперирана. Докторите и дават седемдесет и три процента шанс да...

— Господи! — тихо каза Мегън.

— Да не би да я познаваш? — попита баща ѝ.

Тя поклати глава, неспособна да отмести поглед от екрана, на който в момента се появи младата руса жена, с която бяха разговаряли преди осем-девет часа. По лицето ѝ се стичаха сълзи и тя едва сдържаше гнева си.

— ... казаха, че ако леля ми продължи да действа така, както възнамеряваше в играта, може да ѝ се случи нещо неприятно, без да уточняват какво. Леля ми не обърна внимание на това предупреждение. По време на играта често можете да чуете подобни неща от хора, които се опитват да блъфират, за да не им се пречи. Никой не е предполагал, че някой ще... — Тя се задави от сълзите и извърна лице от камерата, като даде знак с ръка да я махнат.

Мегън стоеше, без да помръдне. От ужас я обливаха ту горещи, ту студени вълни.

„Закъсняхме. Много късняхме. Ами ако...“

— О, не, ако някой си помисли, че ние...

Тя се затича към компютъра, за да се обади на Джеймс Уинтърс.

[1] Автономен район в Китай. — Бел.прев. ↑

3

Когато го завари в кабинета му, завесите бяха дръпнати и Уинтърс се беше съсредоточил в една аудио стерео информационна бланка на бюрото си.

— Да — каза той, без да вдигне глава, — предположих, че скоро ще се обадиш. Какво знаеш за случилото се?

— Чух за госпожата в Блумингтън — отвърна Мегън. — Господи, Уинтърс, чувствам се ужасно... Та вчера бяхме с нея...

— Лийф ми каза — прекъсна я той. — Обаче не е знаела, че сте там.

— Не.

— Кажи ми — продължи Уинтърс, но вдигна ръка, — не, почакай докато видим това... — Той отново се загледа в бланката. — Получих информация от болницата в Блумингтън. Сега тя влиза в операционната. Повечето от раните ѝ не са сериозни, но сътресението на мозъка обикновено е проблем. Не можеш да кажеш колко е сериозно, докато мозъкът не „регистрира“ увреждането и не реагира. Нейният случай се нарича „контраудар“, т.е. когато мозъкът се удря във вътрешната стена на черепа и се наранява при съприкосновението. Ако успеят навреме да предизвикат спадане на отока... тя ще се оправи. Засега поне няма непосредствена опасност да умре.

— Господи! — възкликна Мегън. — Трябваше да положим повече усилия, да намерим начин да я предупредим. Трябваше да...

— Да — съгласи се малко троснато Уинтърс, — от умуване, след като нещо е станало, няма кой знае каква полза. Но в случая имате нужда да се отделите малко от събитието и да видите дали това, което се случи, ви пречи да разсъждавате трезво. Признавам, че е шокиращо. — Той въздъхна и отмести настрана бланката. — Както и да е, искам незабавно да прекратите участието си в тази работа и да ни оставите ние да поемем случая. Когато става въпрос само за повреда на техника, влизане с взлом, унищожаване на имущество, е едно, но когато имаме посегателство, в случая със смъртоносно оръжие, е съвсем друго.

Тогава това престава да е работа само на изследователите. Все пак ще ми е интересно да узная твоите подозрения.

— Ами, ние имаме само подозрения — отвърна Мегън. — Но не мога да се отърва от мисълта, че те бяха достатъчни, за да я спасят.

— Може би — каза Уинтърс. — Лийф ми поразказа за един игрален герой на име Аргат.

Мегън кимна.

— Почти всеки, който се е сражавал с него през последните три години и го е побеждавал, е бил натирен.

— Но не си сигурна, че това е негово дело.

— Вече не знам. Вчера наистина имах само подозрения, но... нямах достатъчно факти.

Уинтърс се усмихна малко мрачно.

— Такива могат и да не се появят. В случая трябва да прибегнем към методите на Шерлок Холмс. Разбира се, след като Компютърната полиция се намеси, ще можем да накараме ръководството на играта Сарксос да ни сътрудничи и да ни даде истински имена, игрални дневници и друга подобна информация. Естествено ще трябва да направим съответните постъпки. Никога не се съгласяват лесно да ни предоставят подобни неща.

— Може би ако някой играч се опита да разговаря с Крис Родригес — каза Мегън.

— На този етап не можем да хабим много време за това, което може или не може — прекъсна я Уинтърс. — Ще го направим в съответствие с изискванията на закона. Както и да е, от вашето досегашно разследване би ли могла да посочиш още някого, върху когото има вероятност да падне подозрение?

— Не, никого, който да ни се е набил в очи. Проблемът е, че има прекалено много играчи. Дори и да успеем да се доберем до базата с данни, тя е огромна. Все си мисля, че трябва да има някакъв начин да ги пресеем, но не се знае как. Доста играчи биха могли да имат някакъв мотив за нападение, но само един го е извършил. Не можеш да обвиняваш невинни хора само защото има някаква вероятност да са виновни.

— Бъдещият оперативен работник заговори в теб — каза с нотка на сдържано одобрение Уинтърс. — Мегън, ти още не си се отърсила от шока. Това е разбираемо. Лийф се чувства по същия начин. Нека се

разделим за известно време. Но бих се радвал, ако в следващите осемнадесет — двадесет часа получа някакъв писмен доклад от теб. Нещо, което да послужи за отправна точка на нашите детективи, когато ги изпратим там. Направи го колкото може по-подробен. Всъщност ще е добре, ако поговориш с някои хора от Саркосо и ни дадеш достъп до записа на участието си в играта от миналата нощ.

Като чу това, Мегън силно се изчерви.

— Господин Уинтърс, мисля, че някои казани от нас неща могат да се тълкуват като заплаха...

— Чух какво каза племенницата на госпожа Ричардсън — успокой я Уинтърс. — Разбирам, че изпитваш някои съмнения относно законността на вашето участие в тази ситуация. Имам ти доверие, мисля, че го знаеш. Ако имате някакви проблеми със закона, знаеш, че ще ви подкрепим. Но за всеки случай може ли някой в дома ти да потвърди алибито ти за снощи?

Мегън поклати глава.

— Никой, освен самата мрежа. Няма начин да се представиш за друг, когато записваш участието си в архива. Това е твоят мозък, твоето тяло и твоето имплантирано устройство. А що се отнася до останалото... — Тя сви рамене и след това добави с лека усмивка: — Не виждам как бих могла да отида за това време с кола оттук до Блумингтън в Илинойс, за да блъсна Елбай, т.е. госпожа Ричардсън.

— Така е — съгласи се Уинтърс и отново леко се усмихна. — Не се безпокой. За момента си под прикритие. Хайде, върви на училище и ако можеш, пригответи доклада си тази вечер. Ще изпратим нашите специални агенти. През това време можеш да се считаш свободна от отговорност по тази задача. Искам обаче да ти благодаря за оказаната помощ. Все пак ни насочихте по някаква следа, а и ни запознахте с някои ваши теории, които могат да се окажат полезни. Освен това сега имаме много по-добра представа за положението, а нямаше да я имаме за такова кратко време. Оценяваме усилията ви. Продължавай да отделяш от времето и възможностите си на мрежата... Не забравяй и собствената си сигурност, като имаш предвид характера на човека, когото търсим, и това, че той може и да има някаква представа каква е била задачата ви.

— Мисля, че не сме се доближавали до него — успокой го Мегън. — Въпреки това благодаря за предупреждението.

Тя прекъсна връзката, замисли се за момент, после поговори с импланта си и го накара да се обади на Лийф.

Той седеше в работното си място — паянтовата къща, и изглеждаше много потиснат — нещо необикновено за него. Вдигна очи, когато Мегън се появи пред погледа му.

— Разговаря ли с него? — попита я Лийф.

— Да.

— Отнеха ни случая.

— Ами! — Лийф я погледна малко недоверчиво.

— Наистина ли ни го отнеха?

— Какво искаш да кажеш? Отнеха ни го. Той прекрати участието ни.

— И ти просто ще се примириш с това? Просто така?

— Ами... — тя го погледна.

Лийф стана и започна да се разхожда напред-назад.

— Виж какво — каза той, — не искам да се правя на герой или нещо подобно. Не знам как е с теб, но се чувствам в известна степен отговорен.

— За какво? Ние не сме избутали онази госпожа от пътя!

— Опитавме се да я предупредим. Не го направихме както трябва. Предупреждението ни не стигна до нея. Не се ли чувстваш отговорна за това?

Мегън седна на канапето и се хвана за главата.

— Да, чувствам се, и то много — каза тя. — Но не знам какво бихме могли да направим, след като вече е станало.

— Просто да не се отказваме — настоя Лийф.

— Не чу ли какво каза Уинтърс? Той прекратява мисията ни. Ако ни хванат...

— Как ще го направят? Ние играчи ли сме в Сарксос? Имаме право да се включваме в играта, когато поискаме, не е ли така?

— Да, но... ако го направим, веднага ще разберат каква е целта ни!

— Така ли? А не сме ли само едни много съвестни млади изследователи сътрудници на Компютърната полиция?

— Лийф дяволито се усмихна. — Кой би се усъмнил, че не сме се подчинили на заповедта? Искам да кажа, умишлено.

— Лийф вирна глава и си придаде най-невинен и благороден вид.

Това накара Мегън да се засмее.

— Те не могат да ни заповядат — продължи да я убеждава Лийф.
— Да изразят мнение да, но...

— Ти си изумителен — каза тя.

— Благодаря. И скромнен.

— Ау! — възкликна Мегън.

— Помисли — подкани я Лийф, — причината за късмета ни да бъдем изследователи сътрудници е преди всичко в това, че те са открили у нас нещо, което ни отличава от нормалното поведение. Може би е, че сме по-склонни да се хвърлим в нещо непознато от другите. Ако се откажем, защото така ни било казано...

— Ако бяхме редовни служители на Компютърната полиция, щяхме да изпълняваме всичко, каквото ни кажат, Лийф! Дисциплината...

— По дяволите дисциплината — провикна се Лийф. — Е, не исках да кажа това. Но ние не сме редовни служители. Това ни дава известна...

— Свобода? — скара му се тя.

— Мегън, казвам ти, че в този случай съм прав. Знаеш, че е така. Затова ме зяпаш толкова странно. Трябва да се видиш отстрани.

Тя го погледна разколебана. Да пренебрегне „предложението“ на Уинтърс беше в противоречие с нейните принципи. Разбираше загрижеността му. Знаеше какво биха казали родителите ѝ, ако им разкажеше какво се беше случило. Но в момента нямаше значение дали изобщо смята да им разкаже. „Може би по-късно. Но сега... трябва да реша сама“.

— Ами... — каза тя.

— Освен това проблемите ни не са свършили — продължи Лийф. — Аргат или който и да е все още е там. Обзалагам се, че той, те или то...

— Обзалагам се, че е той.

— Е, както и да е. Те все още държат на прицел хора. Какво ще кажеш за другите двама благородници Фетик и Морн? Ако се съди по това, което тя каза миналата вечер, има вероятност те да бъдат следващите обекти. Помисли, Мегън! Който и да върши тези неща, той вече не чака някой да победи Аргат, за да го нападне. Дали това е

самият Аргат или някой, който използва някакво необикновено прикритие...

— Това, което все още не мога да разбера, е защо изобщо постъпва така.

— За да си отмъсти — предположи Лийф, — а може нападателят да е луд. Няма значение, това тепърва ще се изясни. Но каквато и да е причината и който и да е извършителят, той вече започва да става нетърпелив. Хората биват нападани, преди още да са атакували Аргат, още щом има вероятност той да бъде победен.

— Да, разбирам логиката ти. И какво ще правим? Да отидем и да се опитаме да ги предупредим ли? За кои кралства ставаше дума?

— Еринт и Едлея — отвърна той. — Имам съвсем слаба представа за тях. Те са северните съседи на Орксен. Разполагам с достатъчно точки за транзитирането ни дотам. Можем да отидем още тази нощ. Едва ли ще започнат война веднага. Възможно е да ги...

— Какво? Да ги накараме да се откажат от кампанията, която са подготвяли и която толкова биха искали да осъществят? Това ще е голям номер.

— Поне трябва да опитаме. Миналата вечер не положихме всички усилия и видя какво стана. Да не искаш и новите обекти да бъдат избутани от шосето или да стане нещо по-лошо? А какво ще стане с другите, които скоро може да се окажат в подобно положение? Това се отнася и за други играчи, които искат да се опитат да победят Аргат. След онези двамата те също ще бъдат заплашени. Ако успеем да открием кои други играчи имат намерение да се сражават с него, може да открием и някаква друга обединяваща ги черта, някакви данни, които биха могли да ни отведат до извършителя. И аз го искам. Искам го — повтори Лийф тихо.

Мегън бавно поклати глава. Не ѝ се случваше често да изпита желание за физическо насилие. Дори когато от време на време се стигаше до ситуации, в които би имала извинение да постъпи така и да натъркаля братята си на земята. В такива случаи тя най-вече се забавляваше да гледа физиономиите им и да им напомня, че в живота не всичко е предвидимо. Но сега, сега усещаше нещо непознато. Чувстваше се така, като че ли иска да набие някого. Особено онзи, който бе станал причината Елбай да постъпи в болница — бледа, с кислородна маска, която закриваше хубавото ѝ майчинско лице.

— Слушай — каза Лийф, — направи доклада си за Уинтърс. Когато го свършиш, нагласи компютъра си така, че да му го изпрати в посочен от теб час тази вечер, след като вече ще бъдем в Сарксос. Или след като сме излезли.

— Лийф, не мога тази вечер — предупреди го Мегън. — Нали ти казах, че имаме семейна...

— Сега имаме извънредни обстоятелства — настоя Лийф. — Не можеш ли да направиш едно изключение?

Тя се замисли, представи си замисленото лице на майка си.

— Бих могла — съгласи се Мегън, — но обикновено не го правя.

— Хайде, Мегън, важно е. Не става въпрос само за тези хора. — Той я погледна изпитателно. — Какво мислиш да правиш, когато свършиш училище?

— Явно ще се ориентирам към стратегическите операции, обаче...

— Но къде, в някой мозъчен тръст ли? Ще работиш в някое досадно, сухарско място, където няма да можеш никога да излезеш навън и да видиш дали това, което си планирала, се е случило? Ти искаш да работиш в Компютърната полиция, нали?

— Е, да, наистина искам — отвърна Мегън. — Това е... според мен сега това е една от най-важните ни агенции, въпреки че някои хора може да кажат, че преувеличавам. — Тя се размърда, почувствала се малко неловко.

— Значи искаш да работиш там? Но ако сега се откажеш от тази работа само защото Уинтърс ти е казал да не се излагаш на опасност и да си нямаш неприятности... Ако един ден успеем да постъпим в Компютърната полиция, там ще ни чака и едното, и другото. Сега за нас това ще е практика. Освен това те ни наблюдават, знаеш, че е така. Ако се справим колкото тях, а може би и по-добре, и разнищим този случай самостоятелно, мислиш, че ще се ядосат ли? Ако сега им направим впечатление...

Мегън кимна.

— Не вярвам да сме по-неспособни от оперативните работници, които изпращат там — каза бавно тя. — Освен това познаваме Сарксос по-добре от техните хора. Нали затова ни накараха да се заемем с тази работа. Защото ние сме най... — Тя погледна Лийф, усмихна се и каза:

— Виж какво, не знам кога ще мога да вляза в играта тази вечер. Отсъствието ми от семейната вечер няма да мине без някои обяснения.

— Добре, аз ще отида там преди теб и ще те чакам. Ще прехвърля малко точки за транзитно преминаване в твоята сметка. Ще се срещнем в Еринт и ще видим дали първо ще можем да се доберем до Фетик и да го предупредим. Това е град държава като Минсар. Когато пристигнеш, потърси една малка гостилница зад стените на третата вътрешна крепост. Казва се „Атила“. — Мегън повдигна вежди. — Там правят много хубаво чили. Ще поседя и ще се позабавлявам, докато те чакам. След това ще отидем да си поговорим с Фетик... Няма да бързаме, докато не се уверим, че ни е разбрал.

— Става — съгласи се Мегън. — Трябва да опитаме. Ще е твърде интересно да убедиш някого да се откаже от кампанията си.

— Мисля, че ще можем да го убедим. След това ще започнем да търсим още сведения, за да разберем какво в действителност става. Сигурен съм, че ще можем да разнищим този случай, ако разполагаме с малко повече време...

— Добре, ще се видим довечера.

Тя изчезна.

Лийф пристигна в Еринт късно следобед в ясен, слънчев ден. Градът се намираше сред долина, образувана от глетчер, която се свързваше с най-отдалечения на изток масив от веригата на Островърхите северни планини. Много отдавна в геологичната си история, когато континентът Сарксос е бил покрит с ледници, една огромна ледена река с широко дъно се бе спуснала със стържене от широкия, покрит със сняг циркус на връх Холдфаст, който се извисяваше над долината. В продължение на почти девет мили тя бе прокопала тази дълбока, извита като полкова долина. Сега глетчерът го нямаше, беше отстъпил до подножието на връх Холдфаст и само един малък поток издайнически се спускаше от морените в края му и лъкатушеше между разхвърляните тук-там заоблени камъни. Необикновените му бяло-зелени води издаваха дъно, покрито с глетчерно „брашно“.

Над него, върху една неголяма скалиста площ, която глетчерът не беше успял да събори, се издигаше Еринт. В началото сградите му са

били построени от дърво, но поради честите пожари накрая бил изграден от камък, а символ на градския герб бе станала птицата феникс. Населението му не беше многобройно, но прочуто. Това бяха вироглави, свободолюбиви планинци, опасни в битките, които умееха да си служат добре с алебарда и арбалет. Те предпочитаха да не се обвързват с никого и не участваха в чужди войни... освен ако заплащането не беше добро. Градът им имаше скромнен, но постоянен източник на средства от мините за каменна сол и желязо в планината, които те пазеха ревниво и не разкриваха на никого техните лабиринти. Отглеждаха в дългата си камениста долина по малко овес и ечемик и не се бъркаха в чужди работи.

Но напоследък това не беше така лесно. Надигането на Аргат в Северните земи принуждаваше кралствата, граничещи с царството му, да търсят съюзници или буферни държави, които да ги закрилят от враждебно настроени съседи отвъд планинските проходи. За царствата на север, т.е. на Аргат, и за намиращите се на юг княжества, като това на херцог Моргон и други, Еринт беше една идеална възможност. Малобройното му население не би могло да окаже голяма съпротива, земята му не беше добра, освен като буферна зона, така че евентуалните битки там нямаше да опустошат нещо ценно в нея, а в мините се добиваше несравнимото желязо на Холдфаст, което се търсеше много в Саркосос за изковаване на оръжия.

Обаче на хората от Еринт не се харесваше идеята да станат нечия буферна зона. Когато Аргат за първи път се опита да ги присъедини към владенията си, те се сражаваха и го отблъснаха. Миналата година се случи същото. Обаче тогава Аргат допусна за втори път една и съща грешка, предприемайки атаката си в най-неподходящото време, което жителите на Еринт познаваха като никой друг. Дори през лятото тези сякаш задрямали скалисти върхове често се покриваха с облаци и като че ли освирепяваха. В долината с писък връхлиташе убийствен вятър. Това беше онзи ужасно горещ вятър, който се спускаше над северните върхове на планината и караше няколкото малки глетчерни езера да пощурят. Той докарваше гръмотевични бури, които сякаш изпитваха патологично желание да поразяват със светкавиците си войската на нашественика.

Малкият Еринт беше костелив орех. Не че не можеше да бъде строшен, а и неговите лидери не се заблуждаваха, че подобна

възможност е изключена. Знаеха много добре каква е мощта на Аргат на север. Никога нямаше да могат да го нападнат сами. Обаче сега нещата може би щяха да се променят...

И така Лийф застана пред отворената градска порта, оглеждайки мястото и стражите пред нея. Те се бяха подпрели на правите си, остри алебарди и невъзмутимо го разглеждаха. Бяха едри, тъмнокоси мъже с груби черти — типична еринтска порода, които предпочитаха кожените пред платнените дрехи. Лийф им кимна. Беше му ясно, че вече го бяха преценили като безобиден и приятелски настроен, в противен случай отдавна щеше да лежи проснат на земята, а в корема му щеше да стърчи забита някоя грамадна отварачка за армейски консерви. Стражите му кимнаха достатъчно благосклонно и той мина през портата.

Устройството на Еринт наподобяваше това на Минсар, но върху много по-малка площ. Освен това отвъд най-външната, пета крепостна стена нямаше никакви постройки. Пекарите и кожарите се намираха в най-отдалечения край на пространството между четвъртата и петата стена, а отвъд нея нямаше палатки и временни постройки, по простата причина че някоя от внезапните летни бури, съпроводени с поройни дъждове, можеше да ги запрати от Еринтския хълм право в реката. Пазарният площад, който беше зад третата стена, беше буквално претъпкан от палатки, чергила, сергии и бали. В Еринт всеки ден беше пазарен. По протежение на единствения път, който минаваше през долината, се въртеше оживена търговия. Хората от низината идваха тук да купуват метал и животински кожи, някое и друго буренце с планинско масло или пък от прочутото глетчерно вино.

Вече беше твърде късно и глъчката беше започнала да стихва. Все още тук-там можеше да се чуе „Купете от моята бира!“ или „Кожии, тук продаваме добри кожи, без дупки“. Обаче това се правеше някак вяло. Изглежда, всички мислеха, че е дошло време да потърсят нещо за ядене и пиене. Единственият постоянен звук беше: дзън-дзън, който беше познат на Лийф. Той леко се усмихна и се запъти между сергиите натам, откъдето идваше звукът.

Тук, където се добиваше желязо, мнозина разбираха по малко от ковашкия занаят, но беше трудно да се намери добър ковач, а още по-трудно истински майстор. Те предпочитаха да пътуват и да се въртят около местата, където се печелеше по-добре. Само най-добрите се

задържаха за постоянно някъде и разчитаха, че клиентите им ще бият път до вратите им заедно с конете си. Този майстор обаче беше доста добър.

Лийф си проправи път през онази част на пазара, която беше запазена за месарите, мина покрай последните заклани говеда, които висяха на ченгели, огрявани от следобедното слънце, с въртящи се наоколо облаци от мухи и стигна до една извивка на крепостната стена, където някой беше оставил разпрегната каруца. Точно оттук идваше звукът. Наблизо, до единия край на каруцата стоеше грамаден, търпелив, бял кон, чиито юзди бяха завързани за метална халка за стената. Точно пред коня върху плоча от еринтски камък имаше наковалня. Дребен рус мъж, облечен в износена платнена риза, изтрити кожени бричове и дебела кожена престилка чукаше една подкова, която току-що беше извадил от портативното огнище. Беше го свалил от каруцата и го беше поставил близо до наковалнята. Мехът за разпалване на огъня стоеше наблизо, за да му бъде под ръка. Ковачът спря за момент, за да вземе с клещите подковата и да я зарови отново между въглените. Когато я извади червена, с цвят череша, той я постави върху наковалнята и отново я заудря с чука.

— Уейленд! — каза Лийф.

Лицето, което го погледна, беше набраздено от дълбоки бръчки и бръчици, създаващи впечатление, че непрекъснато се усмихва. Очите гледаха студено като на планинец, но такъв, който не беше израснал в тези планини.

— Я, това бил младият Лийф — каза Уейленд. — Добре дошъл! Какво те води насам по това време на годината?

— Просто се скитам — каза Лийф, — както обикновено.

Уейленд го погледна с насмешка, сякаш искаше да му покаже, че не му вярва напълно.

— Е, да, може би, може би.

— Мога да кажа същото и за теб — върна му го Лийф. — Обикновено не стоиш тук, когато наближава есента. Доколкото си спомням, беше решил, че това време не ти понася. Казваше, че с идването на есента предпочиташ низината.

— Е, още е лято — отвърна Уейленд. — А що се отнася до теб с твоя лечебен камък и всичко останало, не ми се вярва, че просто се скиташ. Обзалагам се, че има друга причина да си тук.

— Не искам да загубиш облога — каза Лийф и седна на страничното стъпало на каруцата, за да не му пречи. В продължение на две минути само седеше и наблюдаваше Уейленд, докато престане да кове подковата.

Ковачът я пусна в близката кофа с вода. Тя завря и засъска сред облак пара. Конят продължи да мърда невъзмутимо уши.

— Човек трябва да си изкарва прехраната — обади се небрежно Уейленд. — Трябва да ходи там, където може да има работа.

— И ти смяташ, че тук ще има?

— Ами, да — отвърна Уейленд и измъкна с клещите подковата от кофата. — Мисля, че скоро ще има доста работа. — Той погледна към градската порта някъде отвъд стените на изток, долу в долината. — Тук скоро ще се води битка. — Ковачът вдигна десния преден крак на коня, стисна го между коленете си и за кратко обърна гръб на Лийф.

— С кого? — попита Лийф.

За момент Уейленд не каза нищо. Само погледна през рамо — малко боязливо според Лийф — и продължи работата си. Лийф също се извърна в посоката, накъдето гледаше Уейленд, и видя странно малко същество, което вървеше покрай хората на пазара и покрай закланите говеда. Беше необикновено малко човече, не по-високо от четири стъпки. Ако искаме да бъдем точни, това не беше нисък човек, а направо джудже. Беше облечен в крещяща, дразнеща с яркото си оранжево и зелено шутовска дреха, с праметната през рамо лютня.

Човечето за момент се скри от погледа му.

— Тук пристигна херцог Ментор — каза Уейленд, без някой да го е питал.

— Да се срещне с лорд Фетик ли?

— Аха, аха! — Уейленд сложи първия гвоздей в една дупка на подковата, заби го до половината с ръка, а след това го закова с чука малко под наклон в копитото. — Остана тук един ден за разговори, каквито водят лордовете. Миналата нощ имаше хубав пир в Голямата къща. — Той погледна към скромния малък замък, който се издигаше в най-вътрешния крепостен пръстен на града. — Говори се, че дъщерята на Фетик е вече за женене.

— Така ли? — Уейленд направи гримаса и се изплю. — Ами тя е на четиринайсет години. На юг щеше да е за женене, но... — Той повдигна вежди. — Е, чуждите обичаи са ми непознати.

— Мислиш ли, че тази женитба ще се осъществи?

— Не и ако преди това стане нещо друго — каза много тихо Уейленд. — Някой се опитва да си спаси кожата.

Лийф също веднага понижи глас.

— Това дали няма нещо общо с Аргат?

Уейленд погледна косо Лийф и се изплю в огъня, стар планинарски жест, който трябваше да покаже, че някои думи е по-добре да не бъдат изричани, още по-малко пък на висок глас. След секунди той продължи:

— Чух да се говори, че събира войска. Но не съм сигурен къде се намира тя в момента. — Лийф кимна. — Чух също — продължи Уейленд вече почти шепнешком, — че някой, който щял да се сражава с него и щял да го победи... не успял да го направи.

— Елбай — каза Лийф също шепнешком.

— Говорят, че била „натирена“ — отбеляза Уейленд и отново плю в огъня.

Лийф остана замислен за момент, докато наблюдаваше ковача как забива гвоздеите в подковата. Той закова и последния, остави чука, взе една груба пила и започна да заглажда ръбовете на гвоздеите.

— Уейленд — обади се Лийф, — искаш ли да си поговорим малко по-късно?

— Разбира се — отвърна ковачът след кратка пауза. — Може.

— На някое спокойно място.

— Знаеш ли „Овнешкия врат“ на улица „Винарска“? Тя е между втората и третата крепостна стена в посока към портите.

— Онова място с кошера отпред ли? Да, знам го.

— Тогава ще се видим там след залез-слънце.

— Чудесно. Нека да е два часа след залеза.

— Добре. — Уейленд се изправи. — Е, хайде, момко.

Лийф махна с ръка за довиждане и продължи пътя си през пазара, като разглеждаше разсеяно малкото неща, които все още се виждаха по сергиите: топове плат и няколко посмачкани буци сирене.

Радваше се, че беше срещнал Уейленд. Той беше много наблюдателен и си струваше да го познава човек. Лийф се знаеше с него от доста време, от първата му битка в Сарксос, след като беше се

сдобил с лекуващия камък. Бяха се срещнали в полевата болница, защото ковачите, които умееха да работят с инструменти за нагорещено желязо, се търсеха много там, където се водеха сражения и магьосниците бяха рядкост. Уейленд беше учудващо внимателен с хората, които трябваше да лекува, тъй като самото му лечение беше твърде жестоко. От погледа му не убягваше почти нищо, което ставаше около него, и имаше феноменална памет. Лийф се зарадва на възможността да си говори по саркоски работи с още някой, освен с Мегън. От различни гледни точки глава не боли.

Запъти се обратно към гостилницата. Сърцето му подскочи в гърдите, когато някой го потупа по рамото.

Той рязко се извърна, както го беше учила майка му, и сложи ръка върху ножа си. Беше Мегън. Тя го погледна сърдито и каза:

— Мисля, че се бяхме разбрали да ме чакаш в гостилницата.

— О, извинявай, забавих се. Срещнах един познат.

— Искаш да кажеш, че все още не си се натъпкал с чили?

Стомахът му изкъркори.

— Чили! — възкликна той.

Мегън се усмихна.

— Хайде — каза тя и млъкна, когато чу един глас да пее някаква песен отгатак сергиите. — Какво, по дяволите, е това? — попита Мегън.

Гласът си акомпанираше на нещо много подобно на хавайска китара:

*Сега ще ви попея за скърбящата девица.
Скърбяла тя за изгубената си любов
по сина на водния дух, любов, изгубена
във вълните на голямото солено море.*

Собственикът на гласа, ако можем да го наречем така, се появи между сергиите, сподирян от дрезгавия смях и дюдюкането на някои от продавачите, а песента стана по-невъздържана. Певецът беше джуджето с ярките дрехи. То се спря до една сергия за плодове в момента, когато прибираха стоката, и започна да подрънква нестройно с една ръка на лютнята, докато с другата се опитваше да открадне от

плодовете. Продавачката — едра, червендалеста жена с перде на едното око, накрая се ядоса и го удари по главата с една празна кошница. То падна, изправи се и побягна, надавайки отвратителен, писклив смях като на хлебарка от рисуваните филми.

Мегън се загледа след него.

— Какво беше това? — попита Лийф продавачката.

— Това е Гобо — отвърна тя.

— Не разбрах? — каза Мегън.

— Гобо, джуджето на херцог Менгор. То е нещо като трубадур.

— Не можеш да го наречеш трубадур, госпожо, не и с този глас — обади се един от месарите, метнал на гърба си голямо парче говеждо.

— Минава и за шут — каза продавачката — и е много досаден. Непрекъснато се върти наоколо, дебне, краде и прави бели. Завира се и под полите на жените...

— Сигурно ревнувате, госпожо, защото не се завира под вашата — обади се друг продавач, който също си събираше стоката.

Продавачката на плодове се обърна към него и го засипа с такива цветисти ругатни, че онзи побърза да се скрие зад една сергия.

Лийф се засмя и пое отново към „Атила“. Мегън продължи да гледа още малко натам, където беше изчезнало джуджето.

— Не знам защо — каза тя на Лийф, — но ми изглежда познат.

— Е, да — Лийф погледна в посоката, в която гледаше тя. — Ще ти кажа защо: видяла си го в Минсар.

— Така ли? Може би.

След това Мегън си спомни странното малко същество със сабята, което тичаше през осветения от факлите пазарен площад и се смееше с необикновено писклив смях. Потръпна, без да знае защо.

— След като е бил целия път дотам — каза тихо Мегън, — как изведнъж се е озовал чак тук?

Лийф я хвана за ръка и я помъкна към „Атила“.

— След като и ние бихме целия път дотам, а сега дойдохме чак дотук, какво странно има?

— Така ли мислиш? — Мегън забеляза, че Лийф се замисли. От замислено лицето му стана подозрително.

— Чудна работа — каза той.

— И аз мисля така. Но първо по-важните неща — каза Мегън и този път тя задърпа Лийф за ръката. — Не е лесно човек да се скита на празен стомах.

— Така е — съгласи се той. — А след това имаме една среща.

— Среща?

— Хайде, ще ти обясня. Ако изобщо мога да говоря, докато ям. Това чили е толкова люто...

— Колко люто?

— Ами, с него усмиряват драконите.

— Хайде, готова съм!

Час по-късно двамата седяха в един ъгъл на „Атила“ и се опитваха да се съвземат от вечерята.

— Не мога да повярвам, че изядох това нещо — каза Мегън. — Още по-невероятно е, че си взех две порции. — Тя погледна остатъците в чинията си.

Лийф се засмя и отпи от питието си. Нищо не можеше да угаси огъня от чилито на „Атила“ освен студения подсладен чай със сметана. И двамата го пиеха от високи пръстени чаши.

— Жал ми е за драконите — каза Мегън.

Лийф погледна неспокойно към прозореца.

— Слънцето скоро ще залезе — каза той. — Може би ще трябва да тръгваме.

— Добре, но първо довърши каквото беше започнал да ми разказваш — подкани го Мегън. — За Уейленд.

— Е, няма какво повече да ти казвам.

— Името му е странно.

— А, това ли? Обикновено име на пътуващ ковач. Но този е добър. Много обикаля и чува разни неща. Само че аз исках да ти разкажа нещо друго, преди да се видим с него. — Лийф се огледа.

Съдържателката на „Атила“ беше излязла навън в хладината на настъпващата вечер. Беше се подпряла на вратата, която гледаше към пазара, и разговаряше с някакъв минувач.

Лийф прошепна:

— Преди да дойда днес в Сарксос, реших да свърша една друга работа, за която ми дойде наум.

— Така ли?

— Нали каза, че би трябвало да има някакъв по-систематичен начин, за да се доберем до „натирвача“. Струва ми се, че беше права. Затова си помислих, че ако въпросът не се състои в това, кой е побеждавал Аргат в сражение, а за нас той е точно в това, тогава проблемът може би е кой играч или герой от играта е бил побеждаван в битка от същите хора? От същите хора, които са побеждавали Аргат.

Мегън го погледна замислено.

— Разбери — продължи Лийф, — трябва да гледаме на проблема като на елемент от една цялостна теория, като нещо, показано на диаграма, нещо от сорта на сарксошки вариант на емблемата на „Мастеркард“. Трябва да се проследи цялата история на битките в Сарксос в продължение на две години, за да се види има ли сведения кой кого е побеждавал. Тези сведения трябва да бъдат точни, за да имаме успех. Следиш ли мисълта ми?

Мегън примигна и след това кимна. Знаеше, че Лийф беше силен в анализите. Повече я озадачаваше начинът, по който той изведнъж започна да говори за това.

— Е, добре — каза тя, — и какво откри?

— Ами, първо, трябва да кажа, че тази работа с битките в Сарксос не е много добре организирана. Тук няма никакъв график или нещо подобно. Но има тенденция дадена група играчи да се сражава с другите от същата група. Тези групи, казано най-произволно, са съсредоточени в определен район. Това се дължи отчасти на логистиката в играта. Биха отишли доста седмици игрално време да се прехвърлят голям брой хора, многочислени армии от единия край на Сарксос в другия. Не е оправдано от логистична гледна точка. Кога за пръв път си чула за сражение между Северния и Южния континент?

Мегън поклати глава.

— Не си спомням изобщо да съм чувала.

— Имало е едно такова — каза Лийф, — но то е било преди дванадесет години. И е разорило и двете страни. А което е по-лошо, никоя от тях всъщност не го е спечелила. Стигнало се до безизходица, защото няколко държави по границите между Северния и Южния континент се възползвали от възможността да нападнат сражаващите се страни. Ситуацията напомня тази по време на американската революция, но положението е било още по-лошо. Напомня на това как

Франция, Холандия и други страни с дипломацията си или на бойното поле са се възползвали от възможността да торМОЗЯТ Великобритания, докато тя води война със Съединените щати.

Но както и да е. Вече не се водят войни между континентите. Така че тук не може да се говори за някакви проценти и статистика. — Лийф се облегна на стола си. — Тук имаме страни, които са в състояние да съберат достатъчно войска, а повечето от тях го могат. Всички обичат сраженията, половината от хората в Сарксос участват в играта точно заради битките. През пролетта, лятото и началото на есента, когато е сезонът на кампаниите, те са готови да се бият с всекиго, с когото могат. Така че в дадена група или съюз в края на краищата всеки се е сражавал срещу всекиго. Просто защото физически те са един до друг. Тези групи са разпределени доста равномерно по цялото игрално поле.

— Това не е ли малко странно?

— В реалния свят — може би. Но тук... Разгледах картата на Сарксос и забелязах нещо много интересно, което Родригес е направил, когато е създавал това място. Гледал е да няма населени райони, лишени напълно от стратегическа стойност. Независимо от това къде живееш, независимо каква страна си наследил или си завоювал, от нея винаги има някаква полза. Но което е по-важно, винаги има и нещо по-интересно, някое място с неща, които биха ти влезли в работа. И тези неща се намират съвсем наблизо, отгътък хълма. Често имаме една богата страна, заобиколена от две или три по-малки и по-бедни. Или пък една голяма, могъща държава се оказва заобиколена от няколко, всяка от които не е в състояние да я нападне сама. Погледни например Еринт. Аргат се намира точно в това положение. За него би било лесна работа да завладее това място с многобройните си армии, но не може да го направи, защото между него и Еринт е планинската верига. Нейните проходи очевидно са внимателно подбрани да пречат на евентуално нахлуване.

— Значи искаш да кажеш, че има умишлено създадени пречки?
— попита Мегън.

— Дори нещо повече — отвърна Лийф. — Род, който е безкрайно мъдър — Лийф погледна към тавана малко с насмешка, — е посял семената на конфликта в това място. Посял е обаче и семена,

които осигуряват някаква стабилност и баланс. Направил го е много хитро.

— Сам ли стигна до това заключение? — попита Мегън, едновременно впечатлена и заинтригувана.

— А? До голяма степен — отвърна Лийф. — Има две книги, писани за Саркос, но в повечето случаи авторите им не знаят за какво говорят или пък отдават значение предимно на външните подробности, на компютърния интерфейс и на системата за печелене на точки. Не гледат на нещата в дълбочина.

— В тази работа има някакъв резон — каза Мегън. — Ако си добър дизайнер, ще гледаш да направиш така, че играта да не омръзне бързо на играчите. Въпреки че според мен за Саркос няма такава опасност.

— Това е вярно. Обаче Род е прибегнал до някои хитрини, прибавил Арстан и Лидиос в сметката. Там нещата са по-специални заради „правилото за барута“. В повечето случаи те се сражават помежду си, отколкото с други страни. Струва ми се, че в играта има два различни начина за оказване на натиск. Единият идва от самите играчи. Те до голяма степен искат нещата да се запазят такива, каквито на тях им е удобно, а ако има промени, те да бъдат такива, че да ги устройват. Другият вид натиск според мен идва от самия Род. Това е натиск за промяна на статичните ситуации, за да не останат такива завинаги. Това е натиск, противоположен на желанието на някои промените, ако изобщо има такива, да не бъдат твърде много и да не стават твърде бързо. Ако проследиш развитието на играта през последните десет години, добиваш чувството, че тук-там в Саркос някой като че ли побутва нещата... дори бих казал, че ги ритва отзад. Например в дадена страна се забелязва някаква нова тенденция на развитие — спомни си онази работа с робството в Дорлиен. Тогава нещо се случва, става някакво побутване и нещата тръгват по старому. Или пък на друго място от дълго време всичко върви по един и същ начин, а след това изведнъж нещо се случва, и то точно в подходящия момент. Излиза се от старото русло и се поема в съвсем нова посока.

— Страхотно измислено — каза Мегън. Изведнъж изразът на лицето ѝ се промени. — Да не искаш да кажеш, че и тези натирвания са един вид „побутване“? Не мислиш, че Родригес... Род...

Лийф я изгледа и бавно кимна.

— Питам се дали и ти ще стигнеш до това заключение.

Мегън се замисли.

— Знаеш ли, параноята е ужасно нещо. Започва да се промъква навсякъде.

— Е, да — съгласи се Лийф. — Но въпросът е дали това е само параноя? Дали зад случая Аргат не се крие нещо друго? Дали това е просто желание на някого да си го върне на друг, или е нещо по-мътно. Струва ми се, че те първо са направили много подробен анализ на играта, анализирали са нейната структура и начина, по който тя трябва да се развива, за да видят къде и как биха могли да се намесят най-ефикасно, така че вината да падне върху някой друг. Ако намекваш, че човекът, който има най-добри възможности да стори това, е самият създател на играта, този, в чиито ръце е цялата работа...

Мегън поклати уплашено глава.

— Много други хора биха могли да го сторят.

— Да, знам. Обаче това е една възможност, която трябва да имаме предвид.

Мегън започна да върти чашата между ръцете си.

— Босът на играта може да прави с нея каквото пожелае, но защо ще иска да натирва играчи, които си плащат? Без съответната мотивация тази теория не е много издържана.

— Още не е теория, а просто една вероятност.

— Шерлок Холмс не би я нарекъл дори и с тази дума — Мегън сви рамене. — На този етап няма смисъл да задълбаваме толкова много. Ти си твърде сигурен, че някой друг, освен Аргат може да е отговорен за натирванията. Мислиш, че това е някой, който е бил побеждаван от същите хора, от които и Аргат е бил сразен. Чудесно. И колко са те на брой?

— Шестима — отвърна Лийф — Това са генерали или пълководци и техните имена са Хунсал, Ориета, Уолс, Рутин, Лейтърън и Балк Бурмата.

— Ега ти името — отбеляза Мегън.

— Да, бе. Когато анализиращ данните от тази гледна точка, малко си улеснен, защото тези играчи имат нещо общо със североизточната част на Северния континент. Там са градовете, царствата и армиите им или пък в този район са ставали сраженията.

— При такова заключение възможността „натирвачът“ да е един от шестимата се увеличава. Ако не е Аргат, разбира се.

— Точно така. Или поне така ми се струва. Можеш ли да се сетиш за някакво друго заключение?

Мегън поклати глава.

— В момента не. Трябва да се запозная по-подробно с данните, но ти вече ме изпревари. Това е по твоята специалност и след като така виждаш нещата, аз приемам заключението ти.

— Страхотно. Значи това ще бъде следващата нишка, по която ще тръгнем — каза Лийф. — Щях да забравя, направи ли доклада си за Уинтърс?

— Да. Сигурно го е получил. Почакай малко. Искам интервенция — нареди на въздуха Мегън.

— Слушам.

— Каж ми колко е часът сега у дома?

— Девет и четиридесет и пет вечерта.

— Край. Получил го е преди петнадесет минути — каза Мегън. — А ти предаде ли своя?

— Да. Предаването ще стане автоматично. Ще го получи до един час.

— А тази нова нишка за разследване? — попита Мегън и го погледна изпитателно. — Уведомил ли си го за новите си заключения?

— Ами...

— Не си му казал, преди да се види какво можем да направим по въпроса, така ли?

— Е, това не влиза в противоречие с досегашната ни дейност.

Мегън изпита желание да изскимти, но същевременно чувстваше, че наистина може да са попаднали на нещо важно.

— Виж какво — каза Лийф, — нека караме така един-два дни. Усецам, че сме много близко. Тъй като засега няма изгледи за скорошни сражения...

— Съгласна съм да пороботим по тази следа ден-два — успокои го Мегън. — Но не под несъстоятелния предлог, че в момента не се водят битки. Не можем да приемем, че подобен довод може да има нещо общо с това, дали нашият „натирвач“ ще нападне някого. Мисля, че той ще натири, когато си поиска веднага, щом като е готов за това, и много бих искал тази нощ да пороботим по въпроса. След като

говорим с Уейленд, трябва веднага да се свържем с Фетик, а следващия път, когато дойдем тук, ще се свържем и с херцогиня Морн. Трябва да сме сигурни, че са предупредени и че са повярвали на предупреждението.

— Добре. След това ще започнем разговорите с шестимата генерали — съгласи се Лийф. — Или пък ще говорим с други хора за тях. Ще трябва доста да пътуваме транзит, но... — той сви рамене.

— Добре де, добре, ще си поделим точките — успокой го Мегън. — И аз съм събрала малко... може би не чак толкова, колкото теб, но те също ще свършат работа. Обаче ще трябва да побързаме. Може да мине доста време, докато съберем достатъчно информация за шестимата, за да видим кой от тях е най-вероятно да е „натирвачът“.

— И какво ще правим, ако сме сигурни, че сме го открили?

— Ще се обадим на Компютърната полиция — каза Мегън. — Ще им предадем всичко, с което разполагаме, и ще им кажем да заловят „натирвача“.

— Много ще настоявам да присъствам на залавянето му — обади се Лийф.

— Ще настояваш? Пред кого? Пред Уинтърс? — Мегън скептично го изгледа. — Искаш ли да ти кажа колко са шансовете ти да получиш съгласието му?

— Е, не знам... Но много ще настоявам. Просто заради възможността да изпитам едно удовлетворение.

— Няма да е зле да присъстваме, когато това стане — съгласи се Мегън. — Но аз не разчитам много на това. Мисля, че възрастните ще искат да сме в безопасност. Що се отнася до удовлетворението, то никак няма да е малко, когато пратят „натирвача“ в пандиза. — Мегън отново си припомни как изглеждаше Елбай, когато я откарваха в болницата. Теменужените ѝ очи бяха затворени, а цялото ѝ лице беше в рани. — При всички случаи ще се прославим. В Компютърната полиция ще знаят кой е свършил черната работа.

— Така ще е съвсем справедливо. Хайде, да тръгваме — подкани я Лийф, изправи се и се протегна. — Да се махаме отук и да вървим за срещата с Уейленд.

Те се отправиха към „Овнешкия врат“, като вървяха бавно и предпазливо. Улиците бяха много тъмни и въпреки че луната беше изгряла, не беше се издигнала достатъчно високо, за да хвърля светлина през крепостните стени. Лийф и Мегън стъпваха внимателно по калдъръма и се ослушваха. По сарксоските стандарти Еринт не се считаше за несигурен град. Но всеки град си имаше по някой разбойник, скрит в тъмнината, някой, който би искал да облекчи кесията ви или да ви отнеме стоката. Всъщност в Сарксос гилдията на крадците беше многобройна. Това бяха хора, които в реалния свят водеха напълно порядъчен живот, но предпочитаха да прекарват времето си за отмора, стаявайки се из малките улички, облечени в дрипи, да разговарят помежду си на апашки език и да правят неща, които в нормалния живот щяха да се смятат за ужасно противообществени, но в Сарксос бяха просто едно забавление и част от пейзажа, като кучешките изпражнения по тротоарите на Ню Йорк. Отвратителен кикот в една странична уличка накара Мегън да вдигне глава. Лийф се спря, огледа се в тъмнината, а тя му прошепна в ухото:

— Много интересно.

Той не виждаше нищо, но гласът му беше познат.

— Кой беше? — попита Лийф.

— Отново нашият малък приятел — отвърна Мегън. — Гобо, пеещото джудже.

— А, така ли?

— Мислех, че трябва да е в замъка и да забавлява господаря си с шутовските си номера — каза Мегън.

— Може да изпълнява поръчка. Това според мен също влиза в задълженията му.

— Аха — съгласи се Мегън, но не беше много убедена. — Е, хайде да вървим.

Те продължиха пътя си, минаха през една врата между две крепостни стени и свиха в друга тъмна, криволичетца уличка. Лийф се спря. Мегън продължи да върви.

— Ха, ето го! — каза той.

Мегън спря и се огледа.

— Какво?

— Това.

Лийф си спомни как Мегън беше нарекла „фазана и буренцето“ дупка. Когато се спряха пред вратата на „Овнешкия врат“, а луната постепенно започна да наднича иззад най-външната стена, Мегън се вгледа в постройката, която стърчеше на улицата с напуканите си греди и издялана с брадва врата, пристегнатата с железни скоби.

— Та това ми прилича на барака — каза тя.

— Някога може и да е била — обади се Лийф. — Хайде да влезем.

Той потропа на вратата. В нея на равнището на очите им се отмести една малка, четвъртита желязна плочка и на улицата проникна сноп слаба светлина, закриван от сянката на глава. Присвити очи се възряха през процепа в Лийф.

— Уейленд — каза той.

Вратичката се затвори и отвътре се чу как дървеното резе се отмести.

— Страхотна техника — прошепна тихо Мегън.

Лийф се засмя.

Вратата бавно се откряна и първо Лийф, а след него и Мегън се вмъкнаха вътре. Лийф видя как Мегън се оглежда наоколо и довършва мисълта си: „Това определено е барака!“ Вероятно и такава си беше — една голяма барака, която може да е била прилепена до старите конюшни, които са се намирали в района. Подът и тук беше от обли камъни като улицата, а стените бяха стари, почернели, с пропукани дъски, тук-там нескопосано замазани с хоросан, за да се прикрият поголемите дупки. Вътре имаше четири-пет малки, прости дървени маси, върху всяка от които беше поставен фенер. Виждаше се и една врата, закрита със завеса, която отделяше сервизните помещения от главното. Там вероятно държаха буретата с бира.

Мъжът, който им отвори вратата, беше поразително висок и красив младеж със зацапана престилка и бричове. Отпред темето му беше започнало да оплешивява, а отзад дългата му коса беше здраво стегната в плитка. Той отново сложи резето, огледа ги от главата до петите и изчезна зад завесата. В най-отдалечения ъгъл на една маса близо до вратата седеше Уейленд. Пред себе си имаше халба с бира, а до нея чакаха още две. Те седнаха при него. Лийф му кимна и погледна към двете чаши.

— Видях ви в „Атила“ — обясни Уейленд. После погледна към Мегън. — Мисля, че сме се срещали.

— И на мен така ми се струва — каза тя и докосна ръката му, както беше прието за поздрав. — Не беше ли на летния фестивал в Лидиос? На пазара?

— Точно така, вие бяхте Кафявата Мег, нали? Обикновено се отбивам там. Беше преди две години.

— Да, вярно.

— Ти си била в Лидиос? — попита Лийф леко изненадан. — Какво си правила там?

— Обикалях бедняшките квартали с благотворителна цел — отвърна Мегън и леко се усмихна. — Искях да огледам това място, но един път ми стига.

— Както и да е. Добре дошла — приветства я Уейленд.

Те вдигнаха халбите и отпиха от светлото еринтско, което трудно би могло да мине за бира.

— Току-що идвам оттам — каза Уейленд. — Станало е като гнездо на стършели.

— Каква е причината?

— Новините за това, което става тук — отвърна Уейленд и отпи още една глътка, сякаш за да отстрани лошия вкус в устата си. — Цялата тази работа с херцога, който дойде изневиделица и се опитва да окаже натиск върху бедния Фетик да влезе в съюз с Аргат. — Уейленд поклати глава. — Много други страни са в това положение, шест или седем държавици изведнъж бяха подложени на силен натиск да сключат съюз. Изглежда, някой много бърза това да стане.

— Защо? — попита Мегън. — От кого мислиш, че се бои той?

— Не знам дали се бои — отвърна Уейленд. — По-скоро ми се струва, че го е яд.

Той се облегна назад на пейката до попуканата стена и се загледа в бирата си.

— Както казах, имах път към Арстан и Лидиос, но по пътя се спрях, за да поработя за пощите...

— За пощите? — попита Мегън.

— Ами, да — отвърна Уейленд. — За бързата поща в източния край, която минава от лидианците за Орксен и стига до полуостров Даймиш. Техният разпределителен център е в Галев, който се

намира... чакай да видя, на сто левги южно оттук. Понякога, когато в момента не съм ангажиран или пък имам нужда да изкарам някой и друг сребърник, спирам там и подковавам пощенските коне. Доста сигурна работа. Винаги минават нагоре-надолу пощаджии на коне, специални куриери и тем подобни. — Той отново отпи от бирата. — Този път обаче бях там в разгара на лятото. Те използват дългите дни по това време на годината и увеличават броя на конните пощаджии. Освен това има и повече частни куриери на коне. На всеки два часа минава по някой. Та в този ден имаше четирима куриери на Аргат, всичките с неговия знак и всичките страшно бързаха. Двама не се спряха, но двама спряха да сменят конете и продължиха отново. Естествено всеки каза по някоя и друга дума по каква работа са тръгнали. Знаеш как е. Работата на конния пощаджия сигурно е много отегчителна. Обичат да се хвалят колко важна е задачата им. Идиоти.

Та двама от тези пощаджии — единият, който не спря, и другият, който спря, идваха направо от Черния замък на Аргат и пътуваха директно за град Герна в Торива.

— Какво? При крал Стен? — попита Лийф.

— Не, не, при неговия главнокомандващ Лейтърън.

Лийф веднага се загледа в бирата си. Мегън повдигна вежди.

— Не го познавам.

Уейленд сви рамене.

— Това е още един новоиздигнал се млад генерал. От две години има някои бляскави победи, също и над Аргат. Тези поражения го поставиха в твърде неловко положение и някои хора започнаха да говорят, че може би вече не е толкова силен. Някои дори мислят, че точно това е причината за цялата бяла, която стана с Елбай на север. Затова бяха тези куриери, които изведнъж започнаха да щъкат насам-натам. Онзи, който спря, каза, че другият, който не спря, носел Черната стрела.

Мегън също се загледа в бирата си, а Лийф започна небрежно да се почесва. Според традицията на Северния континент Черната стрела беше обявяване на кръвна вражда до смърт.

— Може би на Аргат му е омръзнало да го побеждават — обади се Лийф.

— Не съм много сигурен дали това е причината — отвърна Уейленд, отпи и остави халбата на масата. — Но нали това искахте да

ви разкажа?

Лийф кимна.

— Казваш, че Елбай била „натирана“?

— Така чух — отвърна Уейленд. — Новините се разпространяват бързо.

Лийф мълчаливо се съгласи. В средновековието за новините сигурно са били необходими дни и дори седмици да стигнат от едно място на друго. Но тук, макар обстановката да беше средновековна, имаше и имейл. Все още се използваха куриери, но повече, за да пренасят предмети, а не новини.

— Сега тази битка няма да се води — продължи Уейленд. — Но изведнъж започна да се говори, че Аргат насочва вниманието си на юг, към Торива, където е Лейтърън.

— И защо е тази промяна? — попита тихо Мегън.

Лийф погледна към Уейленд, който също го изгледа и прошепна:

— Ти никога не си обичал да се бъркаш в подобни работи, млади момко. Какъв интерес имаш от това? Искаш да застанеш на нечия страна ли? Идеята не ми се струва много добра.

Лийф помълча за момент и погледна крадешком към Мегън. Тя почти незабележимо му кимна.

— Не искам да заставам на ничия страна — отговори той. — Искаме да открием кой е виновникът за тези „натирвания“.

Уейленд кимна.

— Много хора биха искали да знаят това. Последното беше много лоша работа. Род не е създал играта за това. А и другите „натирвания“ не са хубаво нещо. Човек прахосва година, две, пет, за да изгради един герой в играта, за да се утвърди и изведнъж... — той направи с пръста жест, като че ли искаше да махне троха от масата — ... няма го. Просто така. Всичкият труд, всичките запознанства отиват по дяволите. Тази работа не ми харесва. — Гласът му беше приглушен, но убедителен.

— Така е — съгласи се Лийф. — Слушай. — Той разказа набързо на Уейленд какво си бяха говорили с Мегън, за това, че Аргат може да е само прикритие за някой друг, който иска да си го върне на играчите, победили го в сражение. Спомена имената на генералите и пълководците, които са били побеждавани от същите хора, от които и Аргат: Хунсал, Рутин, Ориета, Уолс, Балк Бурмата... и Лейтърън.

Като чу това, Уейленд дяволито ги погледна.

— Много интересно — каза той. — Дали и други са си помислили това? Дали някой друг е навлязъл толкова дълбоко в проблема?

— Опитваме се — каза Мегън, — преди да се провали играта на всички. Та това все още си е игра... Не би трябвало да свършваш в Спешното отделение.

Уейленд кимна в знак на съгласие. После въздъхна и каза:

— Ако мога, ще помогна. След един ден заминавам. Мислех да вървя отново на изток, но вместо това мога да се отправя на запад и на юг. По това време на годината, ако човек иска да се радва на лятото, има право да промени решението си.

— Ако можеш да направиш това, ще ни бъдеш от помощ. И ако откриеш нещо...

— Ще ви съобщя по имейла.

— Има още едно нещо, което трябва да направим, преди да тръгнем оттук — каза Мегън. — Трябва да разговаряме с лорд Фетик... Да се опитаме да го предупредим, че вероятно и той е мишена. Много ми се иска да познавахме някого тук, който би могъл да гарантира за нас. Последния път, когато се опитахме да го направим, не се справихме много добре.

Уейленд се усмихна.

— Но вие имате такъв човек. Мен. Аз подковавам конете на Фетик. Тази сутрин свърших тази работа. Ако искате, преди да си тръгна утре, ще ви заведа при неговия иконом във Високата къща и ще ви представя. Не мога да го направя тази вечер. Опасявам се, че отново има прием за херцога във връзка с онази работа с младата му дъщеря. — Уейленд поклати глава.

— Те наистина ли мислят да я оженят за него? — попита недоверчиво Мегън.

— Нея ли? О, не, сигурно не. Фетик я обожава. По-скоро би я удущил, отколкото да ѝ позволи да го напусне в толкова ранна възраст. Пък и в каквато и да било възраст, както се носят слуховете. Но ще минат години, преди това да стане проблем. Въпреки че, както се говори, госпожица Семел е момиче с характер. Междувременно Фетик трябва да разговаря с херцога, за да не направи той нещо драстично или внезапно. Мисля, че се надява в тази част на Сарксос нещата бързо

да се променят, след което херцогът вече няма да представлява проблем за него.

— Ако разкрием онова, което искаме — обади се Лийф, — това би могло и да стане.

Уейленд се протегна.

— Е, добре. До утре сутринта. Ще се видим на пазара. Няма да изкарвам каруцата извън града, преди да съм готов за път.

— Чудесно. Благодаря, Уейленд.

Той вдигна ръка за довиждане и се отправи към вратата. Младият мъж излезе от задната стая и го пропусна на тъмната улица, след което отново затвори.

Останаха в кръчмата, докато си изпият бирите, а след това и те излязоха на улицата. Тръгнаха бавно към пазара.

— Жалко, че не можахме да свършим работата тази нощ — каза Мегън.

Лийф сви рамене:

— Няма значение. Ще можеш ли да се включиш утре сутринта? Тогаваше я свършим.

— Не е проблем. У нас сутрин е спокойно. Вечерите са тези, които... — Изведнъж тя млъкна.

— Какво има? — попита Лийф.

— Нищо — отговори тя тихо. — Просто продължи да вървиш.

— Не е нищо. Какво има?

— Проблемът е във вечерите — продължи Мегън на висок глас, като се вглеждаше в една странична уличка. — Баща ми с невероятно досаден, когато става въпрос за семейните вечери. — След това прошепна: — Пак е той.

— Ох, тези бащи — обади се Лийф, като продължаваха да вървят.

Мегън видя, че и той погледна крадешком към уличката, в която тя се взираше, но продължаваше да не схваща. „Моето нощно виждане е по-добро от неговото...“

— Досадни са, но не можеш да живееш без тях, а не можеш и да ги застреляш... — каза той. — Кой беше?

— Гобо — прошепна тя. — Веднъж може да е съвпадение, втория път може да е случайност, но три пъти — това е враждебно действие.

— Не разбрах?

— Той ни следи.

— Сигурна ли си?

— Той ще да е. И знаеш ли какво? Следи ни още от Минсар.

— Не ставай параноичка, Мегън.

— Не е параноя. — Изведнъж тя сви в една странична уличка и дръпна Лийф след себе си.

За момент се долепиха плътно до влажната каменна стена в мъртвата тишина. Само че не беше съвсем мъртва. Чуха се пробягващи стъпки, а след тях нищо. После пак стъпки, този път по-близо.

— Ето там — прошепна Лийф.

— Може да е той, но аз няма да чакам. Не обичам да ме следят... Прииска ми се да метна някое джудже зад гърба си.

— Какво?

— Да метна някое джудже. Това е един много стар и много некоректен спорт. Майка ми ще изпадне в шок, ако ме чуе само да говоря за това. — Мегън се ухили и се огледа наоколо. — Къде се намираме?

— Между третата и четвъртата стена.

— Не, питам накъде е изток?

Далеч пред тях, вляво, една каменна стена беше осветена от луната. Лийф посочи надясно.

— О, да — каза тихо Мегън и се замисли.

Тъй като беше непоправим четец на географски карти, тя беше разгледала картата на Еринт, преди да дойде тук днес. Сега сравни мястото, където стояха, с това на картата и започна да пресмята нещо.

— Добре — прошепна тя, — след шейсет стъпки вляво има врата в стената. През нея се минава в следващия кръг. Сега ще те оставя. Брой трийсет секунди и след това ме последвай. Върви по средата на улицата. При вратата не спирай. Продължи да вървиш.

— Какво ще правиш?

Тя се усмихна и изчезна.

Лийф зяпна от учудване. Тя не беше използвала магията, която играта предоставяше на разположение на играчите — не се появи типичния в такива случаи ореол и нямаше раздвижване на въздуха,

характерни за прибягване до магия от такова близко разстояние. Той щеше да забележи. Всичко стана много просто, за една-две секунди. Мегън я нямаше там, където според него би трябвало да бъде. Това малко го изнерви.

„Едно, две, три“, започна да брои той наум и както винаги в такива случаи се запита дали отброява точно секундите. Лийф напрегнато се заслуша в тишината на спящия град. Някъде високо летеше прилеп и се чуваше слабо цър-цър-цър. Сигурно преследваше пеперудите, привлечени от светлините на някой прозорец по кулите на Високата къща. Нищо друго не помръдваше.

„Тупур... тупур“.

„Петнадесет, шестнадесет, седемнадесет, осемнадесет — продължаваше да брои наум Лийф. — Деветнадесет, двадесет...“

Някъде извън крепостните стени за кратко се чу далечно мелодично пеене. Славей. Той изпя с дисканта си мелодията докрай и почти накара Лийф да забрави докъде беше стигнал с броенето. За момент тупуркането спря.

„Двадесет и осем, двадесет и девет, тридесет...“

Той излезе по средата на улицата и тръгна бавно към портата. Не се чувстваше много спокоен. Еринт беше град, в който носенето на оръжие в рамките на крепостните стени беше разрешено, така че той имаше нож. Умееше да си служи добре с него и можеше да причини сериозни неприятности на всекиго, който би се опитал да му направи нещо, затова се чувстваше спокоен в големите градове на реалния свят. Но това не беше голям град от реалния свят. Тук беше Сарксос и човек никога не можеше да бъде сигурен дали някой няма да се нахвърли отгоре му от някоя тъмна уличка със зареден базиликс^[1], срещу когото не помагаха никакви удари с крак в стил таекуондо.

Лийф продължи да върви, потискайки желанието да подсвирне. Така щеше да се почувства по-добре в тъмното, но щеше да издаде местоположението си на някого, чието нощно виждане не бе по-добро от неговото. Вървеше колкото може по-спокойно. Мина покрай едно осветено от луната място в стената вляво. На изток между две по-високи сгради се процеждаше тесен сноп лунна светлина. До портата, за която му беше споменала Мегън, трябваше да има не повече от двадесет крачки. Много бавно Лийф започна да разхлабва ножа от ножницата.

Зад него нещо едва чуто изтопурка.

Той не спря да погледне назад, въпреки че много се изкушаваше. Продължи да върви. Чу гласа на майка си да казва в ухото му: „Никой обикновен разбойник не се промъква до самия ти гръб. Винаги пробягват последните крачки. Ако към теб се промъква професионалист, нямаш никакъв шанс. Вероятно вече ще си мъртъв. Но ако е само някой аматьор, докато не чуеш да пробягва последните няколко крачки, все още има известно разстояние между него и теб. Когато чуеш да се затичва, вече е в обсега ти. Бързо направи нещо“.

Лийф продължаваше бавно да върви.

Тупур, тупур — пауза — тупур — пауза.

Той продължи да върви.

В стената вляво се видяха смътните очертания на портата. Той мина спокойно покрай нея, без да я погледне, но с периферното си зрение забеляза, че там нямаше никого.

Тупур.

Чуха се стъпки от меки обувки върху камъните. Сега вече би трябвало да е близо.

Лийф преглътна.

Тупур, тупур... — някой се затича.

Лийф рязко се извърна с изваден нож в ръка, изправил се на пръсти, готов да скочи напред или да побегне.

Не можа да направи нито едното, нито другото. Една сянка изскочи изпод арката на портата и се хвърли върху малката тъмна фигурка, която тичаше към него. Лийф не можа да разбере какво стана след това. Забеляза само, че двете сенки сякаш се сляха, а след това едната отхвъркна и се удари с все сила в стената. Чу се кратък писък, след това настъпи тишина, малката фигурка се свлече и падна върху калдъръма.

Лийф се спусна нататък. Но Мегън вече беше там, косата ѝ дори не се беше разрошила. Беше се надвесила над малката фигурка с ръце на кръста и гледаше с израз, който трудно можеше да се определи, но като че ли беше замислена.

— Той тежи почти колкото моя брат „Номер три“ — каза спокойно тя. — Интересно. Е, Гобо, вдигай си задника, не си чак толкова зле.

Джуджето стенеше и се превиваше на земята.

— Не ме удряй, не го прави повече!

Мегън се пресегна, стисна Гобо за яката на шутовската му дреха и го изправи до стената, вдигайки го почти до равнището на очите си. Двамата с Лийф разгледаха лицето му. Беше на мъж на средна възраст, доста сбръчкано като на човечето джуджета — отблъскващо лице, издаващо лош характер.

— Аз съм важна личност, мога да ви причиня много неприятности! — закани се с писклив глас джуджето. — Пусни ме!

— Да, бе, направо се разтреперихме — обади се Лийф. — Това ли беше хвърляне на джудже през гръб? — попита той Мегън.

— Направих го много нескопосано — отвърна небрежно тя. — Но мога пак да опитам.

Лицето на джуджето се изкриви от страх.

— Недей.

— Защо ни следиш? — попита Лийф.

— Защо ни следиш още от Минсар? — настоя да узнае Мегън. — Бързо отговаряй или, честна дума, ще те хвърля право през тази стена, пък да видим за колко важна персона ще те помисли гравитацията, когато тупнеш на земята.

— Какво те кара да твърдиш, че...

Мегън го издигна малко по-високо.

— Ръката ти умори ли се? — попита Лийф. — Дай аз да го поема. Напоследък вдигам доста големи тежести.

— Не — отвърна Мегън, — няма нужда. Няма да чакам повече. Гобо, това е последната ти възможност. Днес видях как раниха една жена и съм в много лошо настроение. Това ме прави доста безцеремонна с хора, които не отговарят на ясни въпроси. — Тя го вдигна още по-високо.

Джуджето я изгледа със странно изражение.

— Пусни ме долу — настоя то. — Ще ти кажа каквото искаш да знаеш.

Мегън го погледна за момент и го пусна.

— Така — каза тя. — Е, да чуем.

Джуджето започна да бърка из джобовете си. Мегън го наблюдаваше зорко като ястреб. Лийф се чудеше какво ли може да има в тези джобове.

— Ето — каза джуджето и протегна ръка, подавайки нещо на Мегън.

Тя го взе и започна да го разглежда близо до очите си с любопитство, като го обръщаше от едната и другата страна на слабата светлина. Приличаше на монета, но краищата му бяха гладки, а не с ръбове. Не беше и от метал. Беше кръгло, направено от някакъв тъмен минерал, с издълбан върху него знак. Мегън го вдигна на лунната светлина, която се процеждаше през една от бойниците на близката стена, и отново го разгледа. Беше прозрачно. Лийф също го погледна. Видя, че е много тъмночервено на цвят, дори на лунната светлина. Това нещо беше направено от рубин „Гълъбова кръв“. Върху него беше дълбоко издълбана буквата „S“. Мегън погледна Лийф с недоумение.

— Искам интервенция — каза тя.

— Слушам. Определи какъв е този предмет.

— Това е знакът на Създателя — чу се гласът на компютъра. — Емблемата на Сарксос, с която се удостоверява, че това е създателят на играта и притежателят на авторските права.

И двамата погледнаха изумени джуджето.

— Да — каза Гобо със свършено различен глас, — аз съм Крис Родригес.

[1] Митологично животно със змиеобразно тяло. — Бел.прев. ↑

4

Накрая те пак отидоха в „Овнешкия врат“. Когато пристигнаха, кръчмата беше затворена и там беше само младият пазач на портала. Малката вратичка се отвори.

— Покажи му това, което ти дадох — каза джуджето.

Мегън показа на човека рубинения знак и видя как присвитите му очи се разшириха. Вратичката се затвори и голямата врата беше отворена. Когато влязоха вътре, младежът погледна Мегън изумен.

— Вие?

— Не, не. Той — отвърна Мегън и посочи джуджето.

Но то вече не беше джудже. Изведнъж пред тях застана висок човек в джинси, риза с къси ръкави и поизносени маратонки. Беше едър мъж, приближаващ средна възраст, с буйна, къдрава коса, къдрава брада и кафяви очи, най-кротките, които Мегън беше виждала някога.

— Виж какво — обърна се Родригес към младия човек, — знам, че искаш да си поговориш с мен, но трябва да разговарям веднага с тези хора, защото е спешно. Може ли да дойда тук идната седмица, за да се видим? Това устройва ли те?

— Разбира се, чудесно — отвърна младежът. — Само затворете вратата, когато излизате.

— Не се безпокой.

Младежът излезе от предната врата и я затвори след себе си. Крис остана за миг неподвижен, след това сложи резето и отиде при най-далечната маса, където бяха седял и с Уейленд. Лийф, който продължаваше да гледа изумен Родригес, все още не можеше да повярва на очите си.

— Ама това наистина ли сте вие? — попита той.

— Разбира се, че съм аз. Няма измама. — Крис леко побутна знака, който беше сложен върху масата. — Винаги съм си мислил, че ще дойде момент, когато ще трябва да разкрия присъствието си. Затова се погрижих да намеря начин, чрез който играчите да разбират, че съм аз, начин, който не може да бъде фалшифициран.

Мегън кимна.

— И защо ни следите? — попита тя.

— Защото вие имате нещо общо с тези „натиривания“.

Тя и Лийф погледнаха Родригес, напълно шокирани.

— Не, не искам да кажа, че сте замесени в това — успокои ги Родригес. — Но вие се въртите около хора, които може би са замесени. Една от тях бе Елън, т.е. Елбай.

— Да, бяхме при нея миналата нощ.

— Така е. Установих го от дневниците на играта. Описанието, което ми даде за вас нейната племенница, беше доста точно. — Родригес се облегна назад. — Затова реших да ви видя с очите си... Обърнете внимание, това стана преди Елбай. После ви проследих дотук. Бях настроил системата така, че да ме предупреди, когато влезете отново в играта.

— Трябва да ви кажа — обади се Лийф, — че не го правим само за забавление. Ние сме изследователи сътрудници на Компютърната полиция.

— Да, Компютърната полиция — каза Родригес, подпря се на масата и прекара пръсти през косата си — Днес изпратих някои от техните хора тук. Естествено те трябваше да вземат отношение по случая Елбай и аз съм доволен, че дойдоха. Но не знам какво биха могли да направят. Не съм сигурен, че някой от нас въобще би могъл да направи нещо.

— В гласа му прозвуча нотка на отчаяние.

— Който и да го прави, не би могъл да не остави следи — обади се Мегън. — Според мен той вече е оставил някои улики след себе си. Само въпрос на време е, докато ние или старшите детективи от Компютърната полиция стигнат до...

Родригес вдигна глава.

— Време — каза той. — С колко време разполагаме, преди този човек да „натири“ някой друг? И дали ще прибегне до насилие? Дори първите „натиривания“, в които имаше само повреда на техниката, бяха лоша работа. Но опит за убийство — това вече не бих искал да се случва в играта ми.

— Разбираме — каза Лийф. — Ние също мислим така. Затова дойдохме и започнахме разследването, за да видим какво ще открием.

— Аз съм тук със същата цел — каза Родригес, — но не очаквах, че ще бъда запратен в стената.

— Съжалявам — каза Мегън и се изчерви до уши. — Мислех, че сте...

— Някакво джудже — каза Родригес и се засмя. — Е, да, Гобо е моят любимец.

— Той ваш герой ли е? — попита Лийф.

— Един от двайсетте — отвърна Родригес. — Някои от тях са доста кротки, други са буйни. Те ми дават възможност да се скитам насам-натам и да общувам по различен начин с хората, за да следя дали играят коректно играта. — Той леко се усмихна. — Това е едно от удоволствията да играеш ролята на Господ или на Род — усмивката му стана по-иронична. — Но през последните няколко месеца моите скитания са свързани повече с това да открия кой извършва тези „натирвания“. Причината не е само в желанието творението ми да не се използва по такъв начин. А аз наистина не искам. Саркос винаги се е ползвал с репутацията на сигурно място, такова, където Играта се играе честно. Не е от онези игри, в които босът променя правилата без предупреждение. Това, разбира се, е само игра. Нейната цел е потреблението. Трябва да се отнасяш добре с клиентите си. Ако се разчуе, че стават такива неща, ако имаме дори само още един случай на нападение, като този с Елбай, това ще навреди страшно много на играта. Могат да я закрийт. Можете да си представите какви неприятности от юридическо естество биха последвали. Онези момчета от компанията майка никак няма да ми се зарадват, ама никак.

Лийф гледаше масата с най-невъзмутим вид.

— Вижте какво — каза малко по-натъртено Родригес, — аз съм мултимиллионер и вече не си броя парите нощем, когато ми се спи. Имам голямата привилегия да правя каквото си поискам, за да си изкарвам прехраната. Няма по-хубаво нещо от това. Но има и по-важни неща от моето удоволствие. Те са много по-важни от парите. Ако няма друг начин да се спре това, ще се погрижа играта да бъде закрыта. По-добре е много хора да бъдат разочаровани, отколкото няколко души да бъдат убити. А ако питате мен, нещата въртят натам. Моля се на Бога да греша, но аз съм си песимист по природа. Затова съм и толкова добър дизайнер. — Той въздъхна. — Както и да е, казах на тези от Компютърната полиция, че ще окажа всякакво съдействие, което е по

силите ми. Компанията няма да ми позволи да им дам направо игровите дневници. (Позовават се на неприкосновеността на информацията, но мога да им прочета извадки от тях.) Между другото поискаха ми сведения и за вас.

Мегън кимна:

— Знаем. Скоро трябва да пристигне имейл, ако вече не е пристигнал, с данните за мен.

— О'кей. И за теб ли? — Родригес погледна към Лийф. — Да, добре.

— Ами сведенията за вашето участие в Играта? — попита Лийф изведнъж.

Родригес го изглежда. Мегън се почувства така, сякаш искаше земята да се разтвори и да я погълне.

— Какво искаш да кажеш?

— От Компютърната полиция може да предположат, че вие също може да сте замесен в тези „натирвания“ — каза Лийф с много равен, почти любезен тон.

— И защо би трябвало да правя такова нещо? — попита Родригес и се загледа в Лийф.

— Нямам представа — отвърна той. — И аз не го вярвам, но... — Лийф сви рамене.

— Е, що се отнася до това, сървърите на играта следят всяко мое действие, както и на всички останали. Човек нищо не знае. Може да откача и да се опитам да променя кода. — Лицето му придоби ироничното изражение, което се появяваше на всеки две минути и с което като че ли искаше да каже, че за подобна вероятност няма никакви изгледи. — Дневниците на сървъра ще потвърдят кога съм бил тук, а честно казано, в това отива по-голямата част от работното ми време. Ако не съм зает с отстраняването на технически дефекти, които противно на общото мнение непрекъснато се появяват, тогава участвам в играта, скитам насам-натам, за да видя кой е непослушен. За щастие този вид информация не може да бъде фалшифицирана.

Мегън погледна към Лийф, а той отвърна на погледа ѝ. И двамата се питаха колко истина има в това твърдение. После насочиха вниманието си върху непосредствената задача.

— Вижте — обади се Мегън, — ние говорим за по-систематизиран метод при извършването на нашето разследване. — В

няколко минути тя му обясни следвания от тях индиректен метод. — Тук има някакви възможности — добави тя. — Дневниците.

Лийф я погледна.

— Имам предвид дневниците за развитието на играта, които се пазят в сървъра — поясни Мегън. — Те следят дейността на всеки участник. Натирванията, т.е. физическите посегателства върху апаратурата, както и тези срещу хора, какъвто е случаят с Елбай, са ставали, когато извършилият ги играч фактически не е участвал в играта. Ако направим проверка в компютъра...

Родригес я погледна малко тъжно.

— Знаете ли колко стотици хиляди, понякога и милиони хора могат да не участват в играта в даден момент? Ще трябва да намерите някакъв друг критерий за класификация, за да намалите бройката на възможните заподозрени.

— Имаме и някои други критерии — намеси се Лийф. — Всъщност изготвили сме списък на шестима души, за които много бих искал да направя справка в дневниците на сървъра.

— Кои са те?

— Ориета, Хунсал, Балк Бурмата...

Родригес поклати глава.

— Ама че имена, откъде ли са ги взели?

— Рутин, Уолс и Лейтърън.

— Ха! — възкликна Родригес. — Та всичките са генерали или пълководци. Кое ви накара да се заинтересувате тъкмо от тях?

Лийф му обясни.

— Е, за шестимата със сигурност можем да направим справка.

— Известно ли ви е времето, когато са били извършени тези нападения? — попита Мегън.

— Да, сигурен съм в това. — Родригес преплете пръсти и подпря брадата си на тях. — Интервенция.

— Слушам.

— Обажда се босът.

— Проверено.

— Искам достъп до времето в реалния свят, в което са били извършени нападенията срещу натирените играчи.

— Достъпът осигурен. На ваше разположение е.

— Искам достъп до записите в сървъра за участието в играта на следните играчи: Хунсал, Рутин, Ориета, Уолс, Балк Бурмата и Лейтърън.

— Достъпът осигурен. На ваше разположение е.

— Сравни.

— Да сравня. По какъв критерий?

— Провери кои играчи са били извън играта по време на нападенията.

Лийф и Мегън затаиха дъх.

— Уолс е бил извън нея при нападение номер едно и нападение номер три. Ориета извън при нападение номер пет. Балк Бурмата извън при нападение номер седем. Всички останали са били в играта при всички атаки.

Мегън и Лийф се спогледаха. Лийф се намръщи.

— Не стана... Надявах се на нещо по-безспорно. Всички други са били в играта.

— Така казва компютърът.

— Каква е вероятността да е допуснал грешка? — попита Лийф.
— Или пък да има някаква намеса в програмирането на дневниците му?

Родригес тихо се засмя.

— Като предположение не е лошо, но нямаш представа колко строг е контролът на системата ни и колко невъзможен е достъпът до нея. Компютърът сам изписва кода. Не поверяваме вече тази работа на хора програмисти. Машината се справя отлично сама. Освен това тук става дума за милиарди кодове. С никакъв брой хора, маймуни или други примати не може да се свърши работата толкова бързо, колкото го изисква системата, дори да ги завържем с вериги за клавиатурите. Просто казвам на машината какво е необходимо и тя го прави. Никой друг няма достъп до кода или до дневниците в сървъра, освен двама души в компанията майка. Няма начин те да са замесени в тази работа. Боравят с дневниците само когато го изискват архивите. Освен това всичко е засекретено, като личните кодове на играчите и т.н.

— Значи няма начин да бъдат манипулирани.

— Абсолютно никакъв, повярвайте ми. Има много други страни, които проявяват интерес в използването на Сарксос, кодовете му и структурата му, за да правят изпитания с друг вид симулации, които не

са обществено достойние. Точно поради тази причина при нас мерките за сигурност са изключително строги.

— А има ли начин да се знае къде са били тези хора, които не са участвали в играта по време на нападенията? — попита Мегън.

— Да, до известна степен — отвърна Родригес. — Защото може да се направи справка в дневниците и да се разбере след колко време са се включили отново. Интервенция.

— Слушам.

— Прегледай дневниците, за които ти споменах. Отбележи дали някой от тези играчи е бил извън играта за повече от... един час.

— Уолс. Отсъствал е четири часа и тридесет минути.

— И пак се е включил в играта?

— Да.

— Има само един проблем — каза Родригес с леко разфокусиран поглед, което подсказа на Мегън, че гледа в някакъв екран във въздуха, който той виждаше, а те не. — Първата атака беше в Остин, щата Тексас, а Уолс живее в Улан Батор. Дори с транспорта за околното космическо пространство не можете да отидете за четири часа от Вътрешна Монголия до Тексас, защото няма директни полети. Я си помислете колко прехвърляния ще трябва да направите. — Той поклати глава. — Не, така няма да стане. — Той се облегна назад и скръсти ръце. — Вероятно вашата линия на разсъждение е непригодна за случая.

— Това е всичко, с което разполагаме — обади се Мегън.

— Вижте, не се опитвам да ви разубеда — продължи Родригес. — Самият аз не разполагам с нещо по-добро. Обработих данните по всички възможни начини и не стигнах доникъде. Много се надявам вашите хора от Компютърната полиция да направят нещо, защото нищо не мога да измисля. Но ви уверявам, че когато хванем виновника, който и да е той...

— Кога? — прекъсна го с лека усмивка Мегън. Неговата увереност ѝ хареса, обаче въпреки това беше тъжна. Продължаваше да мисли за Елбай.

— Чули ли сте нещо за Елбай, т.е. Елън? — попита тя.

— Излязла е от операционната — каза Родригес, — но още е в безсъзнание. Непрекъснато мисля за нея. — Той въздъхна. — Все пак трябва да ви благодаря за желанието да помогнете, за това, че се

опитахте да промените нещата. Има ли нещо, което бих могъл да направя за вас?

— Засега не — отвърна Мегън и поклати глава.

— Би било добре, ако имахме малко повече точки за транзитно преминаване. Изразходвах много от моите за тази работа — обади се изведнъж Лийф.

Родригес се засмя.

— Искате да продължите да работите по проблема, така ли?

Те кимнаха.

— Е, тогава считайте, че имате открити сметки за транзитно преминаване, докато работата не се разнищи. Интервенция.

— Слушам.

— Босът е. Погрижи се игралните герои Кафявата Мег и Лийф, Магъосникът от плетищата, да имат открити сметки за транзит от този момент до второ нареждане от моя страна.

— Изпълнено.

— Така поне ще имате една грижа по-малко.

Той въздъхна, погледна скръстените си ръце и отново вдигна очи.

— Обичам това място. Трябваше да го видите в началото. Малък, нарисован нескопосно, мизерен, пригоден само за видео свят, за който ви е достатъчен само един персонален компютър. — Той се засмя. — После нещата започнаха да стават неуправляеми. Този свят започна да излиза от контрола на своя създател. Сега имам около четири милиона клиенти... Това са обитателите на един нов свят. Наистина вярват, че той е нещо съвсем различно. — Родригес отново се засмя. — Преди няколко месеца получих писмо по имейла от едни хора, в което ни съветват да поискаме от правителството да им разреши да трансформират Марс така, че да прилича на Земята и да преместим там Сарксос. Получавам много писма от хора, които искат да се преместят. Тук нещата са направени много добре и изглеждат съвсем като истински. Можеш да се храниш, да пиеш, да спиш, да се биеш... да правиш какво ли не. Но не можеш да останеш. Хората започнаха да говорят, че искат да останат тук... да живеят постоянно.

Той поклати глава.

— Единственото нещо, което не предвидих е, че в реалния свят те ще почнат да се отнасят така един към друг в зависимост от това, какво са направили или не са направили тук. Това никога не е било

едно спокойно място. Не е създадено с такава цел. Това е игра на война! Тук мирните договори непрекъснато се нарушават. Винаги ме е изненадвало, че хората искат да живеят тук, а не само да водят военните си кампании и да се сражават на бойното поле. Обаче сега... като че ли змията влезе в Рая. Не ми харесва тази змия. Искам да смачкам грозната ѝ глава.

— Ние също — каза Мегън.

— Знам. Тъкмо затова водим този разговор.

— Възнамеряваме да продължим, докато не открием змията и не ѝ смачкаме главата — заяви Лийф.

— Направете го. Ако този вид посегателства зачестят и не бъдат спрени веднага, ще взривят този свят. Не искам да стане така. — Той огледа пропуканите стени наоколо, разпокъсания сламен покрив, облите камъни по пода, осеян с боклуци. — Не искам всичко това да изчезне. Това тук и планините, в които гнездят базиликсите, океаните с морските чудовища, лунната светлина, звездите и хората, които идват в моя свят, за да играят... Не искам всичко това да се срути и да бъде прибрано в някоя кутия на тавана. Искам този свят да ме надживее. Това ще бъде един вид безсмъртие. Свят, който да продължи да съществува, след като създателят му си отиде или се укрие... — Той леко се усмихна. — Ще стане нещо като това, което е сега във външния, физически свят.

Родригес ги погледна изпитателно.

— Направете каквото можете... но бъдете предпазливи. Не мога да бъда отговорен за действията ви. Преди влизането ви във виртуалния свят вие сте подписали декларация, че го правите доброволно.

— Не се безпокойте, разбираме нашата отговорност — успокои го Мегън. — Ще се справим...

— Добре. Ето, вземете това. — Той бръкна в джоба си и извади един знак с издълбана буквата „S“ върху него. Не беше рубинен, но от чисто злато или поне така изглеждаше. Ще работите заедно, затова го вземете със себе си. Ако ви е нужно нещо от системата... информация за други играчи, естествено в рамките на разумното, или пък някои допълнителни умения... Ти например си магьосник, знаеш как стават тези работи, обърни се към системата. Тя ще ти ги предостави. Може

да ми оставяте съобщения по имейла или пък да говорите с мен, ако съм в играта.

— Благодарим. Това наистина е...

— Не ми благодарете. Аз трябва да ви благодаря за това, което правите. Има още няколко души като вас, които извършват тайно разследване. Мисля, че ако тези, които разследваме случая, сме повече, толкова по-добре. Но междувременно бъдете внимателни.

— Ще внимаваме — обеща Лийф.

Родригес се изправи.

— Е, добре... Там, където живея, е вече късно. Трябва да вървя. Още веднъж ви благодаря.

Те му кимнаха за довиждане. Родригес им махна, след това се чу едно „пук“ от изместения въздух и той изчезна.

Лийф и Мегън се спогледаха.

— Не е Лейтърън, мамка му — изруга Лийф.

— Отново сме там, откъдето започнахме — каза Мегън.

Те станаха, излязоха от „Овнешкия врат“ и внимателно затвориха вратата след себе си.

Сутринта Уейленд ги чакаше на пазарния площад, събрал багажа си и готов за път. Беше си сложил „пътната шапка“, която Лийф помнеше. Беше голяма и доста смачкана, с мушнато в нея проскубано перо. Приличаше на нещо средно между изпаднал мускетар и безработен норвежки бог.

— Днес още не съм ходил във Високата къща — каза той, като ги водеше към следващия вътрешен кръг на града. — Мисля обаче, че няма да бъде трудно да намерим стария Талд, иконома. Той ще ви заведе при лорда. Фетик не от тези, които държат на официалностите. По тези места те не са на почит. Хората не биха ги спазвали.

— Мислех, че тук обичат церемониите — обади се Лийф. Имат своя Зимен фестивал, когато изгарят сламено чучело, а и празник на Пролетната лудост, когато в продължение на три дни всички са пияни.

— Вероятно старият Талд няма да държи много на протокола — каза Уейленд, когато минаха през портата, водеща към следващия кръг. Той махна за поздрав на някакви познати, покрай които минаваха. — Той е свестен човек, няма да имате неприятности с него.

Мегън погледна към Уейленд, малко озадачена от това внезапно безразличие. Но в това време той мина през една друга порта, която се

изпречи пред тях, следван от Лийф. Тя сви рамене и тръгна след тях.

Най-вътрешната крепостна стена на Еринт беше самият стар замък, изграден от големи скали от глетчера, нарязани на правоъгълни блокове, сякаш са били от сирене.

— Как тогавашните хора са успели да го сторят все още е загадка — каза Уейленд, като погледна стените. — Днес никой не може да направи подобна магия.

— Може да са го направили с лазер — обади се Мегън, като гледаше гладките ръбове на блоковете и повърхността им, която изглеждаше като полирана, без да са били подложени на специална обработка. Когато влязоха вътре, тя се възхити на таланта на човека, който беше отделил толкова много време за детайлите в целия създаден от него свят. Това не беше само една сложна и необикновено майсторски свършена работа. Беше мистерия, една загадка. Тук човек би могъл да прекара часове от свободното си време, опитвайки се да разбере дали Род е разхвърлял безразборно детайлите, или е искал да им предаде някакво скрито значение. Същевременно съществуваше и възможността да не е имал намерение да им придава каквото и да било значение, а това да е било просто една шега, която според Мегън беше напълно в стила на Създателя.

— Едно е сигурно — че е много красиво — каза Уейленд и ги поведе нагоре към вратите на замъка, които бяха отворени. Отвън, в предния му двор, хората бяха прострели пране да се суши на слънце, а един едър, червендалест човек, облечен в тъмносини дрехи, се разхождаше с явно началнически вид, като размахваше ръце и даваше заповеди. Когато тримата се приближиха, той веднага се обърна строго към Уейленд:

— Няма свободни места, ковачо, тук не можем да ти предложим работа!

— Господарю Талд — каза Уейленд, — престани да крещиш. Тези хора са дошли по работа!

— По каква работа?

— По-добре попитай тях.

Лийф любезно се поклони на иконома и каза:

— Сър, ако е възможно, бихме искали да се видим с лорд Фетик по един въпрос, който не търпи отлагане.

— Сега ли? Не знам дали би могло да се уреди, млади човече, днес той е много зает.

— Мислиш ли, че са използвали магия за разрязването на тези блокове? — попита Мегън внезапно Уейленд и посочи към най-близката стена. Той се обърна натам, а в този момент Лийф извади знака от джоба си и бързо го показа на Талд. Той широко отвори очи.

— Сега още е рано, струва ми се, че до първата аудиенция има още малко време. Заповядайте, госпожице, и вие, млади господине.

— Трудно е да се каже — отговори Уейленд, а Лийф скри знака в джоба си. — По онова време...

— Предполагам — съгласи се Мегън. — Виж какво, Уейленд, ние може да се забавим.

— Тогава аз ще съм на пазара, а може и да ме няма. — Той им махна с ръка и тръгна към портата.

Лийф изгледа въпросително Мегън, когато последваха икономата през вратата на замъка и тръгнаха нагоре по криволичещите стълби, които се виеха около стените на централната кръгла кула. Мегън поклати глава и сви рамене.

Вторият етаж беше една голяма, просторна зала, подобна на тази във вътрешната крепост в Минсар. Разликата беше, че сега, през лятото, гоблените бяха свалени. Не беше проблем, защото по това време на годината беше топло и приятно.

Икономът ги заведе до средата на залата, където имаше маса и стол, на който седеше мъж.

— Лорд Фетик — каза Талд, — тези пътници са дошли по спешна работа и носят знака на Род.

Мъжът в стола вдигна глава малко изненадан, след това стана и ги поздрави със старомодна вежливост, на която Лийф и Мегън отговориха с поклон.

— Така ли? Тогава донеси им два стола, моля те, за да се настанят удобно. И им се извини.

Талд се разшета, донесе два леки плетени стола, постави ги до далечния край на масата и излезе. Мъжът ги покани да седнат.

На Мегън ѝ мина през ум, че никога досега не беше срещала някой да носи розови слънчеви очила, а и малцина бяха познатите ѝ, които изобщо носеха очила при този напредък на лазерната хирургия. Но ето че Фетик носеше. Беше висок, строен, с малко замислено

изражение мъж, облечен в дълга широка дреха, както е било модно през 14-и век, но в очите на Мегън тя приличаше на нещо средно между монашеско расо и хавлия за баня. „Вероятно обаче е много удобна“, помисли си тя.

Ако това беше тронната зала, не беше кой знае колко украсена. Тронът всъщност беше един удобен стол с малко по-дебела тапицерия. Беше поставен до една маса, която вероятно се използваше за официални вечери, но сега служеше за бюро. Нейната красиво полирана, гладка повърхност беше почти цялата затрупана с най-различни книжа, пергаменти, свитъци и книги с шита подвързия, пачи пера, писалки, стила и плочки за писане. Човек имаше чувството, че в старинна библиотека беше станала някаква експлозия.

— Сър — каза Лийф, — благодарим ви, че отделихте от времето си, за да ни приемете.

— Вие сте добре дошли, но бъдете кратки. Сигурно разбирате, че тази сутрин съм много зает и не разполагам с време. — Той посочи към бюрото.

— Напълно ви разбираме — отговори Лийф. — Сър, познавате ли този знак? — Той му подаде златната монета, която Родригес им беше дал.

Фетик я изгледа малко скептично.

— Интервенция — каза той тихо. После прошепна нещо на компютъра, а той му отговори също шепнешком.

Вдигна вежди и пак зашепна нещо. След това каза: — Всемогъщият Род е бил тук?

— Да, сър, видяхме го снощи. Изпраца ви много поздравя — каза Лийф, което не беше самата истина, но си помисли, че Род вероятно би казал така.

— Какво иска той?

— Поиска да разговаряте с нас по един въпрос, който ви засяга... Затова дойдохме да се срещнем с вас — отвърна Лийф.

— Сър — обади се Мегън, — немного отдавна вашите войски се сражаваха с тези на крал Аргат от Орксен.

— Да — каза Фетик и седна, а върху лицето му се изписа злорадство. Изведнъж той вече не изглеждаше толкова безобиден. — Да, ние спечелихме.

— Така беше. Сега проблемът е, че всеки, който се е сражавал с Аргат и го е побеждавал, има опасност да бъде — извинете ме, че трябва да употребя тази неделикатна дума — „натирен“. За миг Фетик я погледна учуден.

— Наистина е неделикатна. — После пак погледна към джоба, в който Лийф беше прибрал знака. — Вие обаче притежавате това... Така че бихме могли да разговаряме за неща от външния свят. Да не искате да кажете, че госпожата, която беше „натирена“ онзи ден, е била...

— Тя се канеше да се сражава с Аргат и щеше да го победи. Беше „натирена“ малко преди да започне битката. Други също са били „натирвани“, обикновено след сражението. Но сега тези неща започват да изпреварват събитието.

— Аргат ли го е извършил, или някой от неговите хора? Или пък...

— Никой не знае. Само забелязахме тази връзка. Затова предупреждаваме хората, които са побеждавали Аргат напоследък, да вземат мерки за своята сигурност. Както тук, така и навсякъде другаде.

— И какви мерки трябва да вземат? — попита Фетик.

Лийф и Мегън се спогледаха.

— Ами... — не знаеше какво да отговори Мегън.

— Бъдете по-внимателен от обикновено при влизане и излизане — обади се Лийф. Беше запознат с изискванията от дипломатическите връзки на баща си. — Ако следвате някакъв определен маршрут при пътуване или във външния свят, трябва да го промените. Ако сте запланували някакви визити, които не са наложителни, отменете ги. Проверете жилището си, за да се уверите дали няма някои предмети, които не сте поставял там и са ви непознати.

— Да си стоя вкъщи? — попита Фетик. — Да затъмня прозорците? Да заключа вратите?

Лийф го погледна и си каза, че може би ще е по-разумно да не отговори веднага.

Фетик седна отново в стола и мушна пръсти в робата.

— Млади господине — каза той, — знаете ли с какво си изкарвам прехраната „отвън“?

Лийф поклати глава. Не беше се запознал толкова подробно с досието на Фетик.

— Събирам боклук — каза лорд Фетик — в Дълът, щата Минесота. Работата ми изисква да следвам стриктно и трите маршрута два пъти в седмицата. Всяка промяна на маршрутите за събиране на боклука би била повод за сериозно недоволство от страна на моите шефове. — Той въздъхна. — Да, знам как е била „натирена“ онази госпожа миналата вечер. Много жалко. Имате ли сведения как е тя?

— Все още е в болницата — отговори Лийф. — Нямаме новини дали е дошла в съзнание.

— Да, добре — каза Фетик. — Мисля, че е отивала към магазина, когато някой изблъска колата ѝ от пътя. Работя в средно и много натоварено движение през целия ден и ако някой иска да ме убие или да ме осакати, няма да му е трудно да го направи. Най-много се безпокоя, че могат да сбъркат и да убият някого от моите колеги. От това, което ми казвате, ми се струва, че в момента нищо не може да бъде направено за цялостното решаване на проблема. Тези от нас, които са определени за мишени, вече са извършили деянието, което е причина да станат такива. Не можем с нищо да променим нещата.

— Вероятно не — съгласи се Лийф.

— В такъв случай — каза лорд Фетик — аз ще трябва оттук нататък да живея в постоянен страх, докато се появи тази личност, опитвайки се да се защитя от неизвестно нападение, което може да дойде от най-различна посока. Другата възможност е да си живея както досега и да не се поддавам на страха. Нали така се постъпва с терористите?

— От етична гледна точка това е една достойна позиция каза тихо Мегън. — Но от практическа тя малко би повлияла на терористите, които разчитат точно на такова нещо при гордите и смели хора. Лошото е, че те не се отказват от плановете си и в крайна сметка ви ликвидират.

— Нека да дойдат — каза Фетик. — Готов съм да ги посрещна и ще продължавам да си гледам работата и тук, и там.

Високият, строен мъж стана, заобиколи бюрото и се приближи до тях.

— Ще ви призная нещо — каза той. — Писна ми. Прахосах две нощи от моето игрално време, което ще ми се отрази на заплатата, за да забавлявам мизерния лакей на Аргат Херцога, който беше тук и се веселеше с гадното си малко джудже, ухажваше дъщеря ми, ядеше от

запасите ми, изпи всичкото ми най-добро вино и се опитваше да ме убеди, че една женитба е добра идея. Отвратително, супернахално същество! Остана тук две нощи и положи всички усилия, за да ме изнудва. Нещо по-лошо — да ме сплаши. Опита се да ме накара да сключа един съюз, който не ме интересува и за който биха ме осъдили всички от единия край на Североизтока до другия. Съюз с човек, нападал моята страна, нападнал и мен само преди осем месеца! Това е най-евтиният и отвратителен вид рекет. Трябваше да седя тук, да си говорим глупости и да правя политика. Не мислете, че не разбирам от държавническо изкуство. Дойде ми до гуша да ме подлагат на натиск! Не ми трябва такъв живот. Не си струва. — Той се облегна назад и въздъхна, за момент загледан в пода.

— Ще взема мерки в рамките на разумното — каза Фетик, — но нищо повече. Който и да стои зад това, отказвам да му позволя да контролира живота ми. Но все пак ви благодаря, че сте си дали труда да ме предупредите. Предполагам, че ще се отбиете и при други по пътя си.

— Да — каза Мегън, — при херцогиня Морн.

Фетик избухна в смях.

— Ще ѝ кажете това, което съобщихте на мен?

— В общи линии — отвърна Мегън.

— Имате ли брони?

Тя и Лийф се спогледаха.

— Ще ни трябва ли?

— Ако ѝ кажете, че трябва да промени ежедневния си маршрут, ще ви трябва поне дървен щит — каза Фетик. — Е, желая ви късмет. Разбирам, че го правите само от добри намерения... и ако, както разбирам, сте свързани по някакъв начин с усилието да откриете кой „натирва“ хората, пожелавам ви най-голям успех. Сега трябва да се занимаем с моите работи. Не искате ли да останете за закуска?

— О, не, не, сър — каза Лийф, — въпреки че ви благодарим. Трябва да се отправим веднага към херцогиня Морн.

— Не искате ли да премислите за броните?

Лийф леко се усмихна.

— Мисля, че ще се справим някак.

Те се поклониха на Фетик и излязоха. Огледаха се из пазара, преди да предприемат транзитното пътуване, но видяха, че Уейленд

вече си беше тръгнал. Никой не знаеше точно кога.

— Е, както и да е — каза Лийф, — той ще ни потърси. Готова ли си за транзита?

— Същия обхват ли ще има?

— Същия.

— Готови. Запуши си ушите заради промяната във височината.

Всичко стана в черно и бяло и се изпълни с фосфор, а Мегън запрегльща, за да изравни налягането в ушите си. Най-последно успя и огледа пейзажа наоколо, който беше толкова различен от този на Еринг, колкото денят от нощта.

Наоколо всичко представляваше равна, блатиста, извита като подкова речна делта, в която безброй езерца и вади искряха на утринното слънце. Навсякъде растяха тръстики, а върху тях се поклащаха и пееха червенокрили косове и скорци. В средата на всичко това имаше голяма платформа, изградена от масивни блокове, потопени във водата, а върху нея се издигаше огромна дървена къща с кулички и кули като замък. Към нея през водната пустош водеше път от дървени трупи, който завършваше с подвижен мост и стръмен лъкатушеш насип, издигащ се до самата платформа.

Двамата тръгнаха по дървения път към замъка на херцогинята. Докато вървяха, Мегън плесна един нахален комар и каза:

— Обърна ли внимание на Уейленд тази сутрин?

— Какво? Не особено.

— Може би на мен така ми се е сторило — продължи Мегън — но в него имаше нещо, не знам... Като че ли не беше много на себе си тази сутрин. Видя ми се някак разсеян.

— Забелязах, че най-вече ти го разсейваше. Защо го направи?

— Мина ми през ум, че може би не е нужно всеки да знае за знака — обясни Мегън. — От една страна, това е предпоставка да бъде лесно откраднат. Между другото, я ми го дай за малко.

— Заповядай. — Лийф й го подаде.

— От друга... — продължи колебливо Мегън, — забеляза ли как отговаряше той на въпросите?

— Не. Защо?

Мегън сви рамене.

— Ами, продължаваше да ми отговаря някак повърхностно или... Абе не знам... Просто отговаряше неадекватно на това, което го

питат...

— Може да не е добре със слуха — предположи Лийф.

— Я не се занасяй.

— Не бе, сериозно. Ако проблемът със слуха се дължи на увреден нерв, дори виртуалността не може да помогне много. Може би не ни е чувал добре. Виждам съм подобни случаи.

— Хъм — Мегън се замисли върху казаното. — Предполагам, че ако не е чул добре, би могъл да попита отново.

— Сигурна ли си, че не си въобразяваш?

Мегън го изгледа и потърка очи. Усещаше някакво глождане, може би от транзитните пътувания.

— О, не знам... може и да си прав. А може да е бил просто разсеян. Бог ми е свидетел, че и аз съм така в момента. Всичко е възможно. — Тя въздъхна.

Обаче малко по-късно, докато продължаваха да вървят, Мегън се замисли какво беше казала и отговорите, които беше получила. Накрая си каза: „Не, не, не си въобразявам. Той наистина не беше на себе си. Не можеше да се концентрира... Предполагам, че на всеки може да се случи, дори и когато е в играта. Въпреки че парите, които хората плащат, за да играят, би трябвало да ги накарат да се отърват от подобна разсеяност още преди да са почнали да ги пилеят“.

Тя помисли още известно време, а после тихо каза:

— Интервенция.

— Слушам.

— Виждаш ли този знак на господаря си?

— Да виждам го. С какво мога да ви помогна?

— Играчът на име Уейленд съществува ли реално, или е измислен?

— Искате да кажете дали е човек?

— Да.

— Да, играчът е човек.

— Хъм. Край на връзката — каза Мегън и мушна знака в джоба си. „Мразя, когато компютърът ми казва неща, които не искам да чуя“.

— Виждам, че стражите горе на стените са ни забелязали — обади се Лийф. — Виж тези арбалети.

— Може би затова са ни били нужни броните — отбеляза Мегън, когато стигнаха до началото на подвижния мост и застанаха в сянката,

хвърлена от помещенията на стражата.

— Много е късно за връщане назад — отвърна Лийф прекалено безгрижно за човек, срещу когото са насочени толкова много оръжия.

— Не знам — обади се тихо Мегън, когато още войници наизскачаха от караулките и застанаха от другата страна на моста. — Струва ми се, че една късна закуска би ми се отразила добре.

Мегън се прехвърли от Сарксос в собственото си виртуално пространство и откри, че я чака куп електронна поща. Трябваше да свърши много неща, но в момента не ѝ се занимаваше с тях. Прекалено много разочарования, прекалено много вълнения, прекалено много неща не станаха както искаше.

Излезе от персоналното си виртуално пространство, чувстваше се крайно изтощена... и така, сякаш я бяха били по цялото тяло с бейзболна бухалка. „Стрес“, каза си тя, стана от креслото и погледна часовника. Беше 5 и 16 минути сутринта. „Охо, не може да е чак толкова късно... не може, ама може“.

Мегън излезе от кабинета и отиде в кухнята, като охкаше на всяка крачка. Някой предвидливо беше сложил всичко, необходимо за приготвяне на чай, а също и един банан на масата.

Сигурно е татко, помисли си тя и леко се усмихна. „Бананите са добри за онези, които остават будни през цялата нощ“, обичаше да казва той. „Калият помага на мозъка да работи по-добре“. Сигурно беше наясно по въпроса, защото и той често работеше през цялата нощ.

Последиците от това, че беше пренебрегнала една „семейна нощ“, бяха по-малко, отколкото беше очаквала. Баща ѝ очевидно беше разбрал, че става нещо важно. Явно беше говорил с майка ѝ за него, не беше задавал въпроси на Мегън, което беше мило и типично за него. Но днес въпросите със сигурност нямаше да ѝ се разминат. Щеше да се наложи да обясни какво става и това я изпълваше със страх. Знаете, че баща ѝ сам щеше да се досети за това, което не беше казала на Уинтърс, и щеше да я накара да забрави за натирванията в Сарксос и да остави тази работа на Компютърната полиция. Ако ѝ кажеше това, тя трябваше да се съобрази с него. Поне дотолкова Мегън зачиташе мнението му.

„И все пак“.

Тя сложи чайника на печката и включи нагревателя, обели банана, седна до кухненската маса и започна да яде замислена. Вече за десети път прехвърляше в главата си нишките в разследването, които следваха с Лийф. Но ѝ беше трудно да мисли. Чувстваше се наистина уморена, а образът на смеещата се гръмогласно херцогиня Морн не слизаше от очите ѝ.

На двамата с Лийф не им потрябваха чак брони при разговора с нея. Може би тук Фетик беше попрекалил малко в предупрежденията си. Но презрението, с което Морн се отнесе към идеята, че някой може да я натири, не се различаваше по нищо от това на Фетик. Тя беше на около седемдесет, дребна, слаба и жилава като кожата на стар ботуш, но същевременно изключително забавна. „Упорита е“, помисли си Мегън. Усети, че би искала, когато стане на седемдесет, да прилича на нея.

— Нека само се опитат — с тези думи Морн беше изразила отношението си по случая. Тя беше доволна, че компютърът ѝ е на сигурно място, че животът ѝ е добре защитен. Но дори и да не беше така, помисли си Мегън, Морн притежаваше безстрашието на човек, който считаше, че е изживял добре по-голямата част от живота си и не се страхува да излезе от играта в даден момент, ако така беше предопределила съдбата.

Мегън и Лийф си тръгнаха от Дървената къща, а в ушите им още кънтяха насмешливите упреци на старата госпожа срещу онези, които са имали дързостта да си пъхат носа в личните ѝ работи. След това и двамата трябваше да излязат от Сарксос, защото им предстоеше да отидат на училище. И двамата бяха уморени до смърт, въпреки че не искаха да си го признаят.

— Имах дълъг ден — каза Мегън на Лийф, — но по-късно мога пак да се върна тук. — Нека знакът на Крис остане в мен. Става ли?

— Нямам нищо против — отвърна Лийф. Той ѝ даде знака и изчезна.

Мегън виждаше, че е толкова уморен, колкото и тя, видът му беше съвсем измъчен.

Сега знакът стоеше на „бюрото“ във виртуалното ѝ работно място. Точно приключваше с банана, когато чайникът започна да свири. Мегън бързо стана, дръпна го от печката и пак се замисли за

знака. „Значи не е Лейтърън“. Все още не можеше да се примири с този факт. Просто нещата не се връзваха. Припомни си мисълта на Шерлок Холмс: „Елиминирай невъзможното и онова, което остане, е истина“. Или поне е възможно.

„Пет и половина. Не мога да повярвам, че съм била там цяла нощ, но...“ Тя повдигна вежди, въздъхна, наля си вряла вода в чашата с чая, а после отиде в малката баня до кухнята, намокри една кърпа за лице със студена вода и я сложи върху очите си. Студенината ѝ действа като шок, но ѝ стана приятно.

Мегън задържа кърпата още известно време и се загледа в слабите светлини, които играеха под клепачите ѝ — доказателство за това колко уморени бяха очите ѝ. После махна кърпата, остави я до мивката и отиде да си вземе чая. Седна, отпи внимателно и още веднъж започна да обмисля всичко отначало. Не можеше да се отърве от чувството, че е пропуснала нещо, свързано с дневниците на сървъръра. Според Лийф те бяха опитали всички възможности за проучване на този вид информация, а тя се прекланяше пред неговия опит в тази сфера. „Трябва да има нещо друго“, помисли си тя. „Нещо, което сме пропуснали...“ Но подсъзнателно мисълта за дневниците на сървъръра не я напущаше. „Това е просто мозъчна преумора“, каза си след малко Мегън, отново отпи от чая и пак се изгори. „Приличам на плъх, когото пуцат отново и отново в експериментална тръба, в която няма сирене“.

Така постъпваше и майка ѝ, а тя ѝ се присмиваше, когато оставяше ключовете си на едно място, а ги търсеше на съвсем друго и повтаряше това безброй пъти, макар да ѝ беше съвсем ясно, че те не са там. „И аз съм като нея“.

Чаят изстина достатъчно, за да може да се пие. Мегън отпи още една глътка. „Гроги съм. Какво ще облека днес за училище? От дни не съм проверявала как стои въпросът с прането“. После тихо изруга, стана и се върна в кабинета. Отиде при бюрото и отмести встрани новата купчина книги. „Наръчникът за Лондон, 1875“ на Бедикър, „Гъбите по света“, „Вкусовете на Изтока“. „Сигурно тази вечер ще прави къри. Може да му сложи и гъби“. Тя седна в креслото и премина във виртуалното пространство. Пред нея се простираше жълто-кафявата повърхност на Рея, цялата покрита с току-що паднал синкав

сняг от метан, а Сатурн висеше обагрен в златисто и безмълвен в студения мрак на Космоса.

„Какво ще правя с цялата тази електронна поща?“, запита се Мегън.

— Компютър, стол, моля. — Столът се появи. — Покажи ми пощата.

Във въздуха пред нея се появиха резюметата на петнайсет съобщения. Някои бяха неподвижни, други бавно се обръщаха, а трети вибрираха нагоре-надолу, което показваше, че са спешни. Повечето бяха точно такива, макар че като ги прочете, Мегън пак установи, че представите на другите хора за това, кое е спешно и кое не, не се покриват с нейните. Имаше още две съобщения от Кери Хендерсън, която наистина, ама наистина искаше от нея да направи нещо, което Мегън дори не си даде труд да изслуша докрай. Следваше още едно ненужно предупреждение за предстоящите ѝ тестове SAT. Друг пък се опитваше да привлече абонати за новата виртуална информационна служба и в един ъгъл на пространството пред нея започна шумна реклама на това, което те съдържаша. Тя видя изпълнено с дим пространство, трасирано от лъчите на бойни лазери, след това борба с пожари в някакъв затънтен край на Африка. Прииска ѝ се да удари изпращача с чук по главата. Вместо това Мегън просто каза на компютъра да прекъсне рекламата и продължи да преглежда купчината съобщения. Имаше няколко неосъществени опита за директен разговор. По принцип тя отказваше да разговаря, докато беше в Сарксос. „Дж. Симпсън? Кой пък е този?“ Мегън поклати глава. Човек понякога получава поръчки за разговор от хора, които никога не е виждал и не е чувал. Сигурно ще е някой, когото беше срещнала в играта. Отвори файла, за да види дали обажданият се не беше оставил някакво съобщение, но там пишеше само, че съобщение не е оставено и че разговорът е отказан. „Е, добре“, помисли си Мегън. Както обичаше да казва майка ѝ, ако е важно, ще ти се обадят пак, ако не е, няма да те потърсят.

„Може обажданият се да е оставил съобщение в Сарксос“, помисли си тя.

— Компютър, имаме ли връзка със Сарксос?

Нейното собствено виртуално пространство не изчезна, но стана малко по-тъмно, а знакът на Сарксос се появи пред нея във въздуха,

обагрен в огненочервено, до него се видяха точките и времетраенето на последното ѝ участие в играта.

— Искате да прегледате предишните си точки или само последните? — попита компютърът.

— Не, искам друго.

— Формулирайте го, моля.

— Виждаш ли този знак? — тя извади златния знак на Родригес и го подхвърли в ръката си.

— Да, виждам го. С какво мога да ви помогна?

„Пак навлизаме в същата експериментална тръба“, помисли си Мегън и въздъхна.

— Разбери дали е имало опит за разговор с мен в периода между 18:30 местно време миналата нощ до 5:15 днес.

Последва кратко мълчание.

— Няма такива опити от Саркос.

— Добре, Дж. Симпсън. — Тя тръсна глава. — Има ли някаква електронна поща за мен?

— Не, няма електронна поща.

— Значи Уейленд не е открил нищо ново. Искам достъп до дневниците на сървъра — каза Мегън.

— Вашият знак ви позволява такъв достъп. Кои дневници искате да видите?

— На играчите Рутин, Уолс, Хунсал, Ориета, Балк Бурмата и Лейтърън.

— В какъв вид? Аудио, текст или графично?

— Графично, моля — каза Мегън. Очите ѝ бяха много уморени, за да чете текст.

— И за какъв период от време?

— За последните — Мегън махна с ръка и каза, без да се замисли — четири месеца.

— Готово.

Във въздуха пред Мегън се появиха шест отделни колони с данни. Приличаха на дълга, подробна диаграма на котировките на борсовия индекс Дау Джоунс за последните четири месеца. Всяка вертикална колона беше за период от 24 часа, а в нея с поредица от ярки, наредени една под друга черти върху по-тъмен фон беше посочен броят на часовете, които дадено лице беше играло в Саркос.

Шестимата бяха сериозни играчи. Нямахте нито един, играл по-малко от четири часа на ден през тези четири месеца. Някои бяха играли редовно по шест или по осем часа. На други в дадени периоди игралното време беше приблизително едно и също, особено през уикендите и около празници, когато продължителността на участието им в играта скачаше рязко до четиринадесет и повече часа на ден. „Чудя се откъде ли си получават програмите за масаж по време на сеансите, запита се Мегън и се протегна, защото цялото тяло я болеше. Господи, мислех, че минавам за сравнително сериозен играч, но тези хора са направо манияци“.

Реши да се позабавлява и нареди на компютъра:

— Съпостави ги с игралното време, отбелязано в дневника на сървъра за Кафявата Мег.

Съпоставката веднага се появи пред нея и тя тъжно се усмихна. Обаче през последните няколко дни времетраенето на участието ѝ в играта, което по принцип беше несравнимо по-кратко, бе станало също толкова маниакално, колкото и тяхното. „Татко сигурно ще поиска да си поговорим по въпроса. А мама... в момента дори не ми се мисли за това“.

— Покажи съпоставката с игралното време на Лийф Магъосник от плетищата — нареди Мегън.

Под нейната колонка се появи друга. През последните няколко дни времетраенето на участието му много приличаше на нейното. „И той не е по-добре“, помисли си тя.

Но експерименталната тръба си оставаше без сирене. Тя направи кисела физиономия и каза:

— Е, продължавай, покажи ми справка за игралното време на Лейтърън.

Тя се появи. И в неговия случай нещата не бяха по-добри. Напротив, бяха по-лоши. „Ето още един луд. Непрекъснато е влизал и излизал от играта“.

— А сега ми покажи това на Аргат.

Колкото и да беше странно, участието на Аргат не беше толкова продължително, колкото Мегън предполагаше. В действителност през последните няколко месеца то приличаше повече на нейното, въпреки че през последните няколко дни влизанията му в играта бяха по-чести и по-продължителни. Това не беше напълно нормално... Но какво ли

пък трябва да се счита за нормално участие в Сарксос? Изобщо може ли да се говори за такова нещо? Вероятно не.

Мегън повдигна вежди при тази мисъл и нареди на компютъра:

— Покажи ми справка за участието на... Уейленд...

Справката за него се нареди под тази за Аргат. Мегън отпи от чая, който беше донесла със себе си във виртуалното пространство, и се загледа с леко замъглени очи в колоните, които стояха пред нея като запалени. „Трябва да изляза и да повторя номера с мократа студена кърпа“, помисли тя и примигна.

В този миг Мегън се сепна и отново загледа колоните. Не както го правеше обикновено, а с малко присвити очи.

Графиката на Лейтърън приличаше твърде много на тази на Уейленд.

Приликата беше в общата схема и в начина, по който бяха разположени тиретата и празните места... Имаше много повече тирета, следваше времето на участие, а след това празни места. Графиката на Лейтърън накара Мегън да се замисли още повече, когато се вгледа поотделно във всеки 24-часов период и разбра колко от него беше преминават в игрово време. По-голямата част. Направо всичките 24 часа. При сравняване на края на един период с началото на следващия времето в единия и в другия случай се покриваше напълно. „Ами, да. Това е полунощ. В края на краищата тогава беше най-активното игрово време“, каза си тя.

Но ѝ направи впечатление друго нещо. Понякога беше играл по цели двадесет и четири часа. Друг път по четиринадесет и шестнадесет. В целия четиримесечен период имаше някаква цикличност. В края часовете с участие започваха да намаляват. Шест часа игра — двадесет минути навън. Осем часа игра, един час навън. Два часа игра — един час навън. Пет часа игра...

Схемата определено се повтаряше. Участието на Лейтърън беше повече от маниакално. Това беше направо патологичен случай. „Кога спи той?“, зачуди се Мегън. „А кога работи?“ Дори и да работи вкъщи, пак ще е трудно да спази подобен график, без да го изгонят от работа...

— Компютър.

— Слушам.

— Искам справка за Лейтърън като играч.

— Притежаваният от вас знак не ви дава право на достъп до този вид информация. Моля, консултирайте се с Крис Родригес за допълнителни сведения.

— Колко е часът сега за Крис Родригес? — попита Мегън.

— 02:42.

„Той е някъде по западното крайбрежие. Няма да го будя в три без петнадесет сутринта. Освен...“

— Крис в играта ли е в момента?

— Не.

„Ще трябва да изчакам“. Тя пак погледна данните за Лейтърън в сървърта. „Ако този човек работи, трябва да прави това вкъщи. Но дори и да е така, сигурно ще е само на почасова работа... Не може да е редовна при такова участие в играта. А той не е дете“. Заради насилието възрастовото ограничение за участие в Сарксос беше шестнадесет години. „Така че Лейтърън или е ученик, или работи някаква работа, която...“ Тя разтърси глава. Не, игралното му време направо не се подава на никакво логично обяснение.

Мегън погледна данните на Уейленд. Те наистина приличаха много на участието на Лейтърън. Шест часа в играта, два часа навън... Осем часа в играта, два часа навън, седем часа в... Тези периоди се повтаряха и намаляваха бавно към края на периода. „Не са напълно в синхрон. Не са съвсем еднакви, но...“ Тя пак разтърси глава.

Странните отговори на Уейленд от тази сутрин не й излизаха от ума. В нея започна да се прокрадва особено подозрение. Разбира се, това беше невъзможно, защото дневниците в сървърта за участието на Уейленд и Лейтърън показваха, че те често са били в играта по едно и също време, а не беше възможно да се играят две роли едновременно.

„Би ли могло?“

— Компютър! — каза Мегън.

— Слушам.

— Какъв е максималният брой на ролите, които някой абонат е играл в Сарксос?

— Тридесет и две.

— И как му е името?

— С вашия знак нямате достъп до такава информация. Моля, консултирайте се с Крис Родригес за допълнителни сведения.

— Да, добре. Извади досието на играча Лейтърън.

— Извадено е. На ваше разположение е.

— Колко други роли е играл Лейтърън?

— Пет.

— Една от тях Уейленд ли е?

Настъпи кратко мълчание, след което последва отговорът:

— Да.

При това потвърждение Мегън я обляха ту студени, ту топли вълни.

— Виж какво — каза тя, като си представи купчина ужасяващи възможности, произтичащи от това. Сега трябваше да започне да ги елиминира. — С този знак мога ли да имам достъп до файла на Крис Родригес за направените успешни опити за натирване на някои играчи от Саркос?

— Такъв достъп е разрешен.

— Извади този файл и го дръж в готовност.

— Направено е.

— Покажи в отделна графа времето, когато са били извършвани тези натирвания, и сложи в началото на всяко по една звездичка.

Компютърът изпълни нареждането.

Всяко време на натирване, което започваше с една ярка звезда, беше наложено върху по-тъмната прозрачна повърхност на съответната колона по-горе.

— Сега извади графиките за Лейтърън и Уейленд и ги наложи върху диаграмата с натирванията.

Компютърът изпълни послушно и това нареждане. Всички случаи на натирване, включително и последното на Елбай, попаднаха в графите на времето, когато Уейленд и Лейтърън са били в играта.

„Но това е невъзможно“, помисли си Мегън, усещайки, че в нея се надигат едновременно и ужас, и тържество. „Това е невъзможно. Данните в дневниците за Уейленд и Лейтърън не можеха да бъдат верни. Те не биха могли да бъдат там по едно и също време. Но ако един от тях беше...“

— Компютър!

— Слушам.

— Възможно ли е един играч да играе две роли едновременно по едно и също време?

— Само в последователен ред. Създателят е изключил възможността за едновременна игра на няколко роли. В системата това се смята за незаконно.

„Те са един и същи играч. И двамата са били в играта по едно и също време. Това не може да бъде. Компютърът не го е забелязал, защото не е програмиран да го забележи. Някой е намерил начин да симулира присъствие в системата“.

— Това е много важно — прошепна Мегън. — Компютър, трябва да разговарям веднага с Крис Родригес. Спешно е.

Настъпи кратко мълчание, след което компютърът отговори:

— Пейджърът на Крис не отговаря. Моля, опитайте по-късно.

— Случаят е спешен — каза Мегън. — Не разбираш ли?

— Системата разбира какво е спешност — отвърна компютърът, — но знакът, който притежавате, не ви дава право да се свързвате с него по това време. Моля, опитайте пак по-късно.

„Той е“, каза си тя. „Натирвачът. Той е. По дяволите!“

— Искате ли да оставите съобщение за Крие Родригес?

Мегън отвори уста, за да каже нещо, и я затвори, след като ѝ дойде друга мисъл.

— Не — отвърна тя.

— Имате ли някакви други поръчки?

Мегън остана загледана в колоните пред нея.

— Покажи ми данните в сървъра и на другите — каза тя. — Покажи ми за същия период и данните за другите роли, които е играл играчът, изпълняващ ролите на Уейленд и Лейтърън.

— Един момент.

Появиха се още три графики. Първата и третата приличаха твърде много на тези за Уейленд и Лейтърън. Имаше някои дребни различия във времето и схемите бяха малко по-сложни, но пак участието за тези роли в играта беше прекалено дълго, за да бъде реално. За четиримесечния период и тук имаше някаква цикличност.

„Става автоматично, помисли си Мегън. Това е очевидно“.

В средата на периода графиката беше по-реална — три часа в игра — двадесет часа извън. Четири часа във, тридесет и пет часа навън... Едно твърде нередовно участие. Не беше като на някой начинаещ, но не беше и на прекалено запален играч.

Мегън затвори за малко очи и пак ги отвори. Това беше добър начин да се увери, че не се заблуждава. Сходствата във въпросните графики бяха твърде очебийни, за да бъдат само съвпадение.

— Запази ги в архива — нареди Мегън.

— Под какъв файл?

— „Мегън и Лийф 1“. Може ли да ми направиш копие от този файл за изпращане по имейла?

— Да.

— Изпрати го на Лийф, Магъосника от плетищата.

— Готово. Чака да го отворят.

— Изпрати му и едно копие извън системата.

— Съобщението изпратено в мрежата в 5:54 часа местно време.

„А сега какво да правя?“

Мегън преглътна. Наложил се да го направи още веднъж. Устата ѝ беше пресъхнала.

„Лейтърън. Бяхме прави. Знаем, че бяхме прави. Новоиздигналият се млад генерал“. Тя се усмихна малко тъжно. „Бива си го като анализатор. Опасен при това, ако се съди по постъпките му досега. Всеки, който би могъл да намери начин да фалшифицира система за виртуална реалност, за да си мислят хората, че той е в нея, когато всъщност не е“...

„По-важното е защо ще пилее толкова технически умения в Сарксос? Та това е само една игра, помисли си Мегън. Вярно е, че както беше казал Крис, има хора, за които Сарксос е въпрос на живот и смърт, които прекарват всичките си часове, когато са будни, в играта, живеят там, спят, ядат и пият. Искат да останат там завинаги. Но това... Мегън тръсна глава. Това сигурно е някой, който иска да създаде технология, чиято основна цел е да се възползва от присъствие във виртуалната среда“.

Мегън винаги беше вярвала, че „пръстовият отпечатък“, който човек оставя в мрежата с присъствието си посредством имплантирано устройство, е незаличим и не може да се подправя. Това беше едно от основните положения, на които се крепеше безопасното използване на мрежата — че вие сте този, който вашето имплантиращо устройство казва, че сте, че сте били там, където твърдите, че сте бил. Имплантиращото устройство, което е прикрепено към вас физически, би трябвало да гарантира автентичността на вашите действия в

мрежата без следа от съмнение. Но някой — Уейленд? Лейтърън? — който и да е този човек в действителност, беше намерил начин да бъде „там“, когато не е бил там. Когато истинската му, физическа същност е била някъде другаде и се е занимавала с нещо друго. Например да влезе с взлом в нечия къща и да строши нечий компютър или пък да изблъска една възрастна жена от пътя, за да се удари в някой стълб.

И после какво? И всичко това само заради една игра?

А дали това беше единствената причина? Последниците от една такава технология можеха да бъдат ужасяващи. Мегън потръпна, отново преглътна, но устата ѝ продължаваше да е суха. Все още няма доказателства. Всичко това са косвени доказателства. Но въпреки това те бяха доста добри и щяха да повдигнат куп въпроси. А сега какво?

— Запомети всички графики и ги махни от работното ми виртуално пространство. Направи копие на файла и го изпрати на Джеймс Уинтърс от Компютърната полиция.

— Готово.

Мегън остана загледана през прозореца в Сатурн.

„Разбира се, той ще е наясно. Ние му казахме направо какво разследваме и какви са подозренията ни. Дори и за Лейтърън. Знае, че сме по петите му. Не трябва да се безпокоим за Фетик и Морн, а за себе си. Освен това никак не е трудно да ни открият“, помисли си Мегън. „Изобщо не ни пука за графика, който следваме, адресите са ни известни“. Тя се усмихна малко накриво. „Трябва веднага да намеря Уинтърс. Но...“.

После тя се сепна. Представи си как Уейленд или Лейтърън или който и да стои зад тях идва тук заради нея или започва да преследва Лийф. Беше съвсем лесно да открие адресите и телефонните номера, както и да получи всякакъв друг вид „лична“ информация от мрежата. Но същевременно...

„Защо пък трябва да се безпокоя?“, помисли си Мегън. Устата ѝ вече не беше толкова суха. „Тук имам на разположение всякакви огнестрелни оръжия за самозащита и знам как се борава с всичките. Ако някой ме пресрещне на улицата и се опита да ме нападне, тя мрачно се усмихна, не, ще се справя сама. Добре ще е да поднесем целия случай на Уинтърс на тепсия... Е, не мога да го направя. Трябва да играя по правилата. Но това не означава, че ще стоя тук и ще чакам Уейленд да ме нападне“.

Тя отново прегледа замислена поръчките за лични разговори.
„Дж. Симпсън, къде си ти, Дж. Симпсън?“

— Компютър — Сарксос, благодаря, изключи се.

— Винаги на ваше разположение, Кафява Мег Приятен ден.

Фирменият знак на компютъра проблесна и изчезна.

— Компютър — нареди Мегън, — открий в електронната поща адреса на Дж. Симпсън. Отвори нов имейл.

Лийф влезе в работното си помещение в паянтовата си къща и седна на модерното датско канапе, разтърквайки очите си.

— Почтата — нареди той на компютъра.

— Има цели купища, господарю мой. Как я искате? Първо най-важните съобщения ли, или отначало тъпите? А може би по реда на получаване?

— Последното — каза Лийф и отново започна да си търка очите. Чувстваше се уморен до смърт.

Когато миналата нощ излезе от Сарксос, мислеше, че ще спи като пън. Вместо това непрекъснато се въртеше ту на една, ту на друга страна и не можеше да си намери място. Нещо го притесняваше, нещо, което не можеше да определи, нещо, което беше пропуснал.

„Не е Лейтърън, кучият му син“. Тази мисъл не му излизаше от главата. Мислеше и за Уейленд. Какво беше казала Мегън. Че отговорите му звучат така, като че ли са предварително записани на касетофон.

В момента вървеше запис на едно съобщение по имейла, в което майка му искаше той да присъства на някакво събиране.

— Слушай — каза Лийф на машината, — остави го за по-късно.

Лийф си припомни за другите си срещи с Уейленд, включително и за първата. Човекът беше малко странен, но понякога в Сарксос се срещаха такива хора. Но колкото повече мислеше за техните разговори, толкова повече започваше да му се струва, че това, което беше казала Мегън, може да е вярно. Един играч можеше да провери записите на предишни свои преживявания, ако си е дал труда да ги запази в архива.

Лийф мрачно се усмихна. Той си падаше малко вехтошар и пазеше в архива всичко, докато баща му не започна да се оплаква, че в компютъра не е останало място за файлове, свързани с бизнеса.

— Извади моите архиви от Сарксос — нареди Лийф на машината.

— Техният компютър е в мрежата, господарю — уведоми го персоналният му компютър. — Не искам да повтарям какви неща ми наговори за вас. За това колко много място заемате от архива им и...

— Че нали си плащам. Както и да е. Виж сега, искам да прослушам записите на всички разговори, които съм имал с Уейленд.

— Те са на ваше разположение.

Той се заслуша. При прослушването на третия разговор вече беше започнал да отделя някои повтарящи се фрази. Не само защото му бяха познати, но и защото всеки път бяха произнасяни с абсолютно еднаква интонация. Косъмчетата по врата му настръхнаха. Ето една такава фраза: „Да, това е много интересно“. В разговор, състоял се два месеца по-късно, пак същата фраза: „Да, това е много интересно“. Абсолютно същата интонация. В трети запис фразата се повтаряше без никаква промяна в интонацията.

След това обаче той пусна записа от разговора с Уейленд, когато бяха двамата с Мегън. „Да, това е много интересно“. Сега фразата беше произнесена с друга интонация. Звучеше много по-весело и определено по-енергично.

Той преглътна и погледна към нещо, което вибрираше във въздуха малко встрани от него. Беше едно от съобщенията по имейла и на него се виждаше адресът на Мегън.

— По дяволите. Отвори го! — нареди той на компютъра.

Машината веднага изпълни заповедта. Лийф видя пред себе си поредица от графики, наредени в колонки. Бяха данни за някои хора от дневниците в сървъра, сравнени в зависимост от игралното време. Те бяха...

Когато погледа графиките в дъното на поредицата, Лийф остана с отворена уста. Бяха две и бяха наложени една върху друга. Със звездички бяха отбелязани времената на извършените натирвания през последните няколко месеца.

Нещо като че ли го стисна за гърлото. Дори не можа да изругае. Не му идваха наум достатъчно пиперливи думи за това, което видя.

„Бяхме прави. Лейтърън е. Освен това Лейтърън и Уейленд са роли на едно и също лице. Репликите на Уейленд са записани предварително по някакъв начин. Чували сме препрограмирани фрази...“

С изключение на разговора ни от миналата нощ. „Да, това с много интересно...“ А и начинът, по който той се усмихваше.

„Но къде е Мегън?“

В съобщението нямаше запис на гласа ѝ. Никога не записваха гласовете си, защото нямаше нужда. Всичките им контакти се осъществяваха посредством Мрежата.

— Компютър! Искам директен разговор с Мегън.

— Няма я, господарю.

— Провери в Сарксос, да не би да е там.

Секундите, през които чакаше машината да се свърже с компютъра на Сарксос, му се сториха непоносими. След малко отговорът дойде:

— Няма я там, господарю.

Не можеше да разбере и кога е влизала в Сарксос, защото знакът не беше у него. Беше го дал на нея.

Информацията, която стоеше пред него, данните, с които тя разполагаше, споменът за снощната им среща с Уейленд и това, че сега той знае за тях, както и факта, че Лийф не можеше да я открие — всичко това, взето заедно, си дойде на място. Изведнъж той разбра какво се беше случило. Ако имаше късмет, то се случваше в този момент.

Чак сега Лийф започна да ругае, първо Мегън, после Уейленд. Изричаше на руски такива неща, които със сигурност биха накарали майка му да се покатери по стената, ако ги чуеше. Усети абсолютната безпомощност на човек, който присъства на действието виртуално, докато в този момент отчаяно искаше да бъде на самото място. Точно сега искаше да бъде във Вашингтон, а той си стоеше в Ню Йорк.

Лийф изкрещя на компютъра:

— Джеймс Уинтърс! Компютърна полиция — спешно! Искам незабавна връзка!

Един леко сънен глас каза:

— Уинтърс...

Лийф едва си пое дъх и изкрещя:

— ПОМОЩ!

Тя изпрати имейла и зачака... Нищо не се случи. „В седем сутринта нормалните хора спят, каза си Мегън. Защо да не спят?“

Накрая се отказа да чака повече. Ставаше късно. Отиде горе, взе душ и се облече, като се стараеше да вдига колкото може по-малко шум, защото баща ѝ явно беше стоял буден до късно през нощта, за да работи в друга стая до кабинета, и сега спеше. Както често се случваше, майка ѝ вече беше излязла. Миналата нощ братята ѝ не бяха останали да спят вкъщи — единият беше казал, че има лекции рано сутринта, а другият се оплакваше от някакъв предстоящ изпит за напреднали. И двамата се бяха измъкнали след вечеря.

Тя пак слезе долу. Помисли дали да не изпие още една чаша чай, но се отказа. Днес в училище нямаше да има нищо важно, но това не беше основателна причина, за да не ходи. Всичките ѝ домашни бяха подготвени. Портативният ѝ компютър беше зареден, а всички касети с нужните текстове бяха в чантата ѝ. Навън се чу клаксонът на колата, която беше дошла да я вземе.

Мегън грабна чантата и лаптопа, мушна ключовете в джоба си, бутна секретата на външната врата, за да се затвори отвътре, и излезе, а след това провери дали вратата се е заключила и се обърна...

... Тогава го видя. Стоеше отпред и протягаше ръка с нещо черно в нея.

Спаси я само рефлексът. Тя отскочи встрани в момента, когато той посегна към нея, и хвърли чантата си към него. Мъжът политна леко назад. Мегън чу съскация звук на струята, изстреляна от електронния пистолет. Едно малко докосване беше достатъчно, за да накара биоелектричеството в тялото ѝ в миг да пощурее и да я повали на място в безсъзнание. Обсегът на това оръжие беше около четири метра. Мегън падна на земята, претърколи се и се изправи на крака. След това побягна с танцуваща стъпка през поляната пред къщата, като се стараеше да бъде достатъчно далеч от нападателя. Той отново се хвърли напред и Мегън пак успя да избегне струята, въпреки че това започна да ѝ писва.

Тя се чувстваше наполовина ужасно изплашена, а другата ѝ половина бе заета с това да отскача ту вляво, ту вдясно. „Не го допускат близко, дръж го на безопасно разстояние, си казваше тя, а подсъзнателно се мъчеше да си обясни нещо друго. Чух клаксона на колата, къде е тя, това не е колата, която идва да ме взема, въпреки че е

същият модел, може би дори същата година на производство, как е успял да...”

„От колко време подозира, че тя и Лийф са по следите му? От каква близост ги е наблюдавал? Лийф, помисли си тя, защо не можах да...”

Мъжът отново се хвърли срещу нея, без да каже дума. Почти искаше той да крещи, да каже нещо. Друга част на мозъка ѝ преценяваше: „Висок е към метър и седемдесет, необичайно спокоен, среден на ръст, сива вълнена риза, джинси, черни обувки, бели чорапи... Бели чорапи? Господи, какъв голям нос. Мустаци. Очите... очите...” От разстоянието, на което се намираше, не можеше да определи цвета на очите, но не се решаваше да се приближи, за да разбере. „Големи ръце, много големи ръце. Лицето е изненадващо спокойно при всичкото това танцуване из поляната в седем и четиридесет и пет сутринта“. „И защо никой не забелязва нищо, къде са съседите?!“ Мегън отвори уста, за да изкрещи колкото ѝ глас държи...

В този миг видя, че той хвърли електронния пистолет и държи нещо друго в ръка, с което се цели в нея.

Тя не усети удара на ултразвука. В следващия миг се намери на земята, без да може да помръдне дори мускулче от тялото си. Това беше истинска подигравка с всичките тренировки и полезни съвети, които ѝ беше дал инструкторът по самозащита. Вратата на къщата беше заключена отвътре, нямаше накъде да бяга, нямаше време да се измъкне, нямаше време...

Мъжът се надвеси над нея. Лицето му беше съвсем безизразно. Четеше се само лека досада от съпротивата, която беше оказала. Той започна да я вдига, явно се готвеше да я занесе до колата, да я сложи в нея и да потегли. „Никога не позволявай на нападателя да те води, където и да било“, беше казал един от инструкторите ѝ по самозащита с такъв настоятелен тон, какъвто никога не си спомняше да беше използвал преди. „Единствените причини, за които някой иска да те отведе някъде, е да те направи заложница, да те изнасили или да те убие на скришно място. По-добре го накарай да го направи на публично място, ако има такива намерения. Може и да е ужасно, но е за предпочитане, отколкото да си мъртва...”

„Направете нещо — нареди тя на гърлото и дробовете си. Крещете! Поемете дълбоко въздух и викайте!“ Но не можеше да поеме въздух и вместо писък се чу само „Ъх, ъх“. Писъкът беше само мисловен, а това я накара да изпита едновременно необуздан гняв и страх, но за кратко. Странно. Чу писък някъде във въздуха над главата си.

Стреснат, мъжът също погледна нагоре към тъмната сянка, която се спускаше към него като камък от небето. Той отново се загледа в Мегън, очите му леко се присвиха, ръката помръдна...

... След това мъжът се строполи на една страна. Стовари се с все сила до нея и върху част от нея. Тя чу как главата му се удари с ужасен тъп звук в земята, а тя беше суха, тревата беше почти прегоряла и беше твърда.

Мегън падна назад, загледана право нагоре. Не можеше да си обърне главата, не чуваше бученето на двигателите, нито кънтенето в ушите си. След това за малко да се разплаче, и то не от страх, разбира се, че не, а от облекчение, когато чу многобройните стъпки около себе си и с крайчеца на окоото си видя как красивият черен хеликоптер на Компютърната полиция със златната лента по средата се приземи, а зад него се приземи и хеликоптерът на градската полиция.

Изведнъж видя над себе си фигурата на Джеймс Уинтърс, който казваше на хората от медицинския екип:

— Тя е добре, слава богу. Просто е засегната малко от ултразвука. Хайде, помогнете ѝ да се изправи. Що се отнася до него...

Той погледна встрани от Мегън, но тя не беше в състояние да види точно къде.

— Ето го и нашия натирвач — каза Уинтърс. В гласа му се чувстваше едновременно и гняв, и задоволство. — Сложете му белезниците.

Минаха няколко дни, докато всички се успокоят. Два от тях Мегън прекара в болницата. Ултразвукът не беше нещо съвсем безобидно, за да можеше да си тръгне веднага. Третият ден мина в разговори с градските полицаи и хората от Компютърната полиция, които дойдоха да я видят. Сред тях бяха Уинтърс и Лийф, който пристигна от Ню Йорк.

Всички бяха много внимателни с нея, като че ли тя беше нещо чупливо. Първия ден тя не беше толкова против това. На втория се дразнеше само от време на време. Но на третия това започна да ѝ лази по нервите и го каза съвсем директно на няколко души. Накрая го каза и на Уинтърс.

— Тя ще се оправи — чу го Мегън да казва на сестрата отвън пред вратата на стаята ѝ, когато си тръгваше. Той се обърна и посочи към нея. — Но в деня, когато излезеш оттук, ти и той — Уинтърс посочи към Лийф, — да сте в офиса ми, в десет часа.

— Аз ще бъда в Ню Йорк — каза с надежда в гласа Лийф.

— Какво, да не би компютърът ти да е развален? В десет часа.

Той си тръгна.

Мегън се облегна назад в удобното кресло в ъгъла — вече ѝ бяха разрешили да става от леглото, и каза на Лийф:

— Идваха ли при теб хората от Компютърната полиция тази сутрин?

— Ами, да.

— Съобщиха ли ти повече технически подробности как според тях господин Симпсън, или Уолс, или Дювалие — оказа се, че той ползвал няколко различни имена — е успял да заблуди системата да си мисли, че е в нея, когато не е бил?

Лийф поклати глава.

— Трябва да си призная, че не съм много силен в техническата страна на въпроса. Явно е имал още едно имплантирано устройство, което е пригледил по някакъв начин така, че да имитира контакт с тялото му. Не ме питай как го е направил... Те очевидно много се интересуват от това. Чрез него той е изпълнявал една експертна познавателна програма.

Лийф се наведе през перваза на прозореца.

— Стара работа. Чувала ли си някога за програмата „Разказ“? Един от чичовците ми познаваше човека, който я е създал.

Мегън поклати глава.

— Името идва от глагола „разказвам“ — каза Лийф. — Тя е по-усъвършенствен вариант на онези стари програми за извършване на тестове, с които се имитира човек дотолкова, колкото да може да води разговор. „Разказ“ е била предназначена да създава у теб

впечатлението, че разговаряш с някого; естествено този разговор е твърде елементарен.

Симпсън, или каквото и да е името му, е създал пригодена за Сарксос подобна програма — такава, чрез която може да се води сравнително приличен разговор от първо лице... а през това време да не си там. Нищо чудно, че е действала успешно. Когато е в Сарксос, човек инстинктивно приема, че с когото и да разговаря, той или е реален играч, или е измислен герой от самата игра, а понякога героите, създадени от играта, се държат малко изкуствено. В крайна сметка дори и в Сарксос има технически несъвършенства. Както изглежда, нашият човек е имал четири такива действащи програми, които понякога са работели едновременно. Петата, „личната“, е била за самия него, за да може да се появява ту тук, ту там и да се представя за различни личности, за да е сигурен, че хората ги мислят за тези, които твърдят, че са... а през това време той се е занимавал с другата си работа: играл е ролята на Лейтърън и се е отървявал от хора, които според него са се изпречвали на пътя му.

— Имат ли от Компютърната полиция представа защо се е освободил от Елбай по такъв драстичен начин?

Лийф поклати глава.

— Полицейските психиатри разговаряха с него, но според мен общото впечатление е, че Елбай го е подложила на прекалено силен натиск. Просто е превъртял. Сигурно ще мине известно време, докато се оправи. И Шел го е подлагал на доста силен натиск, но не толкова, колкото Елбай. Дошло му е прекалено много. Той обаче е бил извънредно предпазлив и изобретателен. Успявал е дълго време да прикрива следите си... очевидно доста по-дълго от четири месеца. — Лийф се замисли. — Според мен обаче каквото и да измислят психиатрите, то едва ли ще му помогне, когато се стигне до съдебен процес. Нападения, причиняване на телесна повреда, различни влизания с взлом и унищожаване на имущество, а както е в твоя случай, и опит за убийство. Съмнявам се, че ще можем да го видим скоро в Сарксос или някъде другаде.

Лийф я погледна, скръсти ръце на гърдите си и се отдръпна от прозореца.

— Радвам се, че си добре — каза той.

— Е, да, обаче ако не беше ти, можеше и да не съм толкова добре.

— Изпитах ужас, че може да съм закъснял.

— Аз също си помислих, че съм закъсняла — каза Мегън, — не точно в обикновения смисъл на думата. Както и да е, да забравим за това. Сега трябва да се безпокоим за по-важни неща.

— Така ли?

— Вдругиден — припомни му Мегън, — в десет часа.

Когато часът дойде, Мегън и Лийф седяха виртуално в кабинета на Джеймс Уинтърс. Това, че не бяха там физически, в никакъв случай, не правеше положението им по-добро.

Бюрото му беше подредено. Пред него имаше две спретнати купчини с компютърни разпечатки, а от едната му страна бяха сложени две дискети. Уинтърс вдигна глава от книгата и хладно ги изгледа.

— Трябва да си поговоря с вас — каза той, — за отговорността.

Те продължиха да мълчат. Моментът не беше подходящ за спорове.

— Разговарях по този проблем и с двама ви. Спомняте ли си какво си говорихме?

— Ами... да — каза Мегън.

— Да — повтори след нея Лийф.

Уинтърс се вгледа по-втренчено в Мегън.

— Сигурна ли си, че сега си спомняш добре разговора ни? Защото оттогава действията ти бяха на човек, сполетян може би от дълбока амнезия. Много се изкушавам да предложа на родителите ти да те заведат в Националния патологичен център във Вашингтон, за да ти проверят главата, както се изразяваше някога баща ми. Ако покажеш някакви физически отклонения, които биха оправдали начина, по който си действала, това би ме улеснило значително.

Лицето на Мегън почервения от смущение.

— Няма такова нещо, нали? Опасявах се, че е така. Защо не направи това, което ти казах? — попита Уинтърс. — Вярно, че то не беше заповед, ти не си ми подчинена, но обикновено когато някой висш представител на Компютърната полиция помоли някой неин

сътрудник изследовател за нещо, то би трябвало да има значение за него.

Мегън се загледа в пода и преглътна.

— Помислих си, че ситуацията не е толкова, опасна, колкото я представихте — каза накрая тя и вдигна очи. — Предположих, че двамата с Лийф ще се справим.

— И не ти мина през ум мисълта, че искаш да ни покажеш колко те бива, така ли?

— Мина ми, мина ми.

— А ти? — обърна се Уинтърс към Лийф.

— Да — отвърна той. — Помислих, че можем да се справим сами. Казах си, че ще е много добре, ако разрешим случая, преди старшите сътрудници на Компютърната полиция да се намесят.

— Така — каза Уинтърс и ги изгледа. — Не сте мислили да ни предпазите от някакви опасности или неприятности, нали?

— Не.

— Може би да спестим малко от времето ви — обади се Мегън.

— И може би и от признанието? — каза по-меко Уинтърс.

— Съвсем малко — отвърна Лийф.

Уинтърс се облегна назад.

— Вие нямаше да постигнете нищо, ако не бяхте получили от нас известна предварителна информация по случая. Е, аз се запознах с прегледаните от вас дневници в сървъра. Безспорно е, че сте проявили упоритост. Както се казва, впили сте зъби в случая.

— И не ми се искаше да го изпускам — обади се Мегън.

— Започнахме една работа — каза тихо Лийф. — Когато говорихте с нас, още не бяхме я свършили и затова поискахме да я довършим.

Уинтърс не каза нищо и се загледа в книгата на бюрото си. Запрелиства една от купчините с разпечатки.

— От по-висшето началство имаше известен натиск да ви заличим от списъците на сътрудниците ни. Проявеното безразсъдство и незначитане на висшестоящите, което показахте с действията си от последните няколко дни, не бе прието като добър пример за подражание за другите изследователи сътрудници. Новината за това, което се е случило, ще се разчуе, няма начин това да не стане, а има съмнения, че и други млади и неопитни изследователи ще започнат да

си мислят, че подобно поведение е достойно за подражание. Успяхме да вземем известни мерки, с които да намалим този отрицателен ефект върху работата им. — Той вдигна очи. — Тази малка сценка на поляната пред къщата ти не ни помогна много в това отношение, Мегън. Подробностите за това, което се случи, и твоето участие в него, несъмнено ще станат по-широко достояние. Надявам се това да не доведе до някои последици от правен характер. Когато вършите неща, които сме ви предложили да направите, имаме известна възможност да ви защитим. Но когато ги вършите на своя глава... — Уинтърс погледна към тавана, като че ли се молеше безмълвно на някого за помощ, но след това поклати глава. — Междувременно трябва да реша какво да правя с вас, защото натискът върху нас идва от различни източници. В тази организация има хора, които са на мнение, че анализите, довели до вашите заключения, са добър пример за абстрактно мислене и те биха искали да работят с вас в бъдеще. Ако сега ви изгоня, реализирането на тази възможност ще стане доста трудно. Други обаче клатят глави и казват: „Я ги прати да вървят по дяволите?“ Как трябва да постъпя? Да имате някакви предложения?

Той ги погледна. Лийф отвори уста, за да каже нещо, и пак я затвори.

— Кажете, де — подкани ги Уинтърс. — Не виждам как положението ви би могло да стане по-лошо, отколкото вече е.

— Продължете сътрудничеството с нас — обади се Лийф, — но за пробен период.

— И в какво ще се изрази според теб този пробен период?

— Не мога да кажа със сигурност.

— А ти? — Уинтърс погледна към Мегън. — Да имаш някакви идеи?

— Имам въпрос — отвърна тя и преглътна. — Как се постъпва с професионалистите от Компютърната полиция, когато направят подобно нещо?

— В повечето случаи биват уволнявани — отвърна строго Уинтърс. — Само някои изключително смекчаващи вината обстоятелства понякога могат да ги спасят. Можете ли да посочите такива във вашия случай?

— Това, че разкрихме може би една от най-опасните тенденции през последните тридесет години във виртуалната практика — обади

се със съвсем невинен глас Лийф.

Уинтърс го погледна крадешком и на лицето му за миг се появи лека усмивка. Лийф обаче я забеляза и веднага разбра, че той е на тяхна страна и всичко ще се оправи. Е, нямаше да мине съвсем гладко, но все пак щеше да им се размине.

— За ваш късмет това е вярно — каза Уинтърс. — До този момент цялата виртуална система се основаваше на презумпцията, че всички трансакции, извършени посредством дистанционно имплантирано устройство, са абсолютно автентични. Сега изведнъж тази основа се разклати. Почти няма сектор в мрежата, който да не е засегнат от това. Всички протоколи в нея трябва да бъдат проверени за автентичност и да бъдат гарантирани срещу фалшификации, каквито успя да измисли вашият приятел от Сарксос. Не сме сигурни с чия помощ го е направил, но случаят се разследва. Сарксос е опитно поле за изпитание на някои технологии, от които се интересуват различни държави. Когато някой започва да се намесва в хода на играта, това е сигнал за тревога. И тази тревога дълго няма да бъде отменена.

Но нека за момент да оставим това настрана. Инцидентът беше предупреждение за много хора, които досега бяха сигурни в надеждността на системите си. Сарксос има извънредно модерна и надеждна охранителна система. Откритието, че тя е била манипулирана така, че в нея са били влагани фалшиви данни, и никой не е подозирал нещо в продължение на месеци, може би на много месеци, беше направо шок. Ако системата на Сарксос може да бъде манипулирана по такъв начин, това може да се случи и с други системи в Мрежата. Например банкови, охранителни, „интелигентни“ системи, отнасящи се до различни аспекти на националната сигурност на държавите по света. Системите за контрол на оръжията... и т.н.

Не можете да си представите каква огромна работа по реконструкцията на тези системи трябва да бъде извършена, като изключим обстоятелството, че благодарение на вас сега започва поне да се мисли по въпроса. В момента има толкова много мениджъри, аналитици на системи, софтуерни и хардуерни специалисти, които проклинат имената ви, колкото не можете да си представите. Едновременно обаче тези хора ви благославят. Ако сега се случи така, че умрете, не знам в коя посока ще поемете, към ада или към рая.

Той се облегна назад.

— Що се отнася до самата Сарксос — той погледна една от компютърните разпечатки пред себе си и я бутна настрана, — тя току-що оцеля като компания благодарение на извършеното от вас. Тя е важен източник на печалби за компанията майка, а нападението срещу онази жена, както и неспособността да бъде заловен нападателят ѝ, беше започнало да се отразява зле на положението на компанията на борсата. Законът на борсовия пазар гласи: „Винаги трябва да знаеш кога са лакоми, но винаги трябва да си наясно и кога са уплашени“. Акционерите на Сарксос се изплашиха и пазарът започна да губи доверие в компанията. На световните борси беше отбелязано рязко спадане на цените на акциите им.

Създателят на играта, който не е без известно политическо влияние благодарение на факта, че е богат поне като половин Крез, ни помоли да вземем всички обстоятелства под внимание, когато решаваме как да постъпим с вас. Босът на компанията майка също застана на ваша страна, което е нещо абсолютно необичайно за човек, за когото е широко известно, че не му пука, ако Големият лош вълк изяде баба му, освен ако точно по това време тя не му носи торба с нови възможности за покачване цената на акциите.

Полицията в Блумингтън е много доволна от вас, защото показанията на заподозрения от вас човек ги заведоха право до взетата под наем кола, използвана при нападението на госпожата. От ФБР също са доволни, защото същият човек е признал за извършени от него нарушения на закона в още няколко щата. По този начин той се опитва да се спазари, за да изкопчи някои смекчаващи вината му обстоятелства, но аз лично не съм сигурен доколко ще му помогне това. Има още няколко организации, за които нито аз, нито вие би трябвало да знаем нещо, те също са доволни поради причини, които или не искат да ми кажат, или аз нямам право да обсъждам с вас. Струва ми се, че в момента из цялата планета се надига вълна от доброжелателство във ваша полза.

Странно — продължи с абсолютно безпристрастен тон той. — Хора, които обикновено не дават и пет пари за съдбата на другите, ни молят да бъдем снизходителни към вас. — Уинтърс се облегна назад и ги погледна. — Откровено казано, мисля, че те не си дават ясна сметка какво сте направили в случая и защо сте го направили, но въпреки това някои от тях имат своите основания.

Лийф погледна крадешком към Мегън. Тя беше абсолютно притихнала.

— Като вземам всички тези обстоятелства предвид, аз се съмнявам, че някой би имал полза, ако ви принесем в жертва пред олтара на сляпото подчинение. По-скоро бих оставил открита възможността някой ден вие да можете да работите заедно с... каква фраза чух да използвате? Порасналите, така ли беше?

Мегън започна да се върти неспокойно на стола си. Същото направи и Лийф.

— Можете ли да четете мислите на хората? — попита изведнъж тя.

Уинтърс я погледна и повдигна вежди, а след това каза:

— Обикновено не. Заболява ме глава. Лицата са ми достатъчни. Що се отнася до останалото... — Уинтърс ги изгледа, отдръпна назад стола си и бутна встрани доклада пред себе си. — Ако един ден започнете да работите с „порасналите“, естествено, когато стигнете до това така желано от вас състояние, трябва да разберете едно нещо. То е, че вашата работа е част от работата на един екип, в който не е необходимо непременно да си „прав“, и че между „прав“ и „справедлив“ има съвсем тънка граница. Последното обаче може да бъде фатално. Тази тънка граница е достатъчна, за да бъдеш убит, или пък да убият партньора ти или някой невинен човек. — Той погледна към Мегън. — Ами ако по време на нападението преди няколко дни баща ти беше слязъл на двора? Какво щеше да стане, ако някой от братята ти се беше появил точно в този момент?

Мегън гледаше в пода, изчервена до уши.

— Добре. Няма да се впускам повече в такива разсъждения. Изглежда, че все пак смътно си даваш някаква сметка за възможните последици. Това обаче се отнася и за теб. — Той се обърна към Лийф. — Ти беше следващият в списъка. Имал е адреса на училището ти и сигурно е щял да те намери там. Щеше или да се опита да те отвлече и вероятно щеше да успее, а в такъв случай щяхме да те открием захвърлен в някой трап или в някоя река, или щеше да се опита да се справи с теб на място. Имал е няколко възможности да го направи, а също и вероятността по случайност да убие някои от твоите съученици. И върху кого щеше да падне отговорността?

Лийф също прояви необикновен интерес към шарките на килима.

— Някой ден може би ще го разбереш — продължи Уинтърс. — В момента мога само да ти кажа как се чувства човек в подобни случаи с целия срам, с чувството за вина и със страха, който е изпитал. Мога само да ти кажа също, че все пак всичко това е повече за предпочитане, отколкото чувството, когато заради това, че не си се подчинил на една заповед, някой от колегите ти загине при изпълнение на дълга си. Това ще бъде една безсмислена смърт, дори нещо по-лошо.

В стаята настъпи пълна тишина.

— Като говорим за тези неща — каза Уинтърс и пак седна на стола си, — вашата приятелка Елбай...

— Елбай! Как е тя? — попита Мегън.

— Тази сутрин дойде в съзнание. Разказаха й какво се е случило. Очевидно е настоявала да узнае. Казват, че ще се оправи. Обаче явно много я е яд за някаква битка, която пропуснала с този — той се наведе напред и погледна друг лист от купчината — с този Аргат. Между другото се оказа, че той няма нищо общо с тази работа.

— Ние също си го помислихме — обади се Лийф.

— Да, помислили сте си го, а това е интересно, като се има предвид с колко малко сигурни факти сте разполагали. Обаче предчувствието има също място в нашата работа, както и сигурните факти. Усетът към подобни неща си е дарба, която ние бихме могли да използваме.

— И защо го е направил? — попита Мегън.

— Кой? А, имаш предвид Симпсън, онзи с многото имена? — Уинтърс се облегна назад.

Без никакво предупреждение в един ъгъл на кабинета се появи човек, седнал на стол. Беше облечен в затворнически дрехи. Носеше бледосин гащеризон, а лицето му беше все така безизразно, каквото беше, когато Мегън го видя да насочва оръжието срещу нея. Тя положи усилие да не се разтрепери.

— Никога не печеля — каза мъжът с равен глас, който подхождаше на израза на лицето му.

Изведнъж Мегън се почувства доволна, че не беше я заговорил по време на нападението. Приличаше на робот.

— Искам да кажа, никога не печелех. Но сега, в Сарксос... Печеля през цялото време. Никой не е по-изобретателен от мен. Никой не разбира от военна стратегия, колкото мен.

— Особено след като сте играл всичките тези различни роли — чу се глас, който дойде някъде отвън. Вероятно беше на психиатъра или на психиатричната програма, помисли си Мегън.

— Как по друг начин можех да бъда всичките тези хора едновременно? Как по друг начин те биха могли да печелят? Не става въпрос само за мен — продължи Симпсън. — Аз може да съм главното действащо лице, но най-важна е самата победа. Баща ми обичаше да казва: „Не е важно как играеш, а дали печелиш, или губиш“. После той почина. — Само в този миг лицето му изрази някакво чувство. Беше неподправен гняв, толкова необуздан и неповлиян нито от годините, нито от натрупания жизнен опит. Човек би казал, че това е гняв на тригодишно дете, готово да се хвърли на земята в истерия и да реве до посиняване, а човекът беше на около четиридесет. — Печелих много пъти — каза поуспокоил се гласът, а лицето отново стана абсолютно безизразно — и щях да продължа да печеля. В мен са въплътени всичките роли, които играех в играта. Някой ден пак ще спечеля, въпреки че сега съм извън играта. Пак ще спечеля...

Образът изчезна, оставяйки Мегън и Лийф да се гледат изпълнени едновременно със съжаление, страх и отвращение.

— Вече не използваме фразата „луд за трима“ — обади се Уинтърс, — но ако я използвахме, този напълно заслужава такова определение. На психиатрите ще им трябва доста време, докато стигнат до основната причина за проблемите му. Раздвояването на личността не е нещо необичайно за медицината особено когато случаят е усложнен от неспособност да се прави разлика между игра и реалност, или когато не се разбира, че играта се играе заради самата нея.

В стаята отново настъпи мълчание. Уинтърс изпусна дълбока въздишка.

— Е, добре. Вас няма да ви изключа от списъка на сътрудниците изследователи, защото не искам да хабя такъв ценен суров материал. Подчертавам думата „суров“.

Той погледна и двамата, а те отново се загледаха в килима с пламнали до уши лица. Лийф обаче все пак вдигна очи и каза:

— Благодаря.

— И аз — обади се след него и Мегън.

— Що се отнася до останалото, ако в близко бъдеще се появи работа, подходяща за някой с уникален талант да надушва нещата, да не приема отказа за отговор, да проявява досадно упорство и способност за абстрактно мислене — той се усмихна, — вие ще сте първите, на които ще се обадя. А сега си вървете, за да се успокоите преди пресконференцията. И гледайте да се държите като скромни, млади изследователи сътрудници на Компютърната полиция или Бог ми е свидетел... — Той въздъхна. — Както и да е. Видяхте ли какво ми причинихте. Пропилях си един цял спокоен предобед. Хайде, омитайте се.

Те се изправиха.

— И преди да си тръгнете — продължи Уинтърс, — ще ви кажа само още едно нещо. Няма нищо по-фатално от това да приемеш лъжата за истина. Помислете за всичките фатални лъжи, от които вие току-що спасихте света. Дори и при грешките, които допуснахте... това е нещо, с което бихте могли да се гордеете.

Те се обърнаха и тръгнаха да си вървят, като се усмихнаха за миг един на друг, стараяйки се обаче да не ги види Уинтърс.

— А, и още нещо.

Те се спряха на прага и извърнаха назад глави.

Уинтърс клатеше глава.

— Какво, по дяволите, е това име Балк Бурмата?

На едно друго място в стая без прозорци трима мъже в костюми седяха и се гледаха.

— Не стана — каза мъжът, седнал в началото на масата.

— Напротив, стана — каза друг, като се стараяше в гласа му да няма нотки на отчаяние. — Беше въпрос само на още няколко дни. Първото съобщение, а и разпространената от медиите новина за първото нападение започнаха да се отразяват все по-зле на акциите на компанията. След още няколко часа следващите две нападения и съобщенията за тях щяха да се отразят толкова зле на акциите ѝ, че тя щеше да прекрати дейността си на борсата. Хората щяха да напуснат

тази виртуална среда на тумби. Но което е по-важно: технологията се оказва успешна.

— Тя проработи само веднъж — каза мъжът в началото на масата. Сега вече им е известна. Трябваше да проработи, без да я разкрият. Вече с неизползваема. Всеки, който е чул за това, което стана, ще си провери базата данни и ще търси доказателства за имитиране на присъствие сред абонатите си. Това беше една огромна възможност, но вече не е.

В стаята настъпи мълчание.

— Е — каза човекът, който се беше опитал да не изглежда толкова отчаян и не беше успял, — необходимата документация ще е сутринта на бюрото ти.

— Няма защо да чака до сутринта. Да бъде там след час. Да опразни бюрото си и да изчезва. Ако си отиде сега, ще имам някакво оправдание, когато сутринта тук пристигнат от „Токугава“.

Третият мъж стана и излезе много бързо.

— А сега какво? — попита вторият.

Първият сви рамене.

— Ще търсим друг начин — каза той. — Жалко. Този предлагаше добри възможности. Той обаче ни наведе на мисълта за някои други пътища за настъпление.

— И все пак жалко, че не успяхме с този. В парадигма като тази можеха да се водят войни. Истински войни...

— Обаче толкова истински, колкото ги направи да изглеждат софтуерната програма — каза с ледена усмивка първият мъж. — Това, което доказахме е, че сегашната технология не е достатъчна за осъществяването на намеренията ни. Тя не е достатъчно надеждна, за да убеди клиентите ни да я използват вместо по-конвенционалните театри на бойни действия. Не е чак толкова лошо, защото би могло да се предполага, че когато се появи новото поколение технологии, допуснатите слабости ще бъдат взети предвид. Разбира се, няма да има пълна гаранция, защото ние пак ще бъдем там, за да се опитаме да минем през „задната“ врата. Но тогава ще сме в началото на процеса и няма да започнем от средата. Този провал ще ни направи още по-изобретателни. Онези от нас, които не са успели да станат такива, ще трябва да си вървят. — Той погледна към втория човек. — А ти къде ще бъдеш?

— Извинявай — каза вторият мъж и се надигна да си върви, — трябва да се обадя по телефона.

Когато и той си отиде, първият мъж остана замислен на мястото си. „Е, добре. Следващия път... това, което е изобретено от човек, може да бъде фалшифицирано от друг човек. Във всяка игра винаги се намира начин да се излъже, ако човек се постарее да го открие. Следващия път със сигурност“...

Според легендата в самия край на Саркосос има едно тайно място. То е с много имена, но най-често употребяваното е най-краткото. Домът на Род.

Някои саркососци, които са се изкачвали по най-високите върхове на североизточните планини от Северния континент и са поглеждали в ясно време на запад, твърдят, че са го виждали оттам. Самотен остров, връх на планина, извисяващ се сред вълните на Морето на залеза. Разказват се най-различни неща за това място, въпреки че малко вероятно е да срещнете някого, който е бил там. Според едни предания там отиват душите на добрите, когато умрат, за да живеят във вечно блаженство с Род. Според други разкази Род отивал там през уикенда, за да наблюдава света, който е създал и който намирал за добър.

Малко са хората, които биха могли да кажат дали това е истина, обаче сега Мегън и Лийф бяха сред тях.

Домът на Род се оказа замък. Това беше почти неизбежно. Обаче приликата с обикновените замъци свършваше дотук, защото сградата като че ли беше строена от архитект, който в някакъв кошмарен сън си беше представил нещо средно между ранен асирийски стил и късен рококо. Наоколо имаше зелени поляни с добре подредени цветни лехи, пълни с асфодел^[1]. Имаше и малък плаж с бял пясък, на който можете да слезете с лодка. Говори се, че змиорките спират на него по пътя си на запад. „Става въпрос за истинския Запад“, обича да се шегува Род. „Това е измисленият Запад. Ако искате да отидете до истинския, трябва да продължите по същия път, да излезете от планетата, да свиете вдясно при втората луна, след това да продължите направо и няма да го пропуснете“.

От главното крило на замъка се издигаше кула с балкон, който гледаше на изток. Всички прозорци на замъка гледаха на изток. Целият

Сарксос се намира в тази посока — и покритите с облаци планини, и моретата, и езерата. Виждаше се как лъчите на залязващото слънце се процеждат през облаци в далечината.

— Хубава гледка, нали? — попита един глас зад Мегън.

Тя се обърна и видя Род, който държеше кутия със сода в ръка и гледаше през прозореца. — Тук залезите ни са великолепни, но могат да се видят само от кулата.

— И защо? — попита Мегън.

Род я погледна отегчено.

— Може би е някакво хрумване на архитекта. Това място е проектирано от бившата ми жена. Тя го нарича „характерен елемент“, а за мен е по-скоро досадно. Мисля, че просто е искала да ме накара да се движа повече.

— Много ли стълби има до горе?

— Традиционният брой — триста тридесет и три стъпала — отвърна Род. — Затова монтирах асансьор — добави той и се усмихна.

Мегън също се засмя и се обърна, за да погледа събралите се хора в голямата зала на първия етаж. Никой не отказва покана за таква парти. Наоколо можеха да се видят доста покойници, които бяха починали по време на играта по една или друга причина, а така също и всички, които са били натирвани. Шел Предпазливия стоеше недалеч от бюфета и разговаряше оживено за реконструкцията на Третия свят с Ала. Тук беше и Елбай, която си бърбеше приятно с Аргат, с когото никога не се беше срещала лично. „Аз съм нещо като доайен на покойниците — казваше тя — но, повярвайте ми, нямам нищо против“.

Присъстваха и някои от живите обитатели на Сарксос, които бяха имали щастието да бъдат поканени. Някои от гостите не бяха съвсем наясно защо са тук Мегън и Лийф, но нямаха намерение да любопитстват за причината. Други, които бяха от обслужващия персонал на Сарксос или бяха приятели на Род, знаеха каква е причината или поне се досещаха и затова си държаха езика зад зъбите.

— Не мога много да разгласявам тази работа — беше казал Род на Мегън и Лийф. — Знаете защо. Има хора, които биха се стреснали. Обаче въпреки това исках да ви благодаря.

Мегън се отправи към далечния край на залата, където стояха майка ѝ и баща ѝ с питиета в ръка и водеха приятен разговор с майката и бащата на Лийф. Когато тя се приближи, майка ѝ и се усмихна не

толкова хладно, колкото би могло да се очаква след разговора, който бяха водили предишния ден.

— Значи затова била цялата работа, скъпа.

— Може би не съвсем, мамо, обаче... това са хората, на които помогнахме.

— Е, добре — каза майка ѝ, като ѝ разроши косата, жест, с който показваше благоразположението си и който накара Мегън веднага да започне да си оправя прическата. — Справила си се...

— И то много добре — чу се гласът на Елбай, която се появи зад Мегън заедно с племенницата си. И двете ѝ се усмихнаха. — Искрах да ви благодаря още веднъж за това, което направихте. Рядко се срещат хора, готови да ти протегнат ръка и да ти помогнат.

— Длъжна бях — отвърна Мегън. — И двамата бяхме длъжни да го направим. — Тя погледна с надежда към Лийф да ѝ помогне в това неловко положение.

Той обаче не се помръдна и само кимна с глава.

— Трябва да се гордеете с дъщеря си — продължи Елбай, а племенницата ѝ каза на Мегън: — Още ме е яд, че постъпих толкова глупаво, като не ви повярвах онази вечер. Ако го бях сторила, щях да спестя толкова неприятности.

— Играехте по правилата — успокои я Мегън. — Няма как, „Правилата се грижат сами за себе си“...

— Съвършено вярно — обади се Елбай. — Опитайте ли от сушито и омлетите? Много са хубави.

— Омлет ли? — интересува се бащата на Мегън, хвърли ѝ одобрителен поглед и се отправи към бюфета.

Мегън го последва.

— Татко...

— Хъм.

— Какво пишеш сега?

Той се усмихна.

— Една история, свързана с търговията с подправки. Не се ли досети?

— Не е вярно. Сега го измисли!

— Разбира се, че си го измислих. Искам да ти отмъстя по някакъв начин. — Той се усмихна. — Виж какво, Мегън, доволен съм, че това, което направи в четвъртък вечерта, наистина беше важно.

Иначе щяхме да разговаряме по друг начин. Обаче след този случай искам първо да ми казваш за нещата, които са толкова важни, че могат да те застрелят заради тях. Разбрахме ли се? — Той ѝ хвърли поглед, изпълнен едновременно и с яд, и със загриженост, и тя не можеше да му се сърди.

— Ами, да. Добре, татко.

— Отлично. Когато завърша това, което пиша, ще ти дам да го прочетеш. Може би идната седмица. — Той ѝ се усмихна. — Трябва да се научиш да бъдеш търпелива.

— Ще погледна в компютъра ти.

— Опитай се, де — той я погледна дяволито и отиде да се запознае с омлетите.

Мегън се отправи към мястото, където стоеше Лийф и гледаше през един прозорец.

— Искаш ли да се качим на кулата?

— Разбира се, всички вече я разгледаха.

Те се отправиха към асансьора. Когато той спря най-горе, вратата се отвори към малка кръгла стая, над която беше островърхият покрив на кулата. На запад се виждаха последните лъчи на залязващото слънце. На изток, над Сарксос, изгряваше пълната луна. В това време от едната ѝ страна се появи втората луна и се отправи плавно покрай първата, нагоре към небето. В далечината лунната светлина осветяваше снега по североизточните планини, а над тях звездите започнаха да припламват като фойерверки.

Отдолу се чу охкане и ахкане.

— Хей — каза един глас, който идваше откъм стълбите. — Тези звезди са мои. Ако поискам, мога да ги изгася с едно духване, а после пак да ги запаля.

Далеч на изток се извиси някаква крилата сянка. Ставаше все по-голяма и по-голяма. Разрасна се до невероятни размери.

— Какво е това? — попита Мегън.

Лийф поклати глава и продължи да гледа изумен.

Огромната сянка се приближи още повече. Грамадните ѝ черни криле приличаха на буреносни облаци в спускащата се нощ. Точно когато минаваше покрай кулата, тя спря за миг и ги погледна. Имаха чувството, че ги гледат прожекторите на космически кораб. Вятърът, който задуха от преминаването на сянката, приличаше на буря.

Чудовището разпери огромните си криле и ги размаха. Вятърът стана още по-силен, но след това стихна. Царят базилиск кацна върху върха на планината, на който бе построен Домът на Род, и се хвана здраво с нокти за една скала, прибирайки крила. За по-сигурно съществуването уви дългата си опашка около скалата и наведе огромната си глава напред, загледано замислено с приличащите си на слънца очи в Мегън и Лийф.

Долу във водата се показва главата на морско чудовище с дългата и змиевидно тяло, което изрева заплашително срещу натрапника. От изненада и възхищение Лийф и Мегън не можеха да продумат и дума и само се споглеждаха.

— Добре дошли в моя свят, в който измамниците никога не могат да успеят — чуха те зад себе си гласа на Род.

„Не успяха този път“ — помисли си Мегън, но не каза нищо.

[1] Цветето на скръбта в подземното царство (мит.). — Бел.прев.

↑

Издание:

Автор: Том Кланси

Заглавие: Компютърна полиция

Преводач: Павел Талев

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Прозорец“ ООД

Година на издаване: 2001

Тип: Роман

Националност: американска

Печатница: „Балкан прес“ АД

Художник: Буян Филчев

Коректор: Тотка Димитрова

ISBN: 954-733-140-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2388>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.